XV. évfolyam 16. szám. **Ára: 1 forint** 1959. április 16.

Ludas Matyi

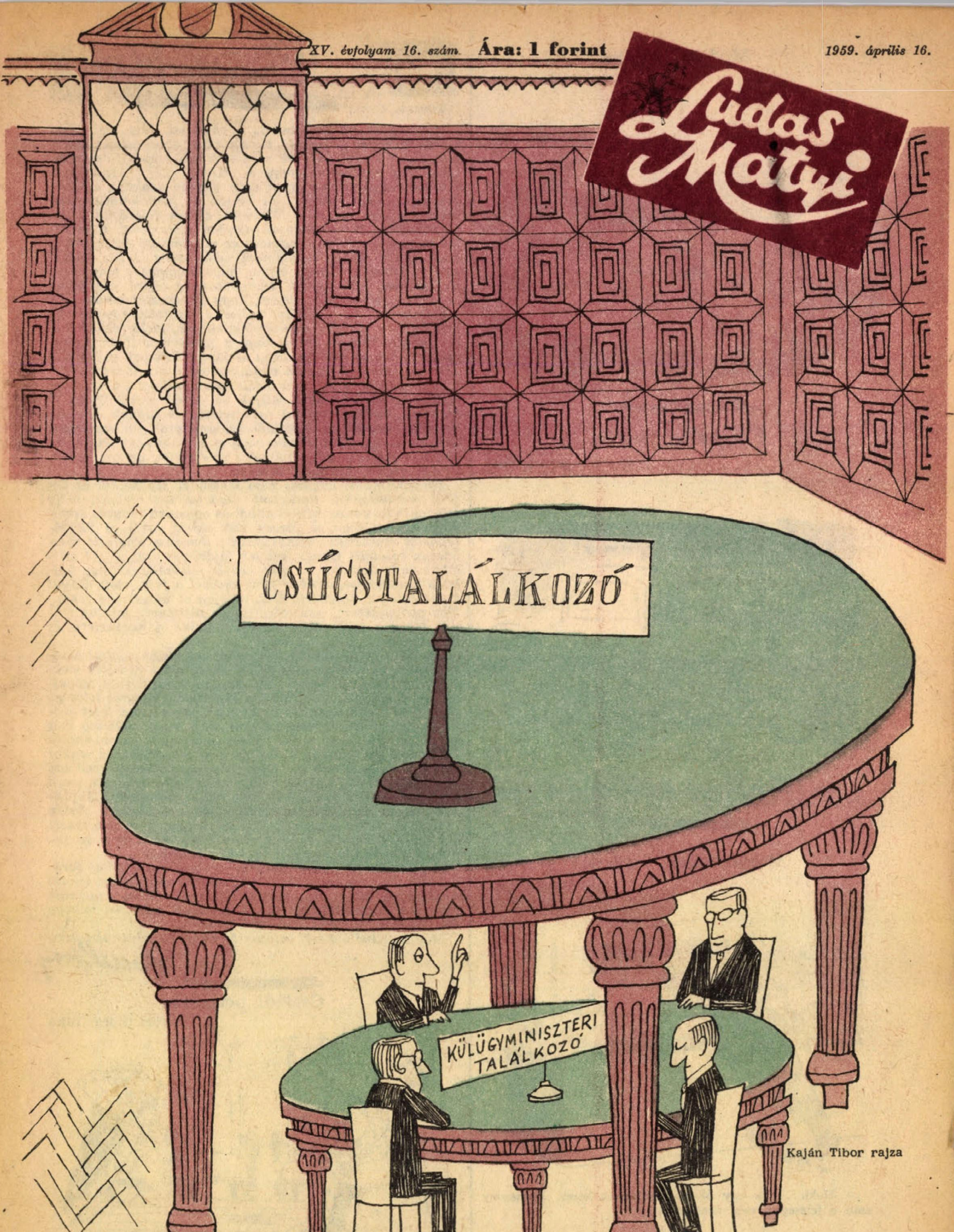
CSÚCSTALÁLKOZÓ
KÜLÜGYMINISZTERI TALÁLKOZÓ

Kaján Tibor rajza

Modern majális

Vasvári Anna rajza

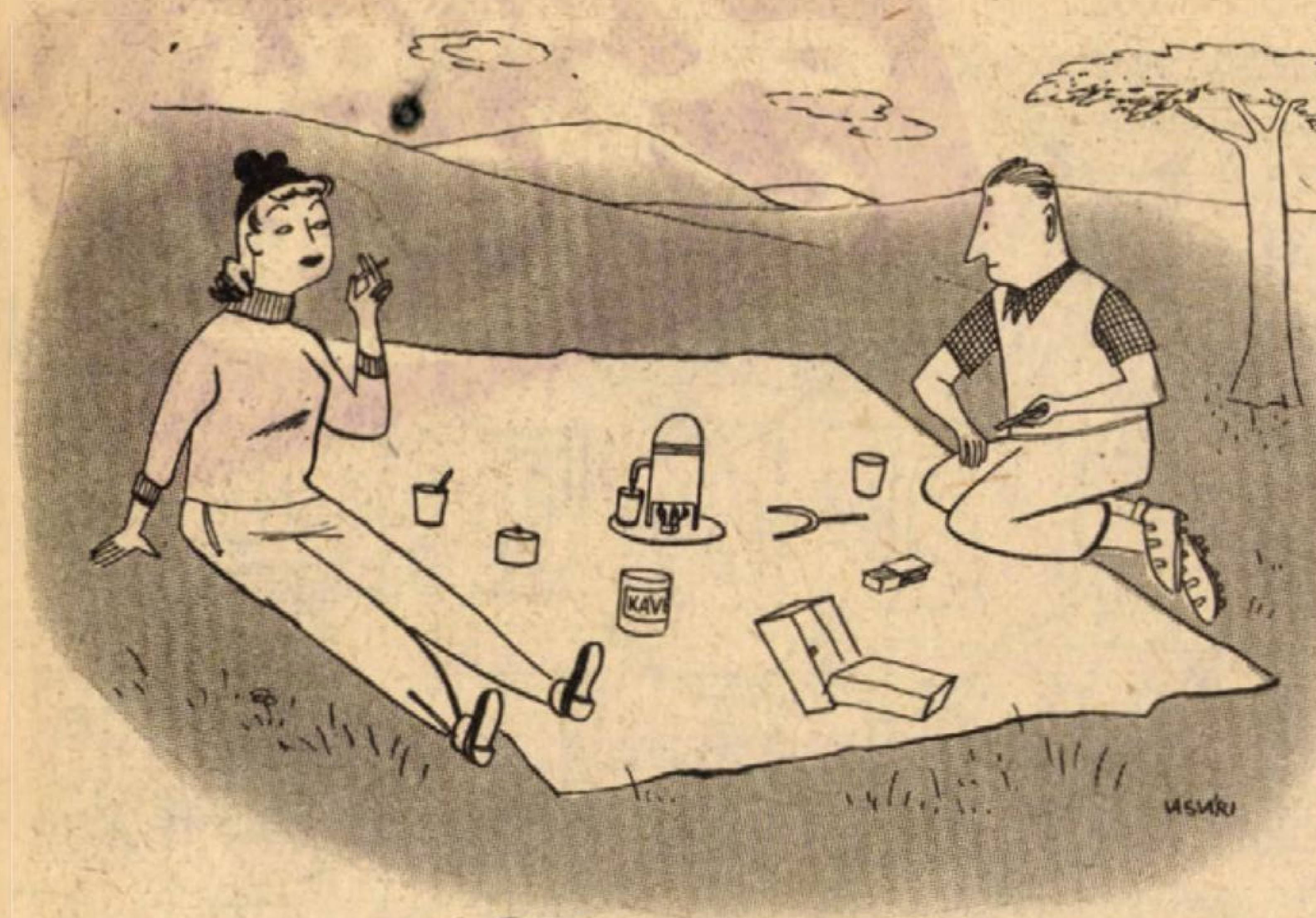

A technika csodája

Mészáros András rajza

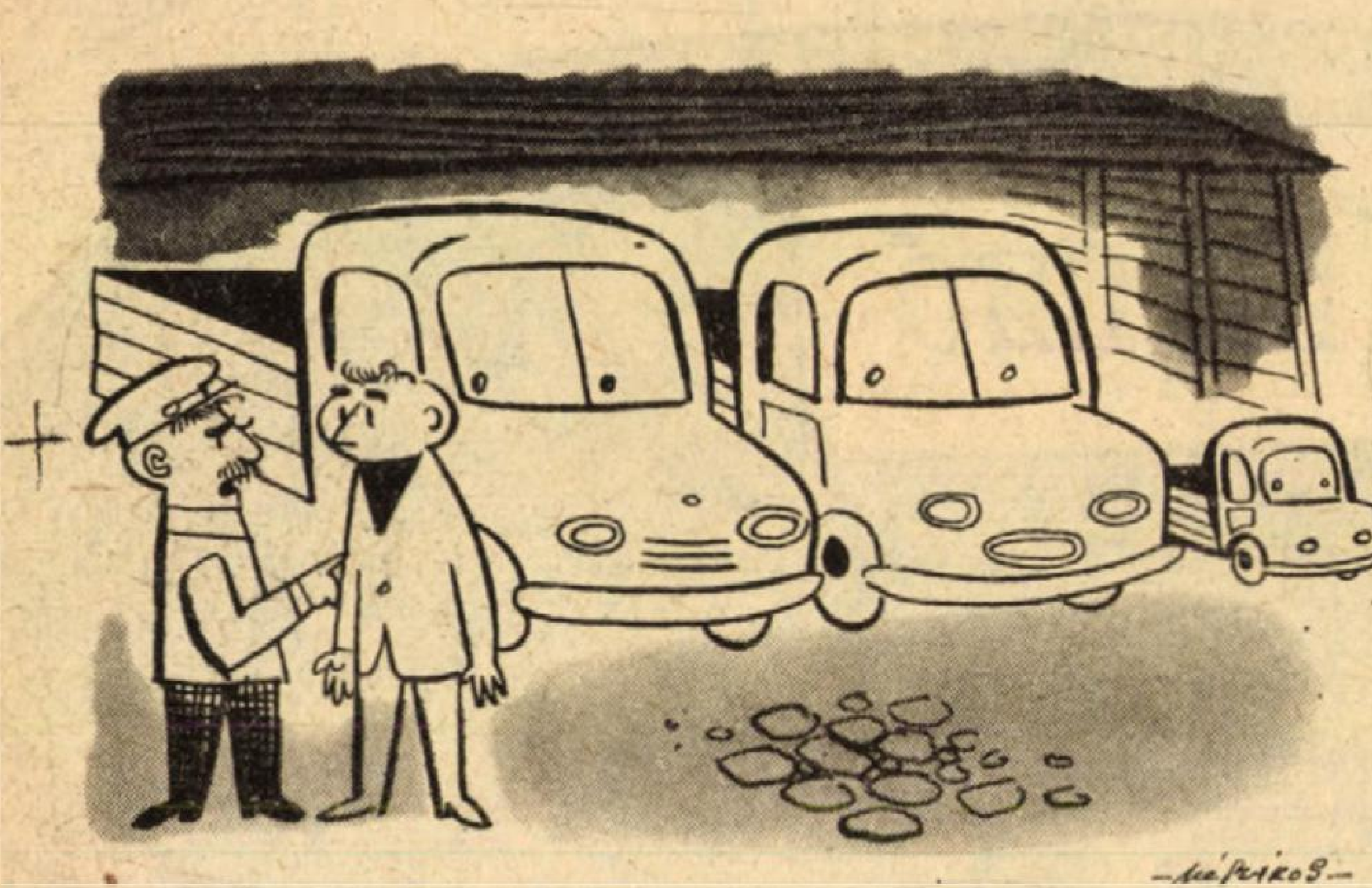

– Ugye mondtam magának, hogy ne hagyjuk itt olyan sokáig ezt a két autót...

Meselemezek kaphatók

Gerő Sándor rajza

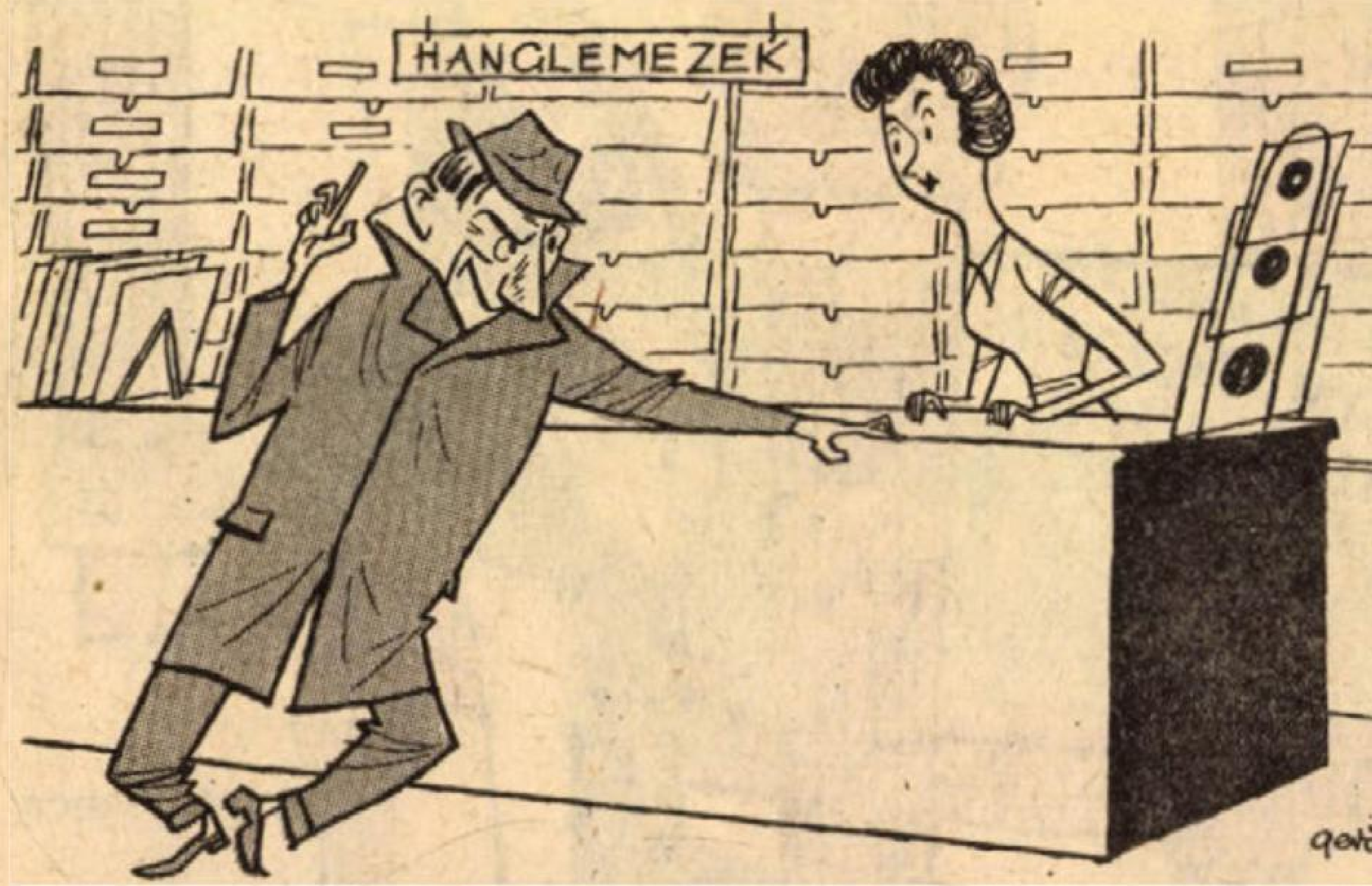

– Hukk... Én egy olyan meselemezt kérek, kisasszony amit a feleségem még nem ismer...

LEVÉL a férji önfeláldozásról

Tisztelt Uram!

Már régóta foglalkoztat az a gondolat, hogy javaslom a Nőtanácsnak: alapítson „Kiváló Férj” elnevezéssel kitüntető címet és jelvényt az arra érdemes férjek jutalmazására. Úgy terveztem, hogy a „Kiváló Férj” kitüntetést, évenként egyszer, mondjuk újév napján azoknak a hűséges, szorgalmas, házias, jól kereső és fáradhatatlan férjeknek adományozza a Nőtanács, akiket feleségük a felsorolt ötféle jó tulajdonság alapján előterjeszt. E javaslatom megtételében mindmáig az a szorongó érzés gátolt, hogy vajon nemes buzgalmam nem vall-e teljes kudarcot? A feljebb felsorolt ötféle tényező együttes fennforgását ugyanis egy férjben összpontosítva olyan csodálatos és ritka adottságnak véltem, hogy felvetődött bennem az aggodalom: lehet-e találni széles e hazában egyetlenegy kitüntetésre méltó s a feltételeknek megfelelő férjet? Hálás vagyok Önnek, uram, hogy a problémát illető pesszimista felfogásomat eloszlatta és javaslatommal az Ön példás magatartása alapján a nyilvánosság elé léphetek.

Nem mintha a felsorolt ötféle tulajdonságot Önben megtestesítve látnám, mert valljuk be, egyik-másik Önből is hiányzik, amit feszegetni nem tartok illendőnek. De egy hatodik tényező, az önfeláldozás, amelyről Ön tanúságot tett, elindítója lehet annak, hogy a „Kiváló Férj” kitüntető címet és jelvényt megalapitsák s az elsőként az országban, az Ön széles mellkasát díszítse.

Társadalmunk ugyanis nem mehet el szó nélkül az Ön férji minőségében tanúsított magatartása mellett, mely minden hősi pátosz nélkül abból az egyszerű tényből eredt, hogy kedves felesége fáradt volt ahhoz, hogy az SZTK-rendelőt reumatikus panaszaival felkeresse. Ehelyett részletesen ecsetelte Önnek, milyen fájdalmat érez a jobb vállában, mit érez, ha az alsó karját felemeli, és hogy nyilal a nyakszirtje, amikor jobb kezével a feje felett átnyúl a bal füléhez. Megkérte Önt, menjen el helyette a rendelőbe gyógyszerért, panaszkodjék az orvosnak, mintha Önnek fájna a jobb válla, Önnek nyilalna a nyakszirtje és így tovább...

Az orvos meghallgatta Önt, alaposan megvizsgálta: hosszában és vízszintesen, le és fel, majd előre és hátra mozgatta az Ön jobb karját. Ön minden mozdulatnál fel-felszisszent, hűségesen vállalva a fájdalmat, melyről felesége oly bő részletességgel tájékoztatta. Az orvos a fejét csóválta, mikor Ön a jobb kezével csak a feje búbjáig volt képes felnyúlni, de a bal füléig már nem, bármennyire erőlködött is. Ön csak ámult és meg sem mukkant, mikor leültették egy székre s a fehér köpenyes asszisztensnő egy vörös gumicsővel könyök fölött leszorította a karját, majd az orvos a vénájába szúrt, hogy kellő mennyiségű anyaghoz jusson egy nélkülözhetetlen vérvizsgálathoz. Aztán felírt Önnek tíz iszap-pakolást és néhány gyógymasszázst s a lelkére kötötte, hogy a kúra után ismét keresse fel, hiszen már így is megkésve fordult orvoshoz...

Ön, uram, két napig sínylette az orvosi vizsgálat fáradalmait, de tettével a férji önfeláldozás példáját nyújtotta a világnak. Mégis: ha netán kedves nejének az a gyanúja támadna, hogy kisbabát vár — azt tanácsolom —, nehogy Ön menjen helyette orvoshoz.

Még a „Kiváló Férj” kitüntető címért és jelvényért sem!

Földes György

Családi perpatvar

Várnai György rajza

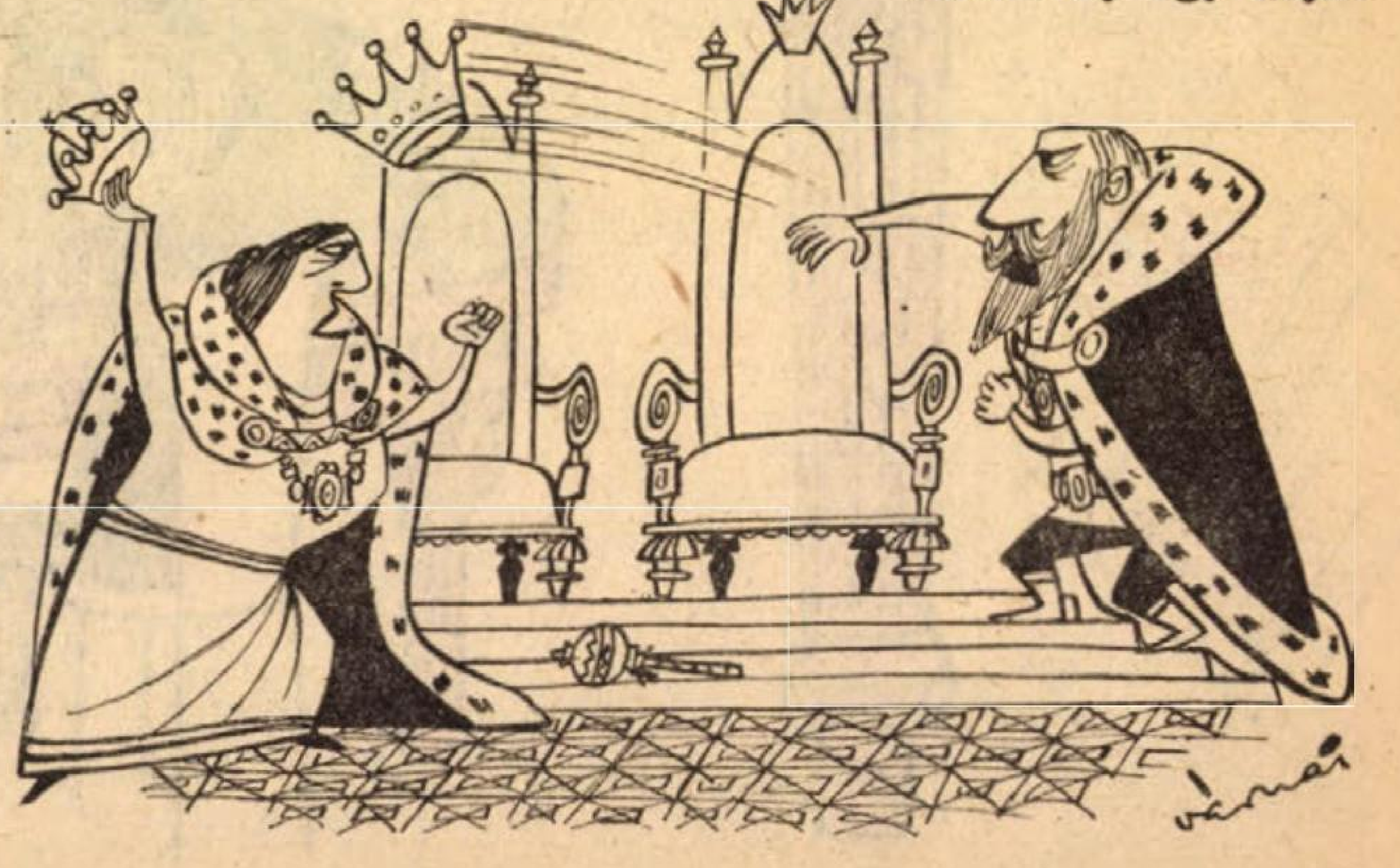

Pesti tudósítónktól

Előtted sem ismeretlen, kedves olvasó, az az élmény, amikor a társaságban egy férfiúnak hirtelen megmerevedik az arca, a szeme különös lángban ég, a szája vonaglik, a fogait összeszorítja, s kétségbeesetten erőlködik, mintha rossz szellemekkel viaskodna. Óvatosan néz körül, de az arcokról csak ellenszenvet, hidegséget olvashat le. Mintha hirtelen kiközösítették volna ezt a szenvedő embert. Megvetik képmutatásáért, amiért nem volt őszinte felebarátaihoz.

Egy ásítást nyomott el a fogai között.

Ha ezentúl valamilyen gondolat, ötlet eszembejut, csak üzletben fogom felírni noteszembe.

A napokban egy illatszerboltban vásároltam, s közben az ihlet hirtelen villanása következtében valami eszembejutott. Előhúztam noteszomat, s néhány nehezen olvasható szóval felírtam az ötletet.

Utána csoda történt. Ugrásszerűen megszületett a kulturált kereskedelem, az udvariassági és figyelmességi világbajnokság. A gondolataimat igyekeztek szinte kitalálni. Az emberi kedvességnek ettől a mindent elsöprő áradatától szédülten támolyogtam ki az üzletből, azzal a szent elhatározással, hogy aki ezentúl az elárusítás színvonalát meri kifogásolni, az velem találja magát szemben.

Csak később jutott eszembe, hogy alighanem valamilyen ellenőrnek néztek.

Egy kis gyermek-történet.

A tízéves Ferkó zsebében szülei egy el nem küldött szerelmes levelet találtak. A fiatal férfi meglepően költői és művészi módon fejezte ki érzelmeit a hölgy iránt. A levél tele volt nyíllal átszúrt szívekkel. A szövegben többek között ez állt: „Egy rózsaszál szebben beszél, mint a legszerelmesebb legény.” De a világirodalom sem maradt ki: „Norvégia legmagasabb fenyőjével felírom az égre, hogy szeretlek, Babi.” Viszont egy teljesen eredeti mondat is volt a levélben: „Hozok csokit.”

Ferkó is érezte, hogy a gazdasági alapról nem szabad megfeledkezni. A többi csak felépítmény.

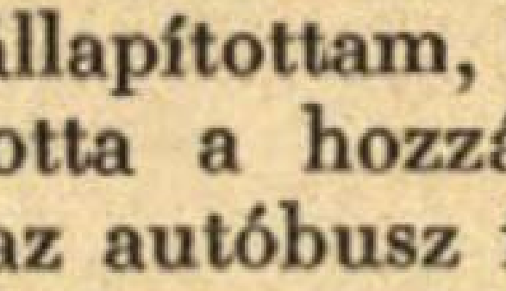

Én is utaztam az új 12-es autóbuszon, s megállapítottam, hogy ez az autóbusz beváltotta a hozzáfűzött reményeket, betölti az autóbusz funkcióit. Motorral jár, kerekeken gördül, s olcsó pénzért elviszi az embert az egyik helyről a másikra.

Vannak rajta izgalmas újítások, középen kell felszállni, s kétoldalt leszállni. A legcsodálatosabb azonban a mikrofonos kalauz. Mikrofonon adja ki utasításait, intelmeit, közleményeit az újdonság ingerétől felizgatott utazóközönségnek. A füttyös kalauz, a mozgó jegyárus után most megjelent a hazai közlekedés történelmében a mikrofonos kalauz is.

Maguknak a kalauzoknak sem mindegy az új szerep. Még idegesek, nyugtalanok egy kicsit. Mikrofonlázuk van.

f. l.

A korszerű Laokoon-csoport

Erdei Sándor rajza

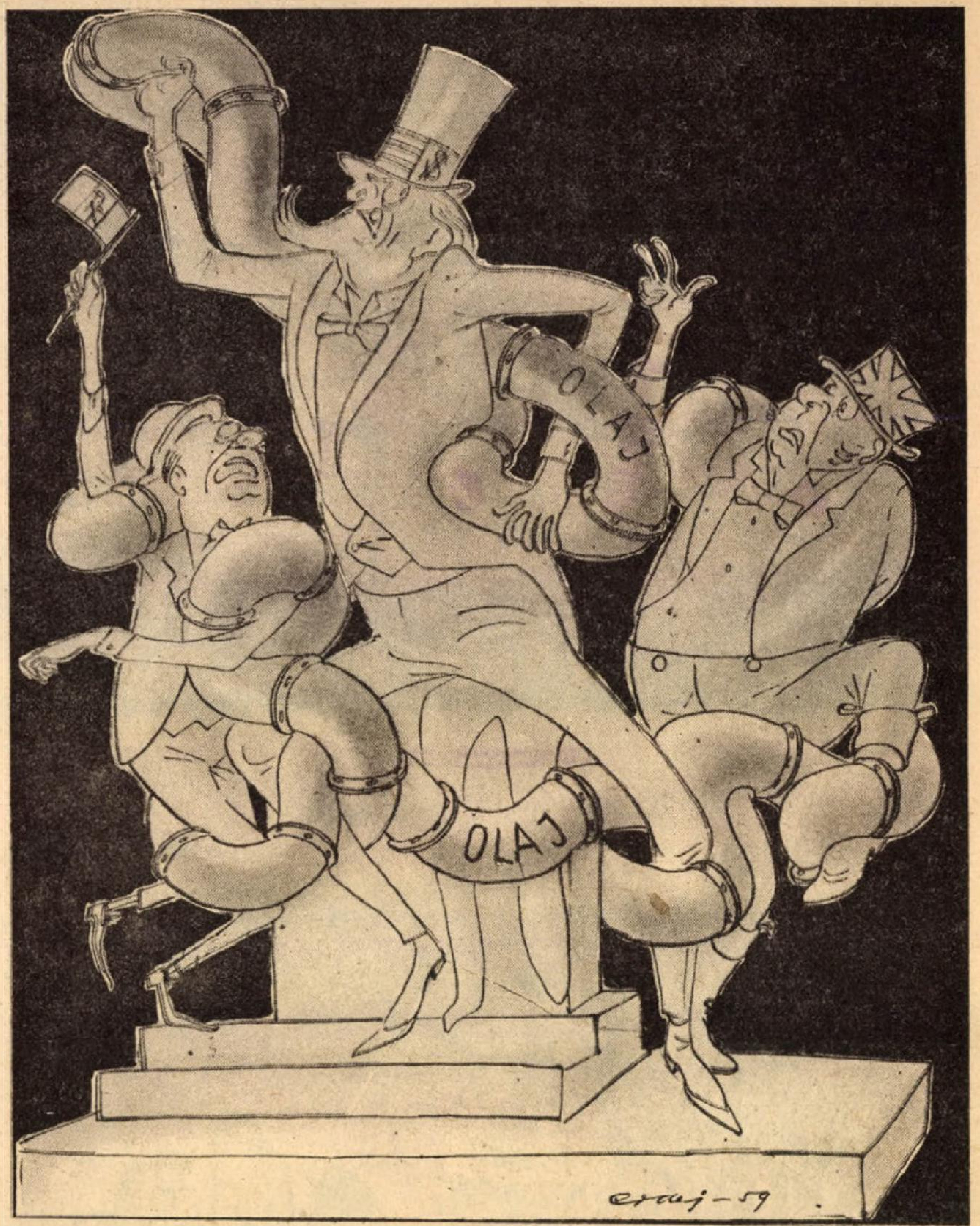

Célzás és találat

Szűr-Szabó József rajza

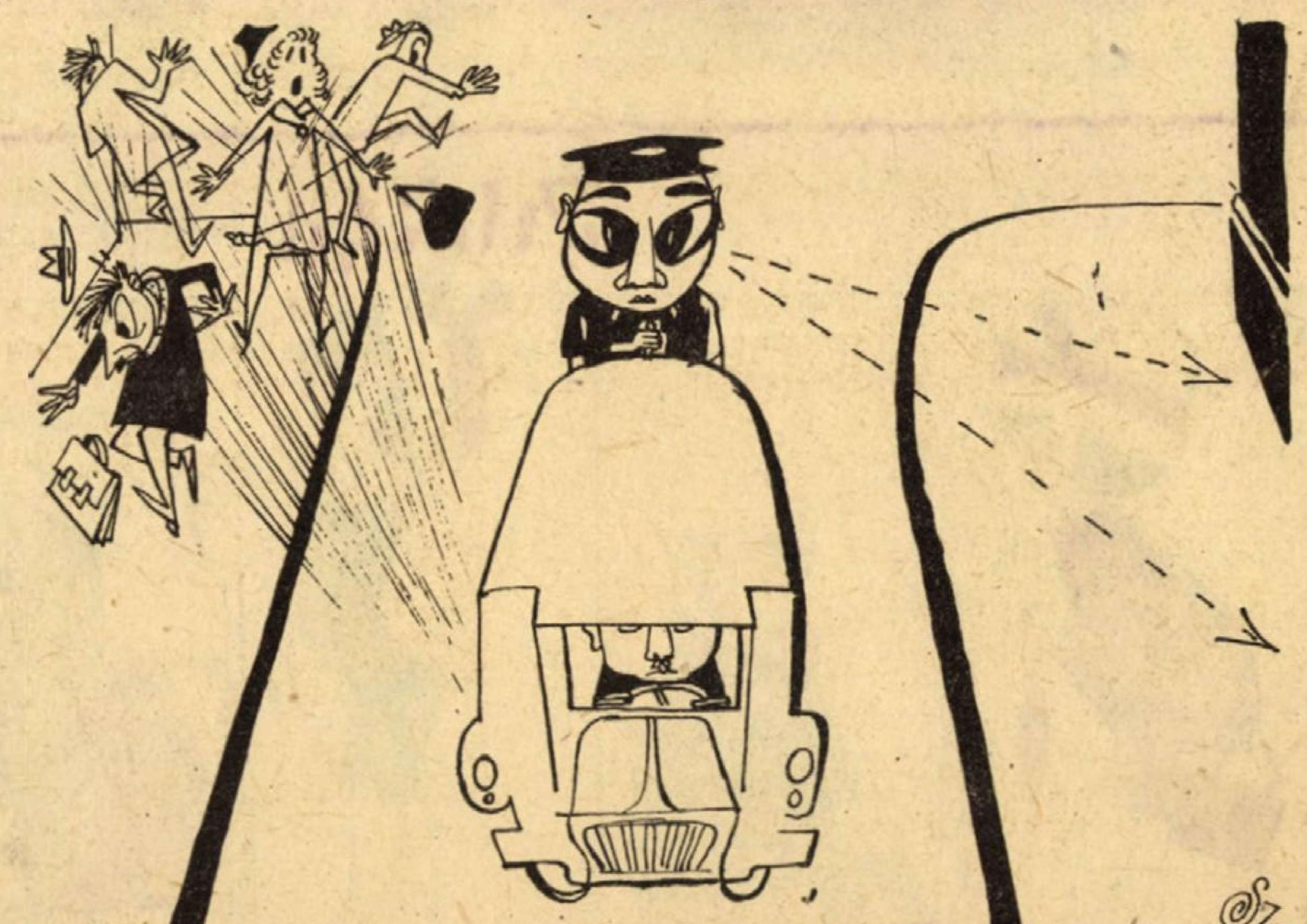

Tavaszi karambol

Toncz Tibor rajza

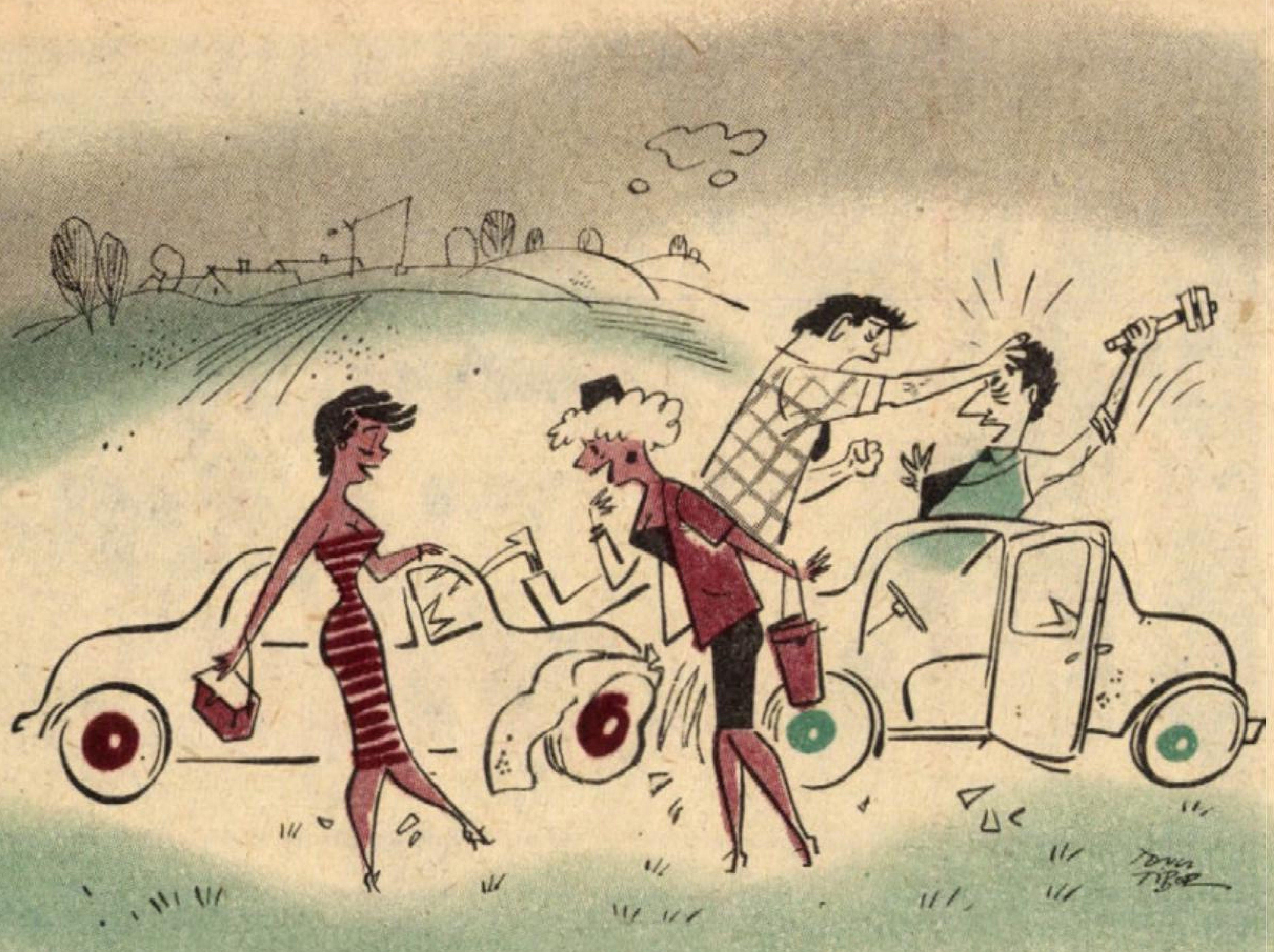

I. férj (II. férjhez): Te csibész! Te gengszter!
I. feleség (II. feleséghez): Milyen édes kis cipő! Hol vetted drágám?

Talán így vigyáznának!

Várnai György rajza

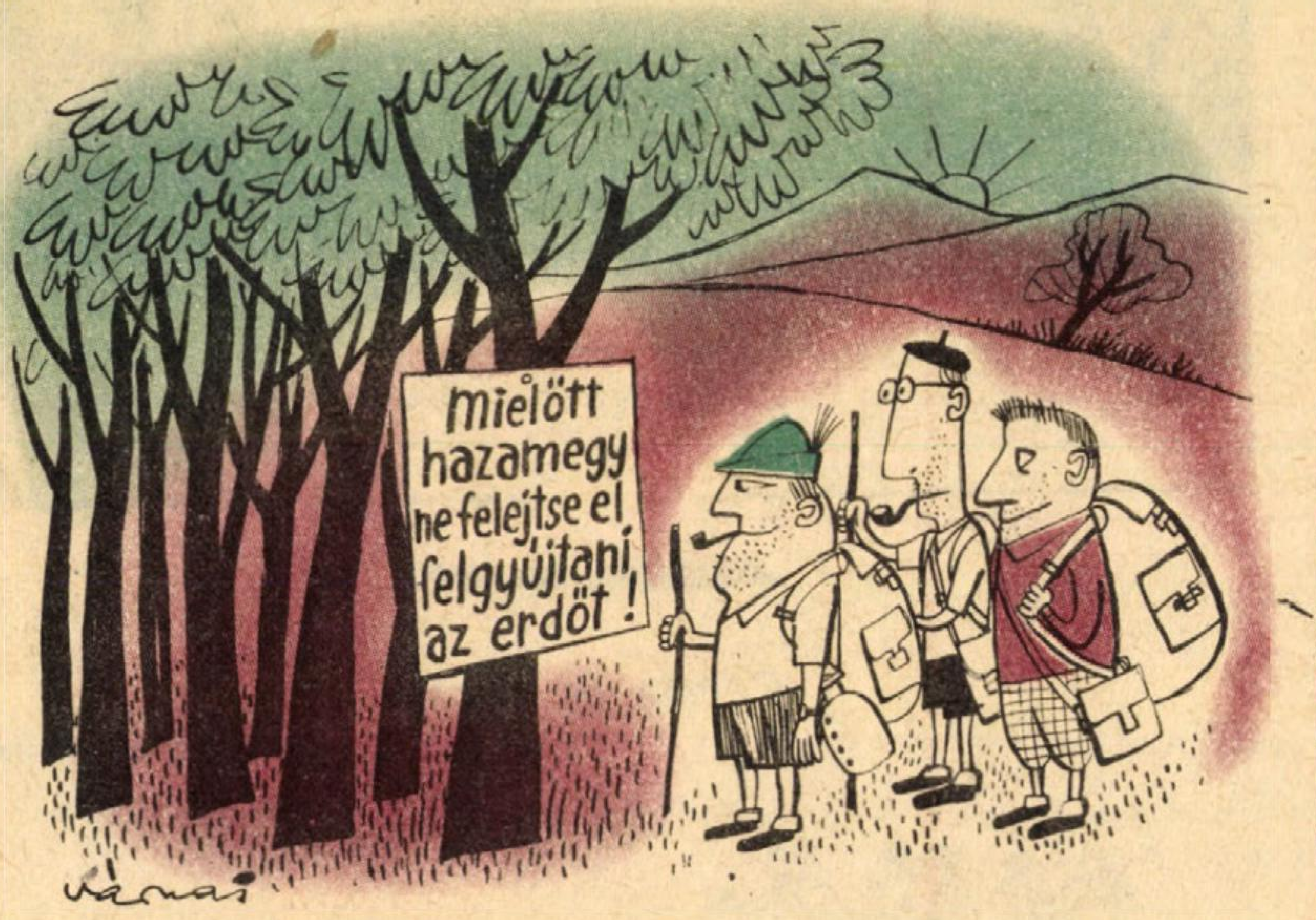
Mielőtt hazamegy ne felejtse el felgyújtani az erdőt!
Várnai

Boróka feljebb kerül...

Ibolyának a rend és precizitás mintaképének egyetlen hibája volt csak: Nem tudott titkot tartani. Az a hír, hogy Boróka följebb kerül, ugyancsak Ibolya ajkáról röppent szét...

Másnap már mindenki suttogott róla, csak Boróka kartárs nem tudott semmit. Csodálkozott, amikor reggel a házfelügyelő a kapuban nagyot köszönt s bizalmasan fülébe súgta, hogy estére jó lesz a lift. Azt sem tudta mire vélni, hogy a vállalati portás egészen a földszinti irodájához kísérte és kinyitotta ajtaját. Máskor csak a kulcsot szokta messziről odahajítani.

Amint beért, Barlai hívta fel telefonon a pénztárból, hogy most módjában volna nagyobb összegű KST hitelt folyósítani. Alig tette le a telefont, a közönségszervező lépett be és felajánlott két jó jegyet az operába. „Elsején fizethető" — tette hozzá. Nomákai azzal kereste fel néhány perc múlva: béküljenek össze, mert ő nem akar tovább haragot tartani. Kavicsos a gondnokságról bőbeszédűen előadta, hogy még nem merült ki minden keret, így módjában van néhány csinos szőnyeget vásárolni. Elsősorban Boróka kartársra gondoltak, az ő szobája...

S a kollegáktól tudta meg végül, miért is támadt körülötte a nagy hűhó... Szóval följebb kerül!? A hír felvillanyozta.

Másnap reggel már éppen azon gondolkodott, hogy felhívja Kavicsost. Jobban szerette volna, ha szőnyeg helyett néhány csinos olajfestményt vásárol.

Ekkor lépett be Béltelki, a főnöke.

— Rámoljon ki minden iratot az asztalából — szólt nyersen.

Ez a hang meglepte.

— Miért? — kérdezte olyan sértetten, ahogy azelőtt semmit nem kérdezett.

— Mert följebb kerül. Felköltöztetjük a negyedik emeletre.

Hernád Sándor

Julcika meghízott

Pusztai Pál rajza

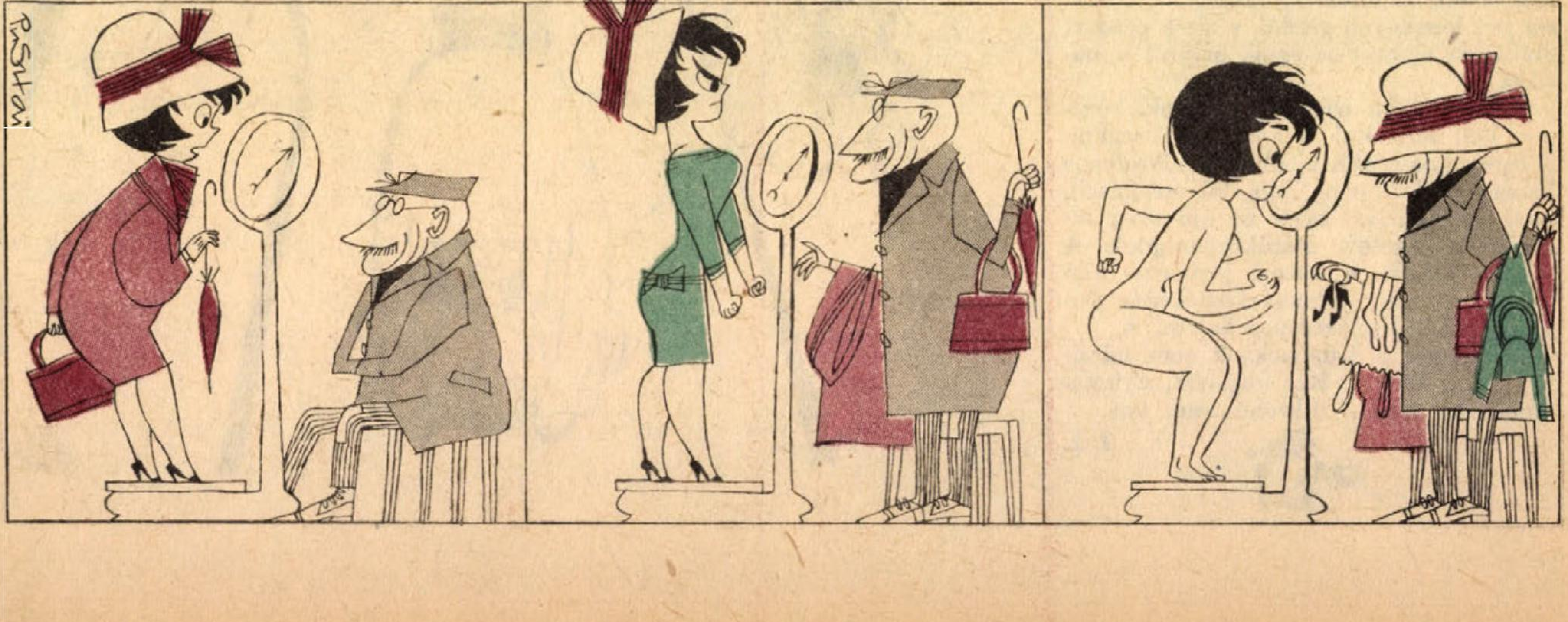

Megszökött EGY MAJOM AZ ÁLLATKERTBŐL

Mészáros András rajza

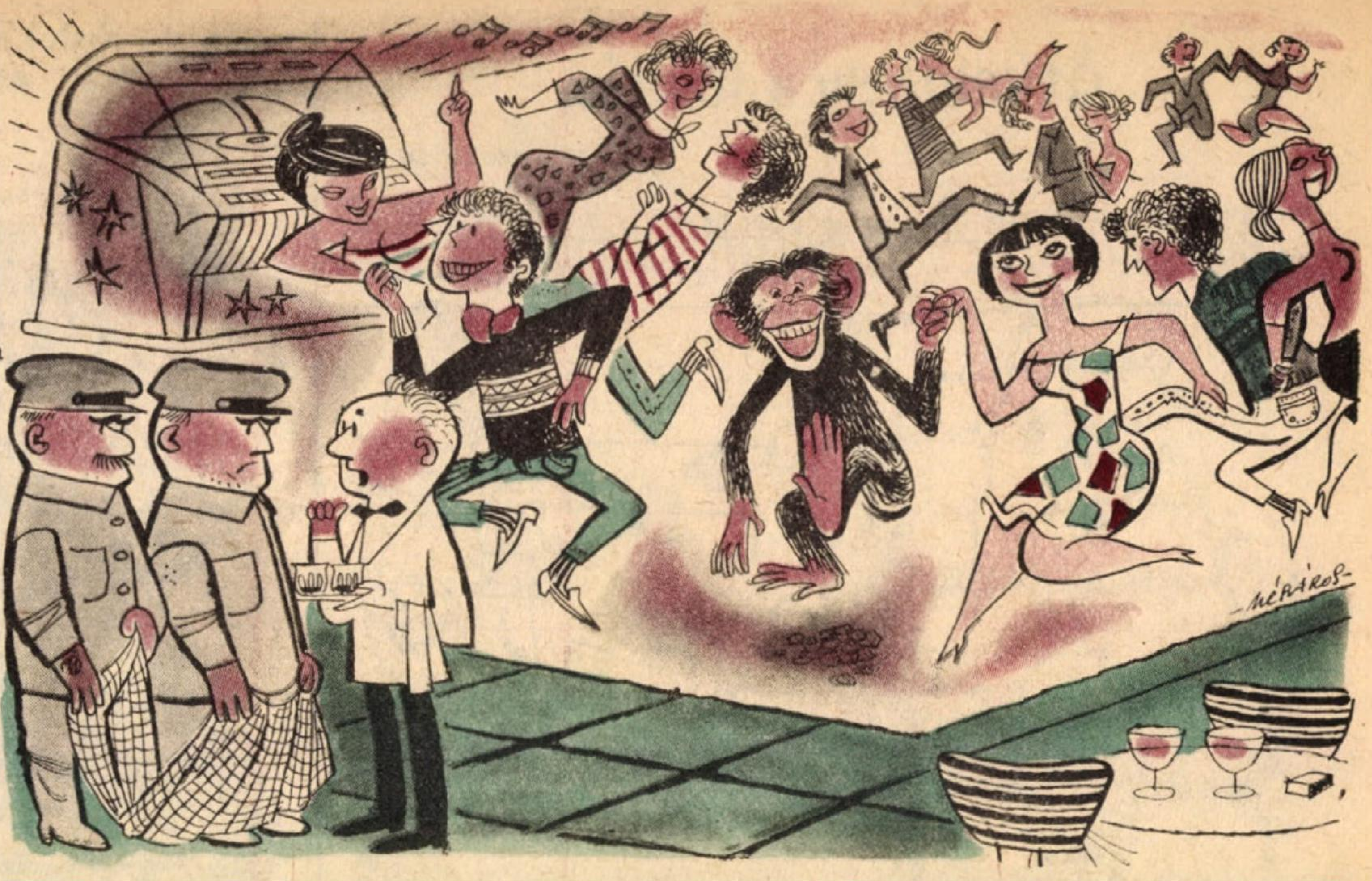

– És biztos benne uram, hogy ez az, akit keresnek?

Miért poros a Tokodi-utca?

Barátomhoz igyekeztem a Tokodi utca 7-be. Amikor befordultam az utcába, úgy éreztem magam, mint egy szaharai karavánúton baktató beduin. Porfelhőbe burkolózva, bokáig érő porban értem el a 7-es számig.

— Mikor locsolták utoljára az utcátokat? — kérdeztem köszönés helyett a barátomtól és sárkefét, ruhakefét kértem.

— Ennek története van — sóhajtott a barátom. — Tudod, itt a Tokodi utcában csak nagy ritkán jár az öntözőkocsi.

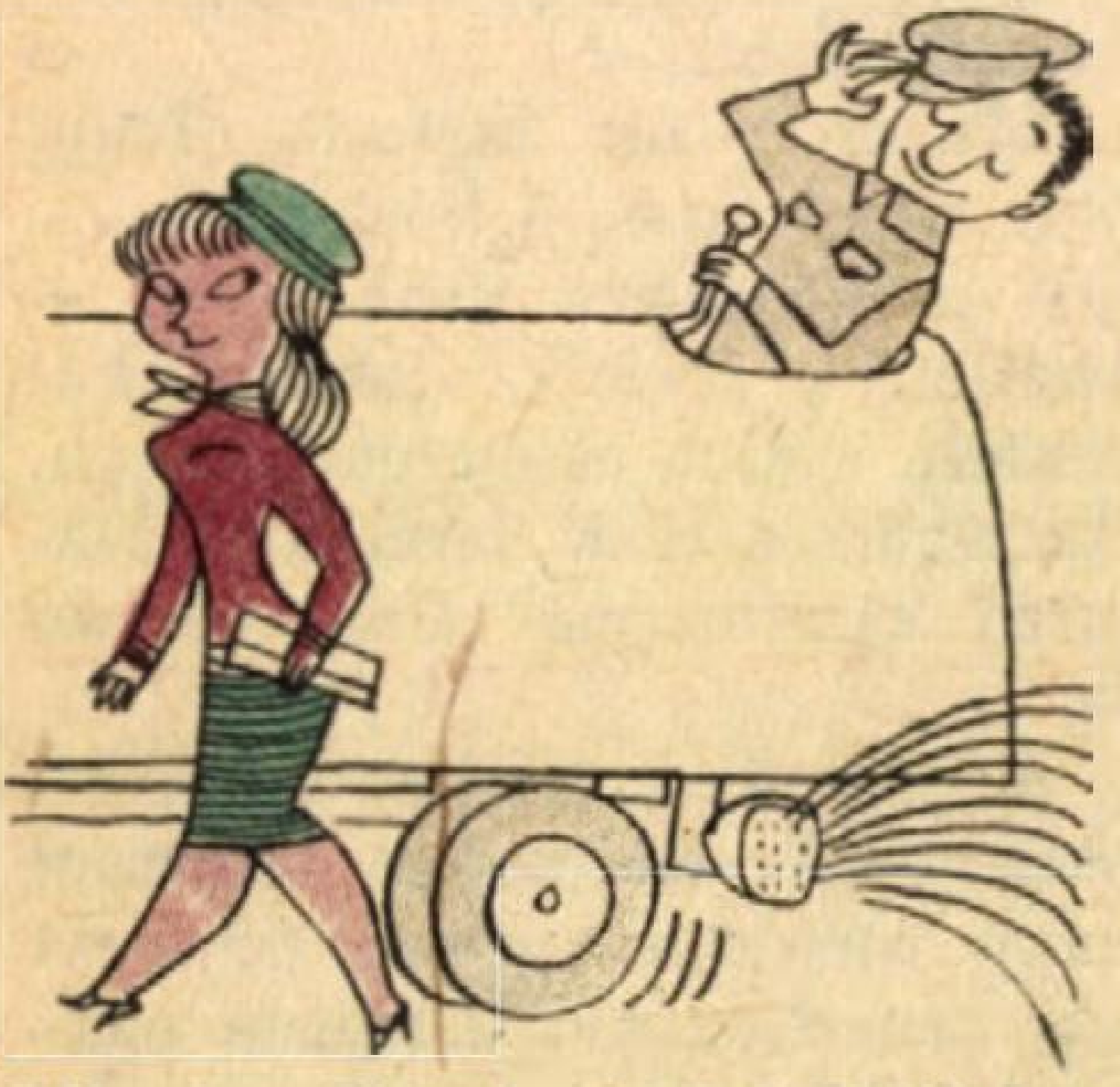

Mivel a Köztisztasági Vállalathoz hiába imádkoztunk, kénytelenek voltunk esőért imádkozni, de még az esőfelhők is inkább csak a főútvonalak fölött vonultak el. Egy napon aztán az történt, hogy az öntözőkocsi vezetője, Lelkes Dániel — amikor éppen erre járt egy kiadós zivatar után, — megpillantotta Somos Piroskát, a Tokodi utca legszebb leányát. Meglátni és megszeretni egy pillanat műve volt. Attól kezdve a locsolókocsi mindig Pirike nyomában járt.

— Pirike úgy tett, mintha nem vette volna észre, még akkor sem, amikor már valóságos árvíz volt a Tokodi utcában. Barátom, tudod, milyen levegő volt itt? Balatoni levegő: friss, könnyű, pormentes. Egy-két ismerősöm mindig itt töltötte nálam a hétvégét.

— Aztán egy napon Dani és Pirike megismerkedtek egymással: Pirike véletlenül belelépett egy tengerszembe és nem tudott kijönni belőle. Dani lovagiasan leugrott a kocsiról és a segítségére sietett. Ezek után mindennap találkoztak, s ezzel megoldódott utcánk öntözési problémája. A Tokodi utca volt Közép-Európa legjobban öntözött utcája. Egyszer, nem tudni biztosan, miért, összevesztek. Egyesek szerint azért, mert Pirike akart locsolni, de Dani nem engedte, mondván: ahhoz szakértelem kell. Az utcánkat ismét belepte a szürke por, mert Dani még a közelünkbe se jött. A dolog komolyra fordult. Cselekedni kellett. Az utca lakói nagygyűlést tartottak és az öntözés érdekében elhatározták, hogy kibékítik a fiatalokat. Én egy engesztelő-levelet írtam Daninak, a lány nevében. Egy mérnök, a 9/a-ból, Dani esdeklő sorait tolmácsolta, egyszóval némi csalárdság útján sikerült összebékítenünk a fiatalokat.

Barátom kis szünetet tartott.

— Dehát, ha újra szeretik egymást, miért poros mégis a Tokodi utca? — kérdeztem.

— Mert Pirike férjhez ment Danihoz és azóta az öntözőkocsinak nincs miért a Tokodi utcában járnia.

Tardos Péter

Görögország visszaköveteli a milói Vénuszt

Szegő Gizi rajza

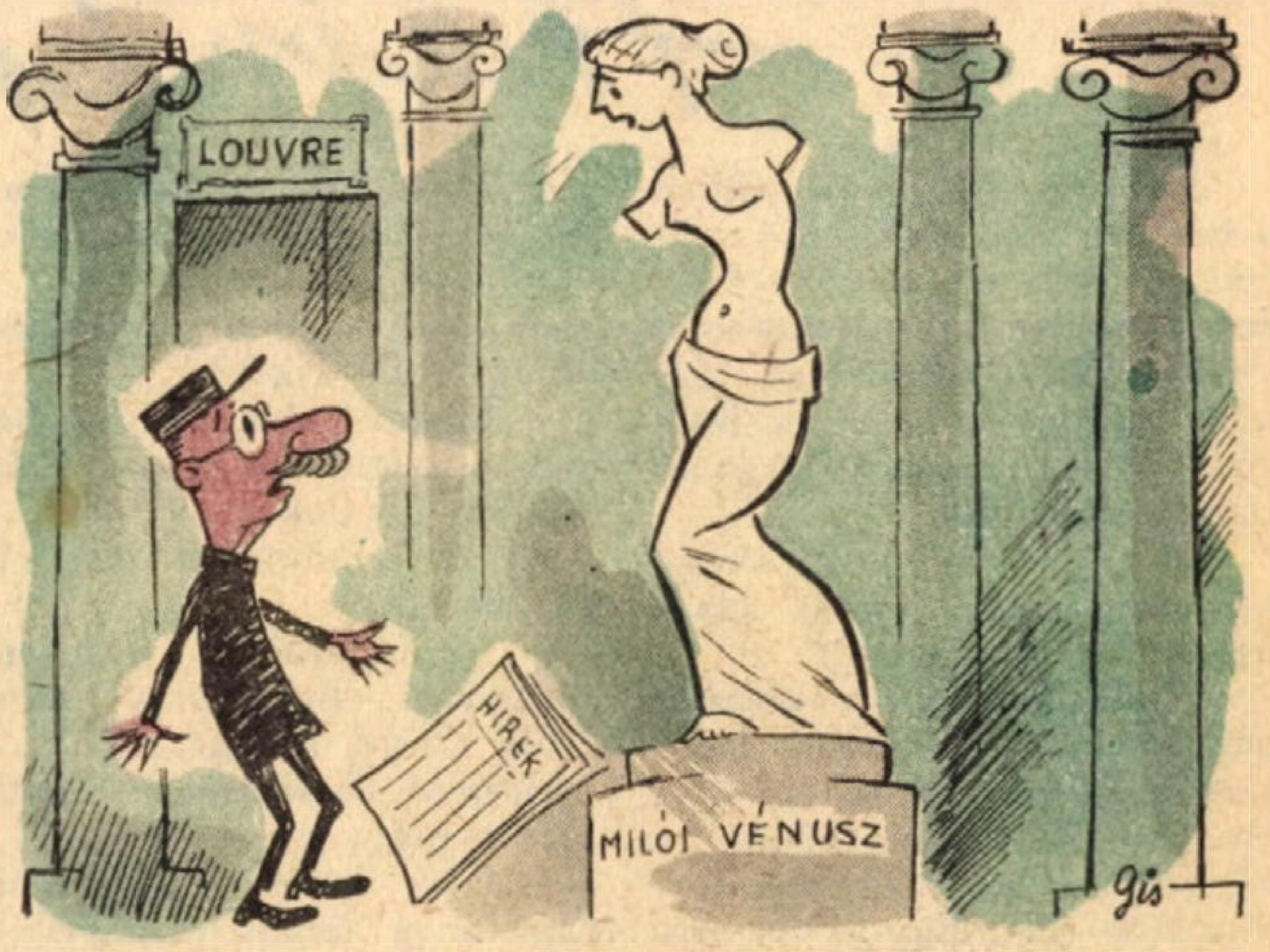

Vénusz: Kérem az útiruhámat! Nem akarok az utolsó pillanatban kapkodni!...

Csodálatos gépezet

Hegedűs István rajza

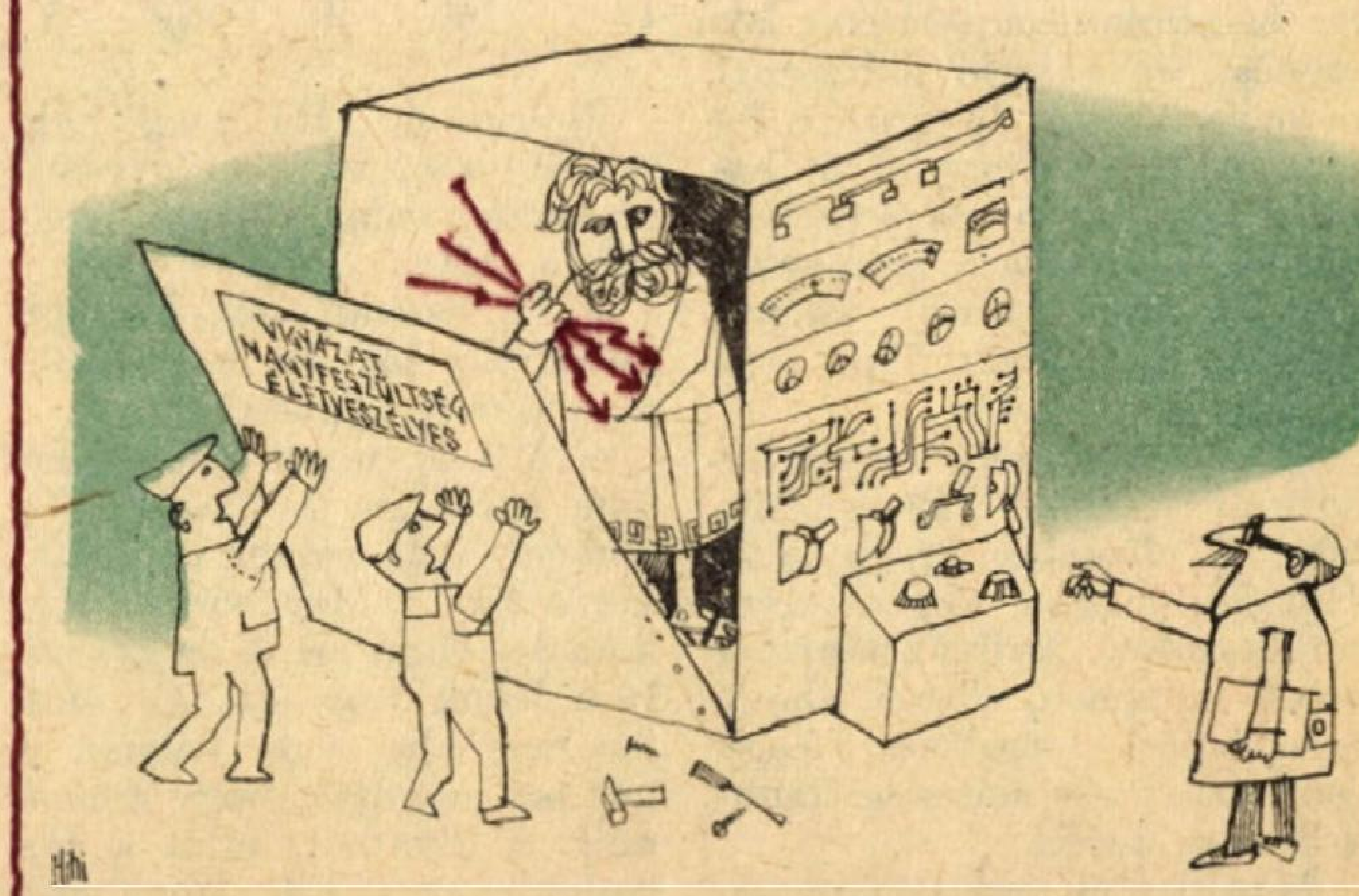

Átkelőhely a főutcán

Hegedűs István rajza

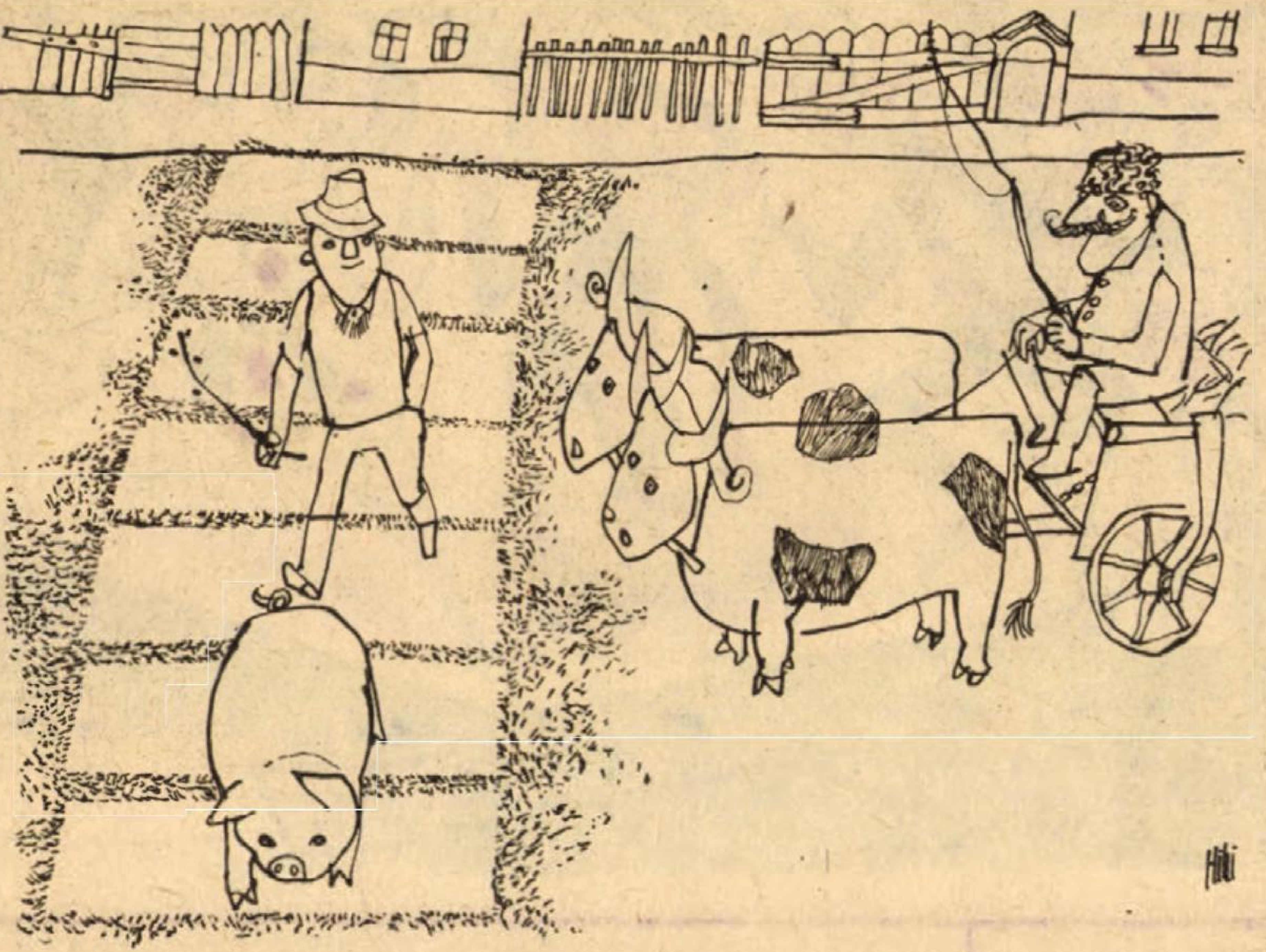

Érdekházasság

Balázs-Piri Balázs rajza

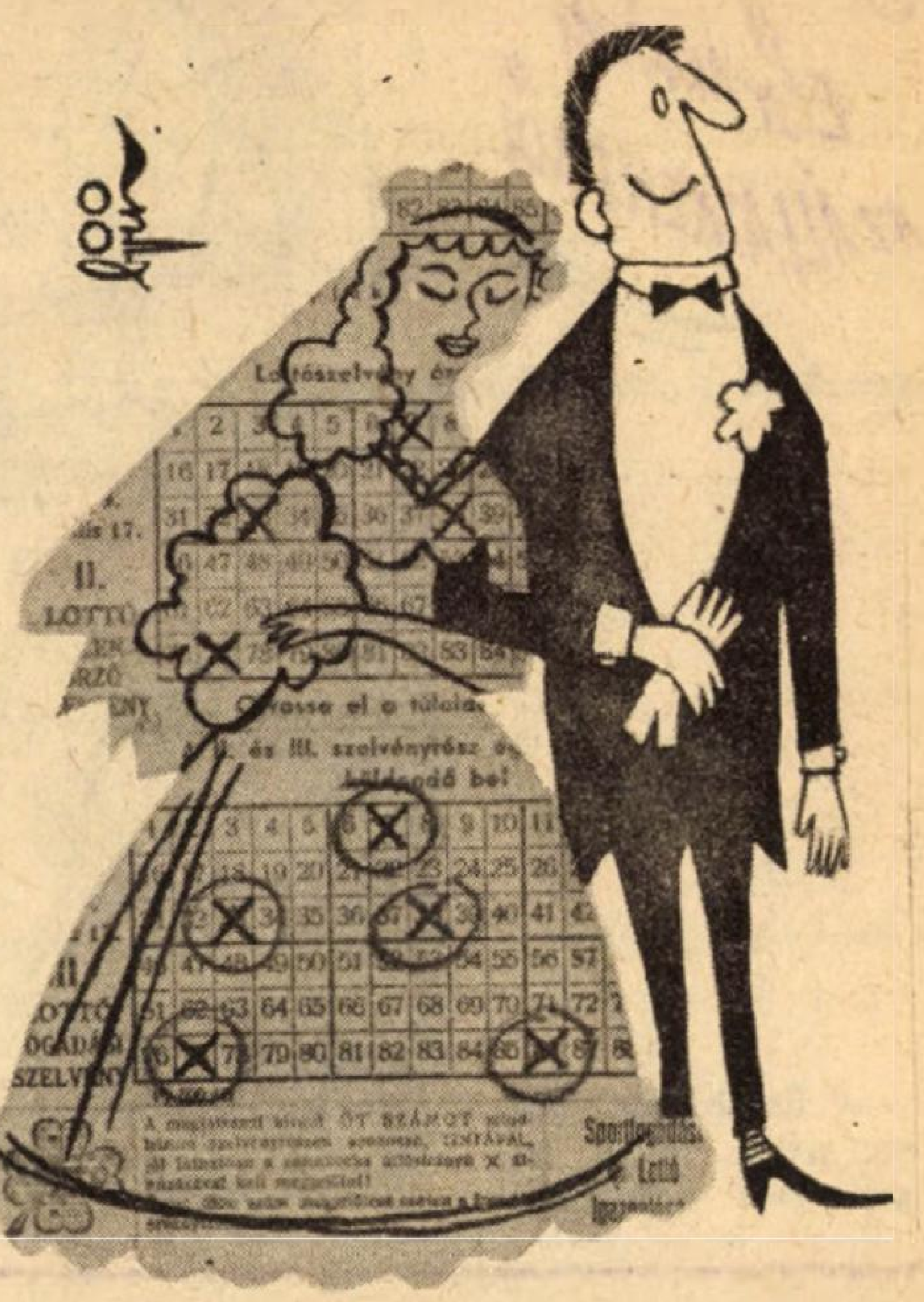

Hajpipi

Tizenöt éve lakom ebben a házban. Ismernek a környéken, és ismerem a környéket. Sok emberrel vagyok köszönő viszonyban. Természetes hát, hogy Hajpipi is kedvesen integetett felém, amikor tegnap este találkoztunk:

— Csao! — üdvözölt, ahogy ez már szokás jobb olasz neorealista filmekben.

— Szia, Hajpipi! — köszöntem vissza. És ő tudta, hogy ezzel ki is merült korszerű szókincsem. A továbbiakban tehát udvariasan magyarra fordította a szót. Egy évvel ezelőtt még keszcsókolomot mondott, ha találkoztunk, és akkor még anyukája jóvoltából csak Pipinek hívták. Nem szerette becenevét, de az egész környék így szólította, hiszen itt született ő ezen a tájon, és itt is nőtt fel nyurga kamasszá, a szemünk előtt. Tizenhat éves korában aztán merész fordulattal beszüntette a gyerekes köszönést, és a sarki fodrásznál modern frizurát építtetett a fejére. Akkor nevezte el őt barátja, Rokki, a szenvedélyes táncos, Hajpipinek: a megtoldott névben némi játékos irigység is csillant Pipi szép új hajviselete iránt.

Amint mondtam, este találkoztunk; ebből következik, hogy én hazafelé igyekeztem, Hajpipi viszont éppen távozott hazulról. Nyilván táncolni ment valahova, illetve ahogy ő mondja: csurglizni. Vagy csurblizni? — sohasem tanulom meg, hiába.

Megállt, és szemrehányóan tekintett rám:

— Mostanában kevesebbet tetszenek bennünket macerálni — mondta neheztelve.

— Kik? — kérdeztem óvatosan. — És kiket?

— Maguk, akik az újságba, meg mindenhova írnak. Bennünket, fiatalokat.

Atyai jóindulattal igazítottam helyre:

— A fiatalságot senkisem macerálja. Benneteket mindenki szeret, hiszen . . .

Hajpipi a vesémbe látott. Már mondta is:

— Csak azt ne tessék mondani, hogy hiszen mi vagyunk a jövendő, a nemzet reménysége.

Elpirultam. Ha meg nem akadályozza, valóban ilyesmit mondtam volna. Másra tereltem a szót:

— És mondd csak, Hajpipi, miért baj az, ha kevesebbet macerálnak benneteket?

— A nők miatt baj — felelte komoran. — Azelőtt hetenként volt rólunk egy pár karikatúra. Meg vicc. Meg komoly cikk arról, hogy milyen léhák vagyunk. És mostanában alig van valami. A nők azt mondják, hogy kimentünk a divatból, mint a Patyolat, meg a Fik. Hogy már nem érdemes bennünket macerálni. Kiöregedtünk — tette hozzá rosszkedvűen.

— A nőknek az tetszett, amíg foglalkozott veletek a sajtó?

— Hát persze! — A szeme megcsillant: — Egy ügyes rajz, vagy egy jó kis vezércikk mindjárt emelte az árfolyamunkat. A rokendrolnak is csak addig volt értelme, amíg szidták. A vagányduma is csak akkor az igazi, ha muriznak miatta. Vagy . . . tessék csak megkérdezni a szabókat: ha megjelent valamelyik újságban egy mérges támadás a csőnadrág ellen, másnap egy tucat új kuncsaft jelentkezett. És most már kezdi mindenki unni a csőnadrágot, meg a paszomántos csuklyakabátot is. A nők meg minket kezdenek unni.

— Mert nem macerálnak benneteket?

— Azért. Tessék már valamit tenni az érdekünkben! Tessék már írni valami mérgeset, hiszen így már nem is érdemes sisakhajat hordani, meg olyan cupfos frizurát sem. Csak addig volt érdekes, amíg szidtak érte. Báj! — búcsúzott Csengeri utcai angolsággal. Aztán távozóban visszafordult, szomorúan helyesbített:

— A viszontlátásra. Holnap egyenesre vágatom a hajamat.

Arcára volt írva, miért. Nem érdemes, ha már nem is macerálják érte az embert.

Magam pedig hazafelé mentemben hosszasan tűnődtem:

— Lám, lám, mégis van ereje a nyomtatott betűnek...

E. J.

Aki még nem tudná, azzal közlöm, hogy turmix-láz van Budapesten. Először a sok „Mackó” egyikében kevertek turmixet, amely déli, vagy hazai gyümölcsből, tejből és szódavízből, illetőleg ezek gépi keveréséből áll.

Ma már ott tartunk, hogy már utcai frissítő bódékban, – így a Moszkva tériben is – kapható a turmix, ananász, karamell, málna és egyéb ízekben. Árusítják a csak nappal nyitvatartó éjjel-nappal Csemegében is.

A turmix-szel kapcsolatban meg kell említenem tegnapi nagy meglepetésemet, amelyet egy szeszkedvelő barátom okozott. Azt régen tudtam róla, hogy a tömény italok rajongója, ezért nagyon elcsodálkoztam azon, hogy dicséri a turmixet.

– Van egy italbolt – lelkendezett –, ahol remek turmixet adnak. A mai vendégek még azt se tudták, hogy mi az a turmix, amikor én már minden nap megittam az én három féldecimet.

– És miből áll a te három féldecid? – kérdeztem gyanút fogva.

– T. U. R.-ből mixelik, – válaszolta. – Két cent Triple sec, egy centiliter Unicum és két cent Rum . . .

(sti)

Kudelka, a spórolós

Kudelkáról, derék szomszédomról járta a szó múltkor a házban.

– Rémes ember – szörnyülködött az egyik lakótárs –, olyan spórolós, hogy a szó szoros értelmében számolja a garast.

– Mégis minden nap részegen hemperedik haza – így az egyik lakótársnő –, ismerik már a környéki kocsmákban, mint a rossz pénzt.

– Olyan fukar, filléreskedő – sírta Kudelkáné is –, hogy elissza a fél keresetét. Higgyék el, ha nagyvonalúbb lenne, egész rendes embernek mondhatnám.

Izgatott ez a rejtélyes, dialektikus ellentéteket magába tömörítő alak, és – minthogy még csak látásból ismertem – legközelebb záráskor meglestem a sarki talponállónál.

– Mi az hogy én takarékos vagyok! – dünnyögte kérdésemre akadozón, de öntudatosan. – A krajcárt is megbecsülöm. Nem hiszi el? Idefigyeljen! Ha kérek egy pecsenye nagyfröccsöt, az ugyebár testvérek között három huszonöt. De ha odaadok három harmincat, az öt fillért sohasem látom viszont. Tudja, hogy babrálok ki velük? Kérek mindjárt két fröccsöt, az kerek összeg . . .

Minthogy erősen ingadozott, megkockáztattam a kérdést:

– Ma például hány fröccsöt ivott?

– Ma kérem? Tízet! – felelte dagadó mellel, dadogó nyelvvel.

– Miért ilyen sokat?

– Ember, hát nem érti? Ha csak kilencet iszom, öt fillért keres rajtam a pénztárosnő . . .

G. Szabó László

Premier az Operában

Kivételesen nem arról van szó, hogy az Opera mutat be valamit elsőízben, hanem a legifjabb közönség „premierjéről": azokról, akik elsőízben lépték át Operaházunk kapuját.

Gazsi igen gyakorlati érzékű ifjú, pedig még csak tizedik évét tapossa. De azt aztán két lábbal, teljes erővel. A Jancsi és Juliska előadásának szünetében őt is megtalálhattuk a sok kipirult, csillogószemű gyerkőc között. Hamarosan a kérdés gyakorlati részére tért át.

— Mondd apu, — kérdezősködött, — a gonosz boszorkányt alakító énekesnő is tagja az Operának?

— Természetesen, — magyarázta a papája. — Ugyanúgy mint a többiek.

— Fantasztikus, — méltatlankodott Gazsi. — Egy ilyen nőt még fizetnek is . . .

*

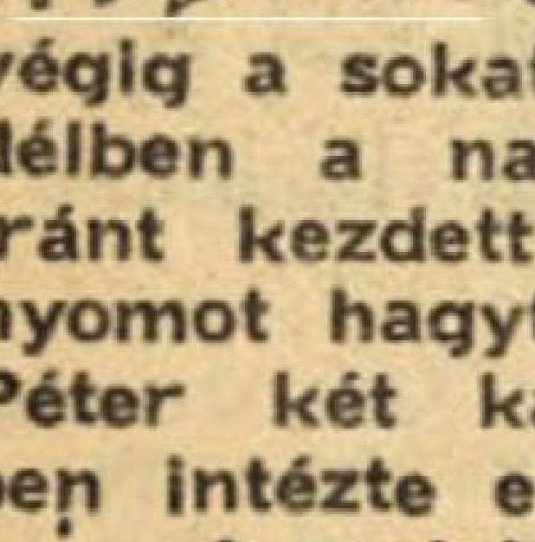

Pétert tizennégyéves korában elsőízben vitték „felnőtt" előadásra. A téma kiválasztása kissé túlmerészen történt: Richard Strauss Salome-ját nézte végig a sokatígérő fiatalember. Másnap délben a nagymama tapintatosan aziránt kezdett érdeklődni, hogy milyen nyomot hagytak unokájában a látottak. Péter két kanál leves között ekképpen intézte el az előadást:

— A sztriptíz nagyon jól sikerült. Előtte azonban feleslegesen sokat énekeltek . . .

(— ván —)

Lakás a vasút mellett

Pusztai Pál rajza

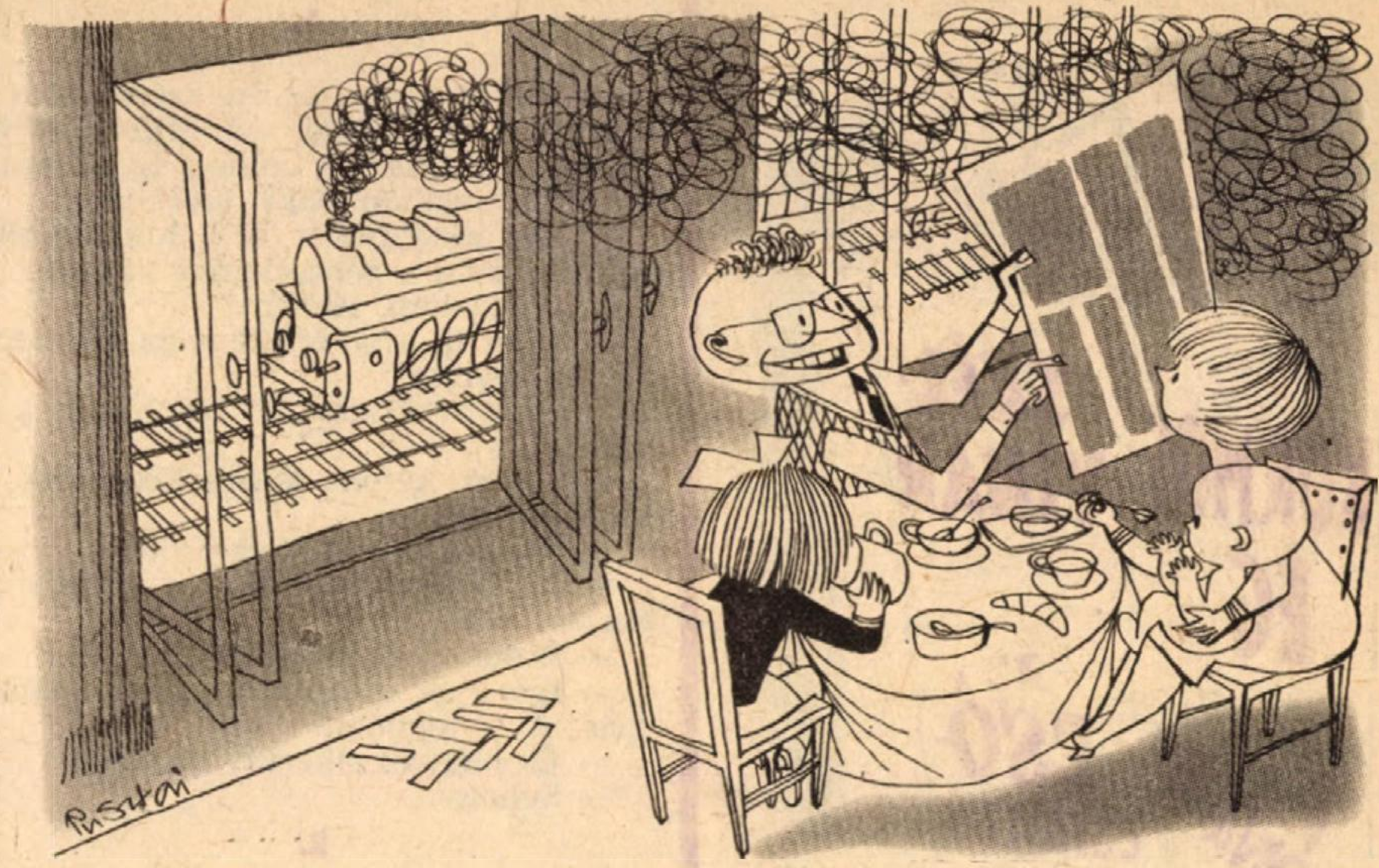

– Na látod, volt eredménye a panaszunknak! Nem gyártunk több gőzmozdonyt!

Téves kapcsolás

Toncz Tibor rajza

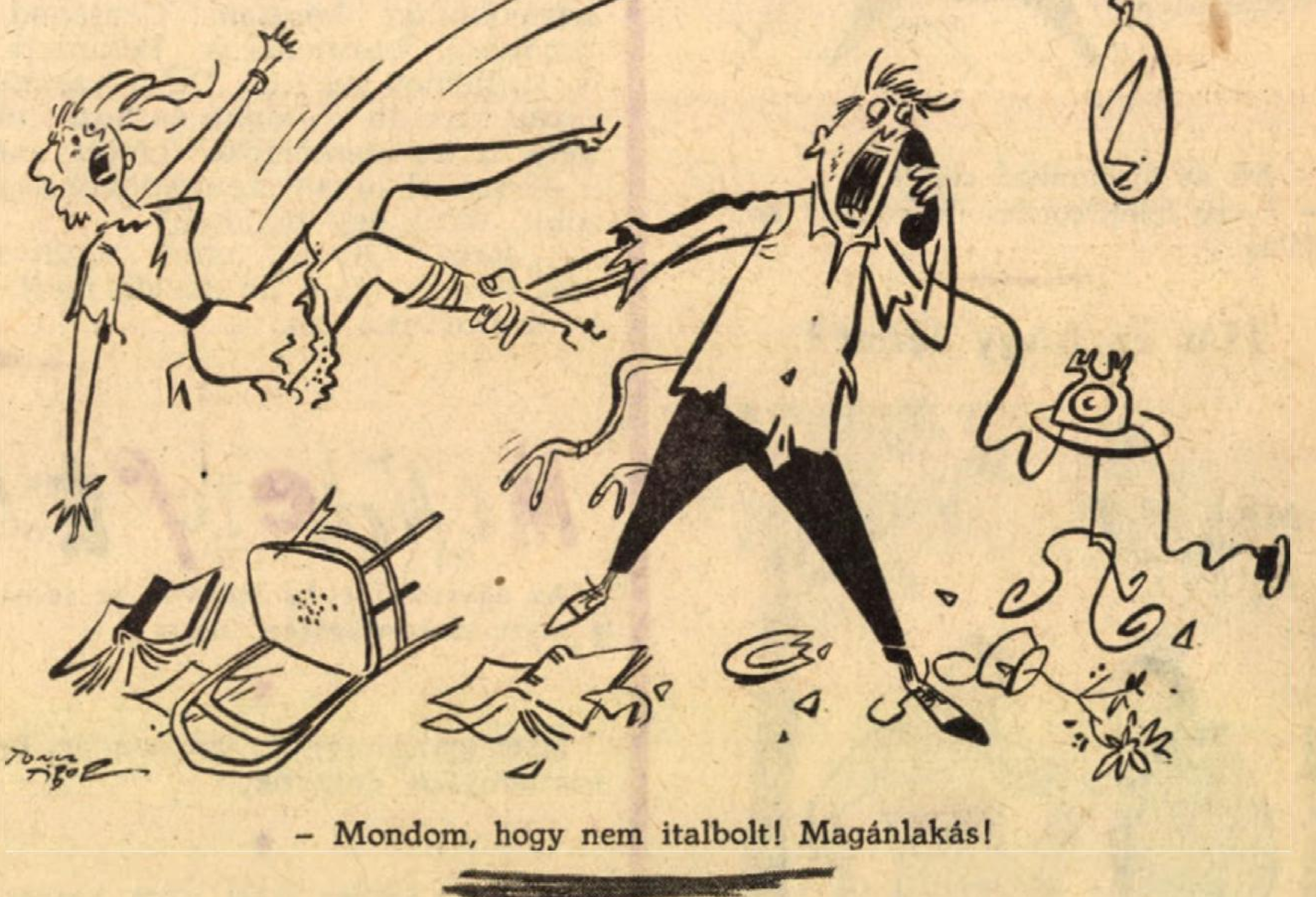

– Mondom, hogy nem italbolt! Magánlakás!

Útiszolgálat

Várnai György rajza

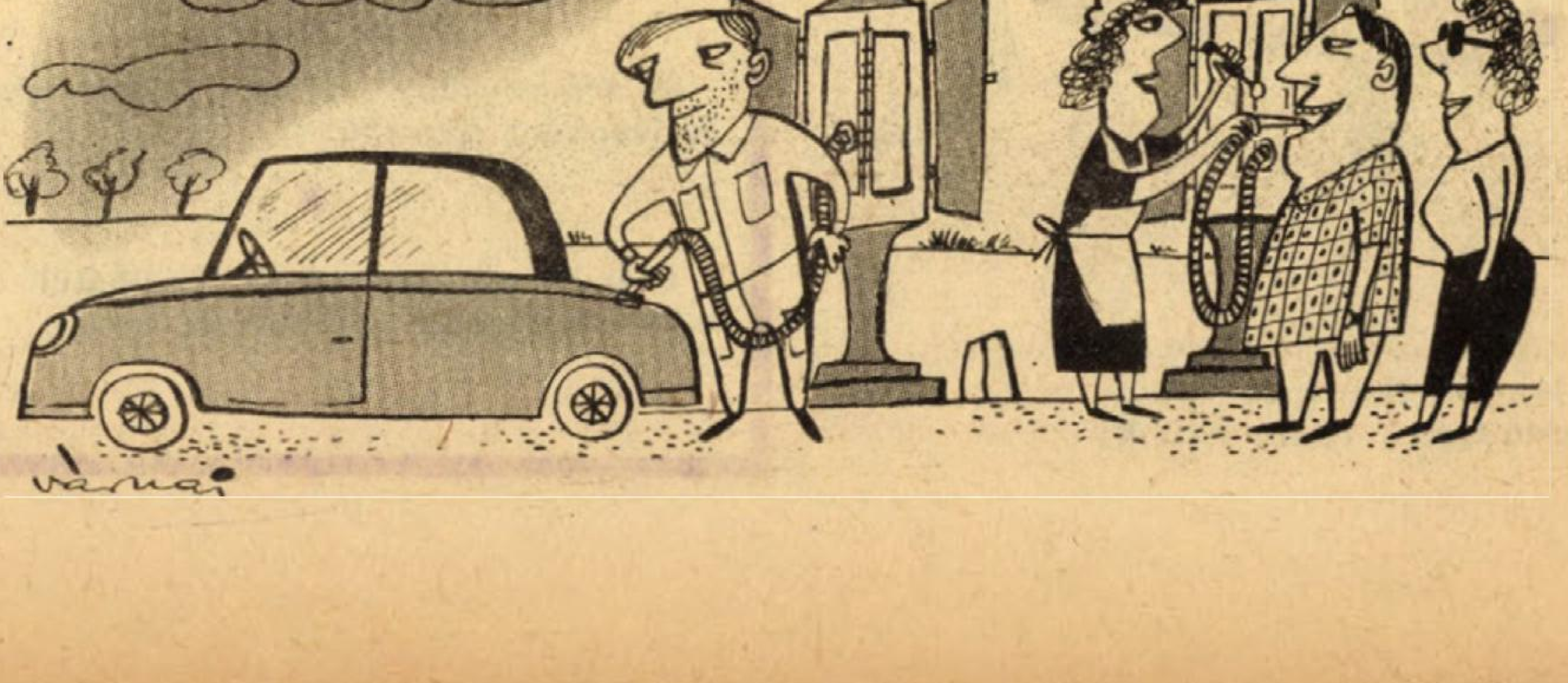

Meteorológiai színművek divatja

Sándor Károly rajza

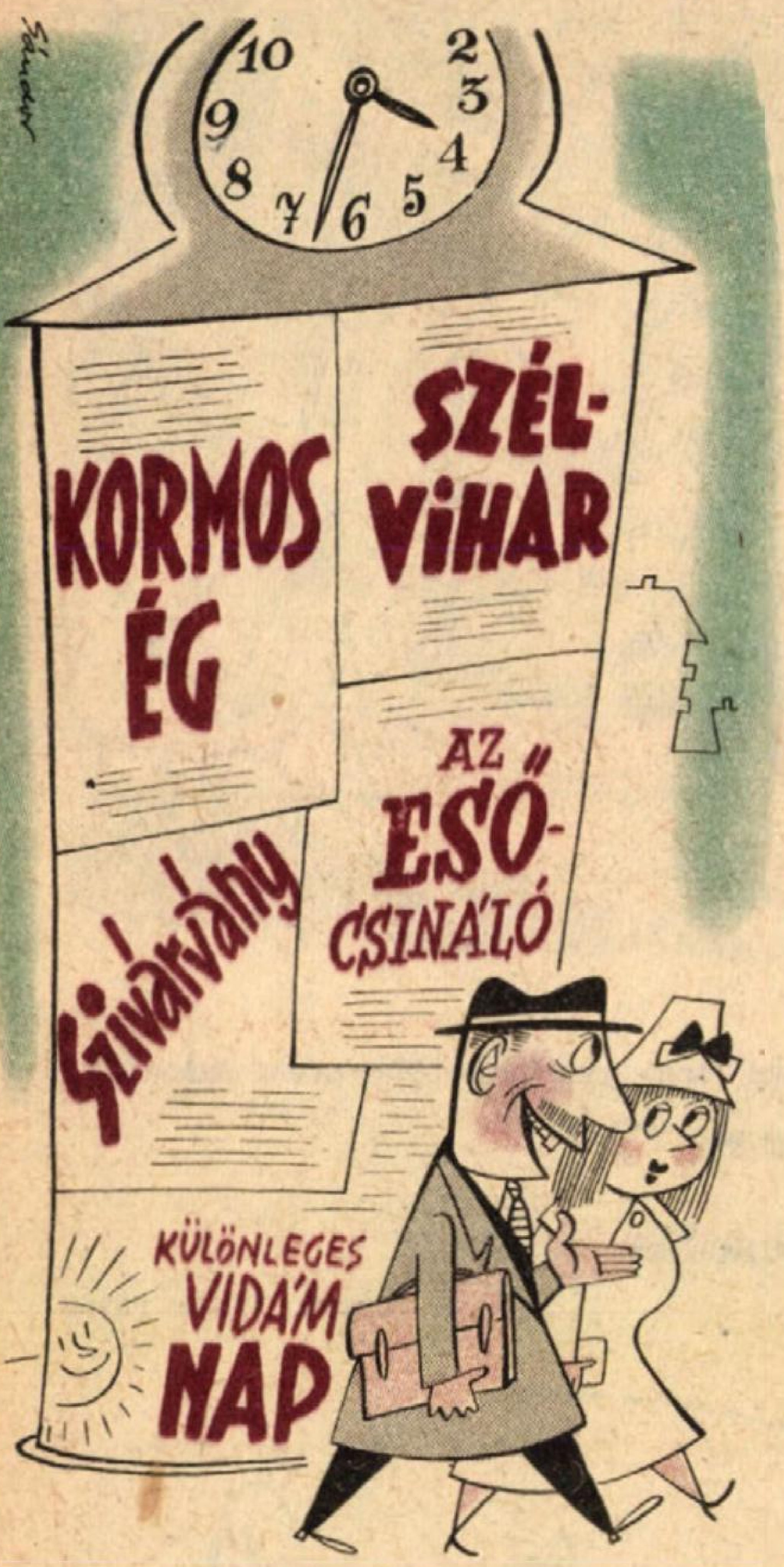

– Mi az új darabod címe?
– Lassú felmelegedés, helyenkint ködszitálás . . .

Hát ez hogy lehet?

Gerő Sándor rajza

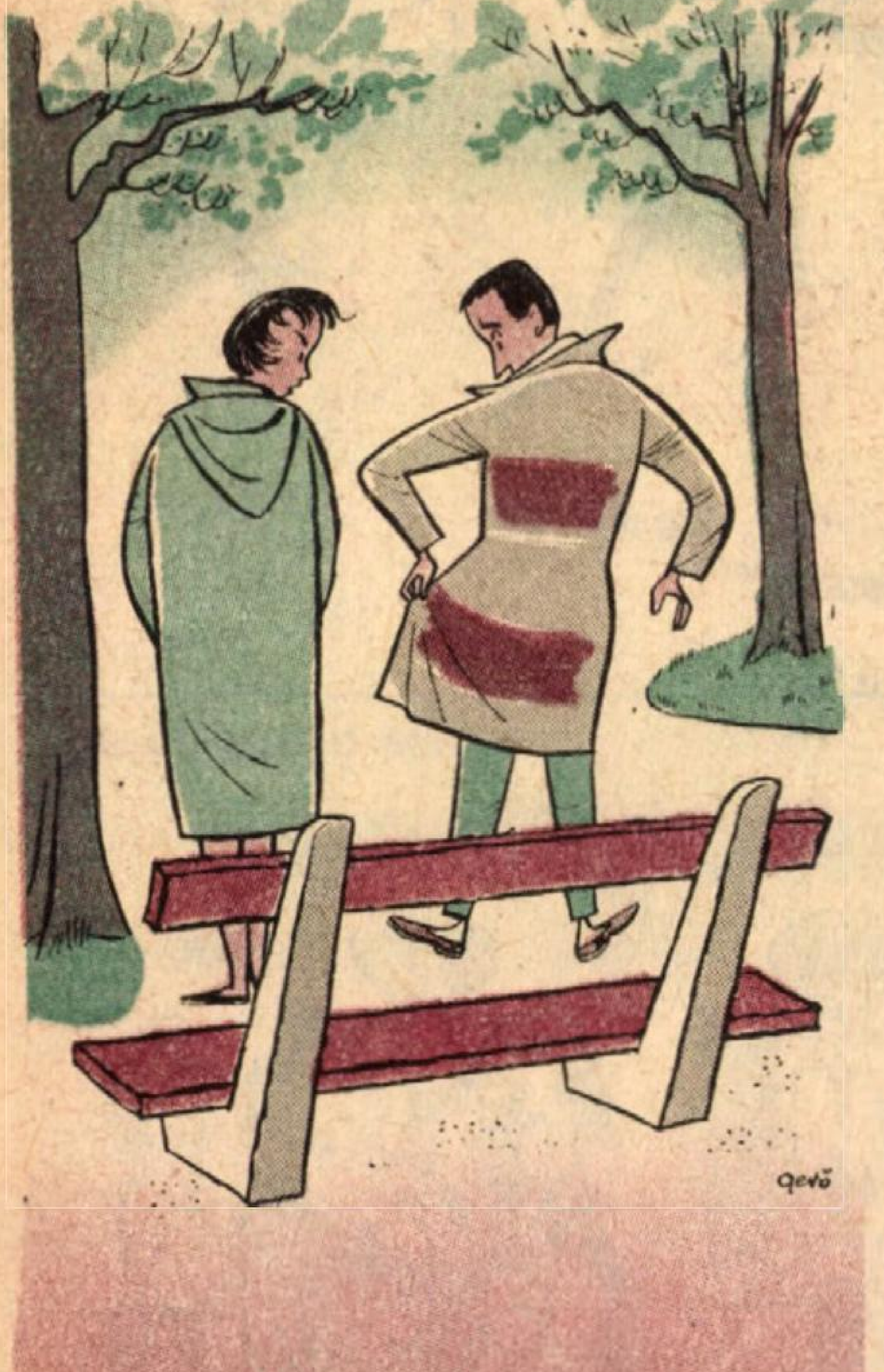

– Jaj, Jenőke, nem vettük észre, hogy frissen festett padra ültünk!

Ketten beszélnek

1.

— Tudja uram, az én szerencsém az volt az életben, hogy már ifjúember koromban rájöttem a boldogság titkára.

— Ez valóban nagy szerencse.

— Azt meghiszem. A boldogság titka ugyanis nem a pénz, nem a vagyon.

— Gondolom. Hanem?

— Nem is a siker, sem az elismerés, sem a karrier.

— Nem? Hát akkor? Tán bizony a jóegészség?

— Ugyan kérem. Mihez kezd vele, ha boldogtalan?

— No persze. Ezek szerint?

— A boldogság titka a nyugalom. Semmi más.

— Érdekes. Csakugyan?

— Igen. A nyugalom, uram, semmi más. A nyugalom.

— És hogyan sikerült elérnie?

— Sehogy.

2.

— Én a humort kedvelem, művész úr és semmi kifogásom ellene, hogy karikatúrát rajzoljon rólam. De ugye nem fog ellenszenvesnek ábrázolni?

— Nem. Még ha akarnám, sem tudnám, mert én önt tisztelem és becsülöm.

— Ezt köszönöm. De akkor miért akar karikatúrát rajzolni rólam?

— Mert nekem olyan a természetem, hogy a nagy harmóniákban a kis diszharmóniákat keresem. Uraságod arca rendkívül harmónikus. Tekintete erőt és szellemet sugároz. De a szemöldöke olyan furcsán ék-alakú és bozontos. Engem az ön szemöldöke ihletett meg.

— Szóval olyan szemöldököt fog rajzolni, mint egy majomé?

— Nem. Olyant, mint amilyen az öné. Persze kissé eltúlozva, mert karikatúráról van szó.

— Mit fog szólni hozzá szeretett és szerető feleségem?

— Tetszeni fog neki. És semmivel sem fogja önt kevésbé szeretni.

— És a barátaim? Mit fognak szólni hozzá?

— El lesznek ragadtatva, és még jobban fogják becsülni önt.

— Miért?

— Mert az ön szemöldökének diszharmóniája ki fogja emelni arcának harmóniáját.

— Hát jó, fogjon hozzá. De azért egy, egyetlen kis kérésem mégis van.

— Tessék parancsolni.

— Rajzoljon nekem egészen szabályos, szép szemöldököt.

3.

— A bácsika csakugyan százhuszonhat éves?

— Igen.

— És jóerőben van?

— Igen. Még ma is odavágok egy száztíz évest.

— És minek köszönheti ezt a szép hosszú életet?

— Tudja Isten.

— Dohányzik?

— Már nem. Kilencvennyolc éves koromban abbahagytam, mert reszelt a torkom tőle.

— Alkohol?

— Csak amennyi belémfér.

— Mértékletesség a szerelemben?

— Nem mondhatnám. Még manapság is ki-kicsapongok, ha nem vagyok lusta hozzá.

— Ezek szerint a hosszú életnek nincs titka?

— De van. Szerencse kell hozzá.

— Szerencse? A bácsinak mi volt a szerencséje?

— Hogy mindig valaki más halt meg.

Tabi László

MiNdenfÉLE

Az egyszerű ruha megvéd az időjárás és a divat viszontagságai ellen.

*

Nem igaz, hogy X. író nem ír. Egy panaszkönyvön dolgozik.

*

Az öreg ember azért nem szeret meghalni, mert már megszokta az életet.

*

Az ember szívesen bízná másra az önismeretet.

*

Csak a rossz festő önarcképe hízelgő.

*

Z. író szegény maradt. Aforizmákat írt és ívenként fizették.

*

Erényekkel kérkedni körülbelül olyan, mint meztelenül járkálni az utcán.

F. L.

MUSZA DZSALIL
tatár költő verse:

Az álnokhoz

Ruhámat foltok légiója szállta meg,
de becsületemen folt nem esett.
Te kérkedsz: öltözéked ékes műremek —
de lelkeden a folt, jaj, rengeteg.

Oroszból fordította:
Pető Miklós

Hallottam egy viccet...

Az első amerikai holdrakétával maga Eisenhower érkezik meg a holdba. Körülnéz és elrévedezve tervezget:

— Oda egy rakétatámaszpont kerül... amoda nehéz légelhárító tüzérség... amoda...

Ebben a pillanatban valaki megkocogtatja a térdét. Lenéz, ott egy öklömnyi emberformát lát, aki fisztulázó hangon megszólítja:

— Halló...! Én egy holdlakó vagyok. Ez nem fog menni!

— Miért?

— Mert tegnap már járt itt egy zömök ember lentről és ő azt mondta, hogy az egészet, úgy, ahogy van, be kell vetni hibrid kukoricával.

Egy vidám darab premierjén

Várnai György rajza

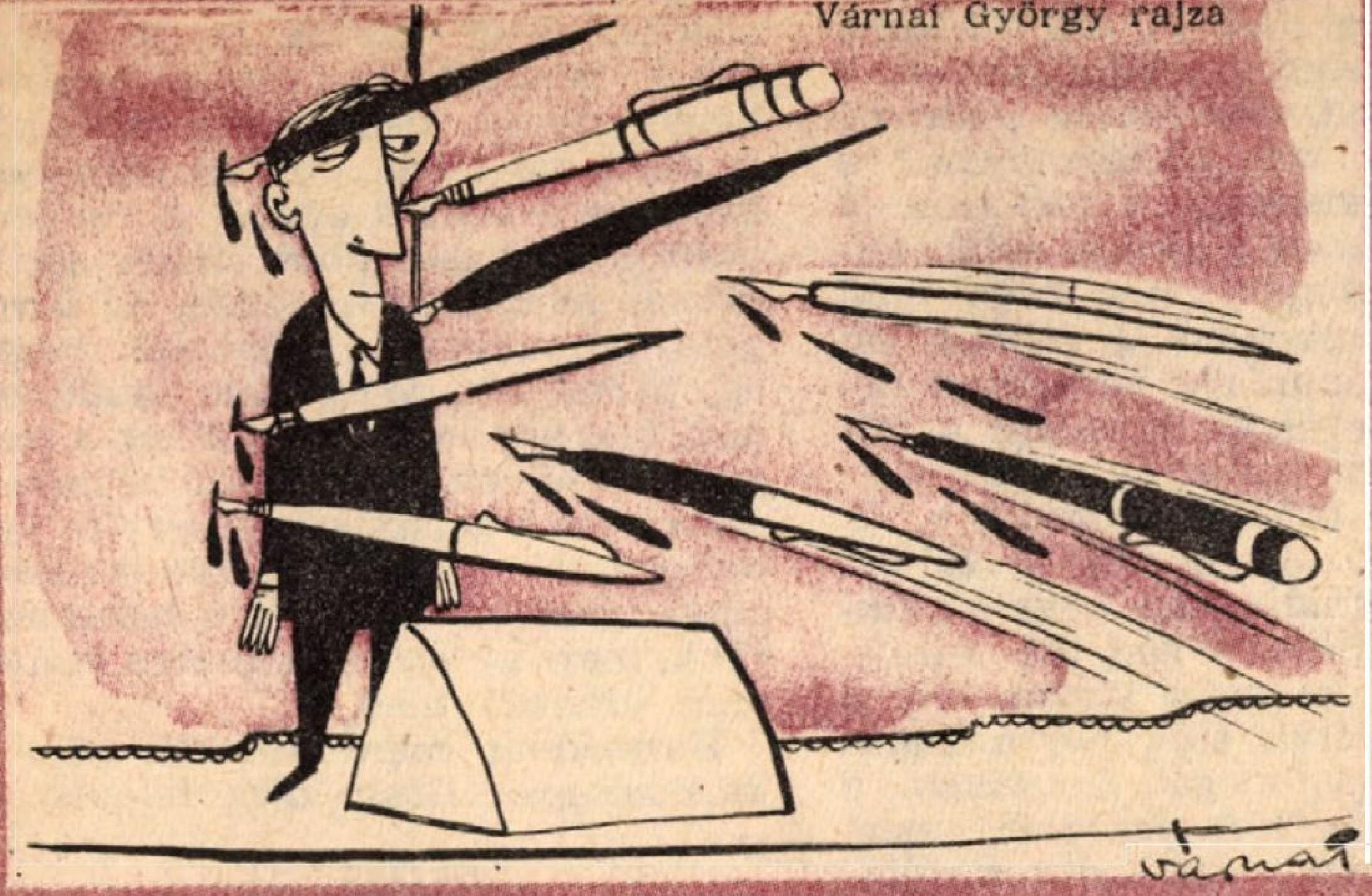

– Szerző! Szerző!

Technikai akadály

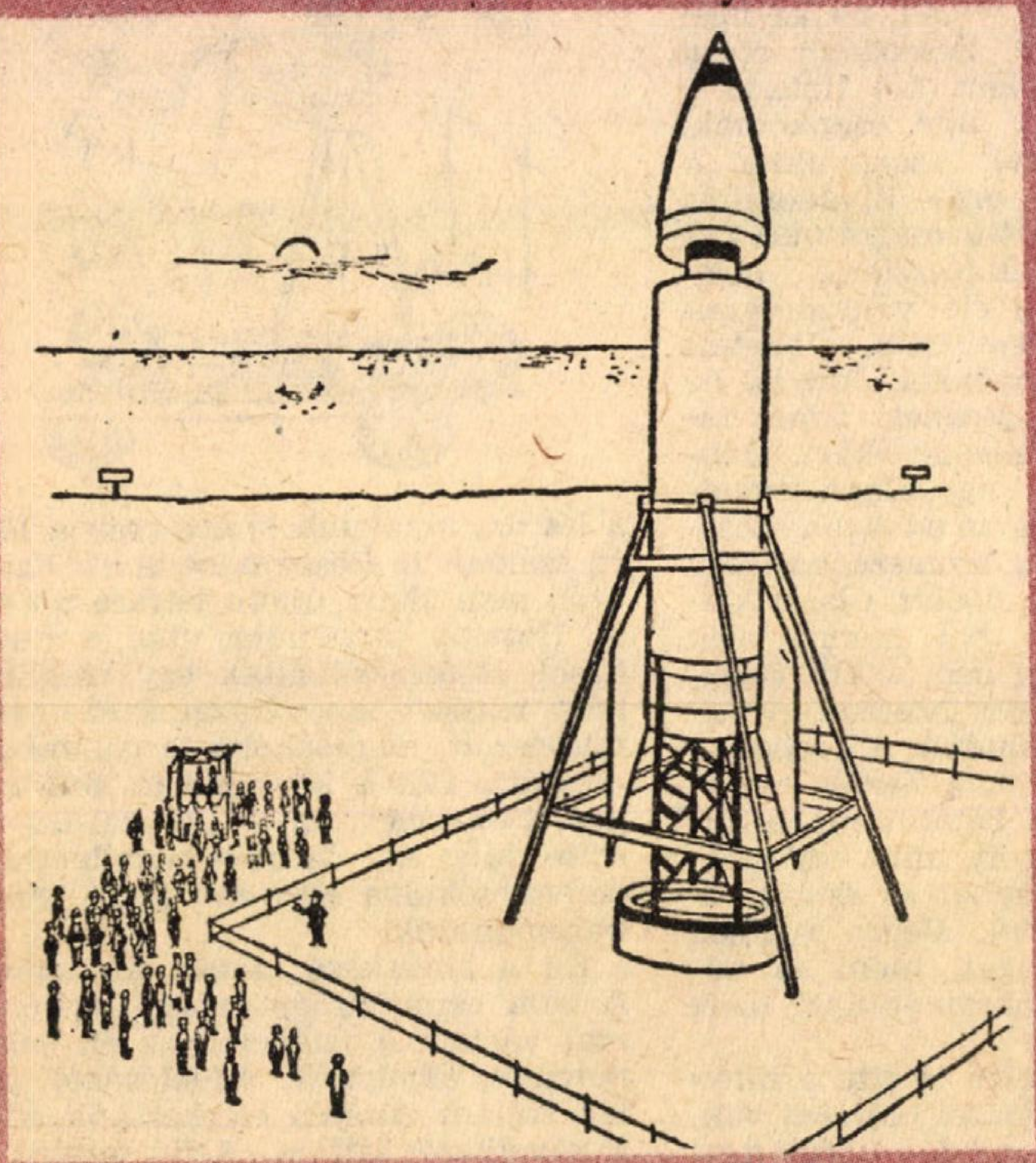

– Nincs valakinek egy szál gyufája?

Egy kórházi büfében

Vasvári Anna rajza

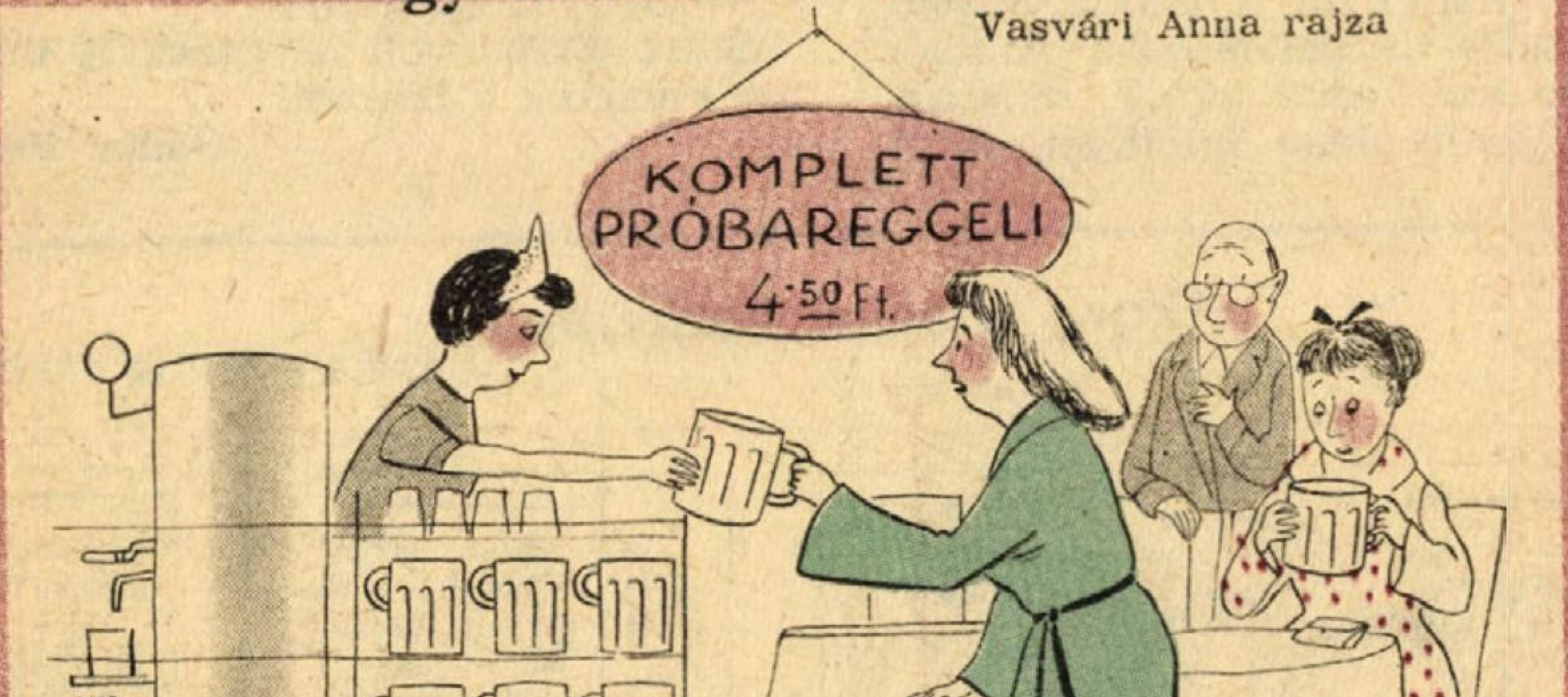
KOMPLETT
PRÓBAREGGELI
4·50 Ft.

A hullámvasúton

Hegedűs István rajza

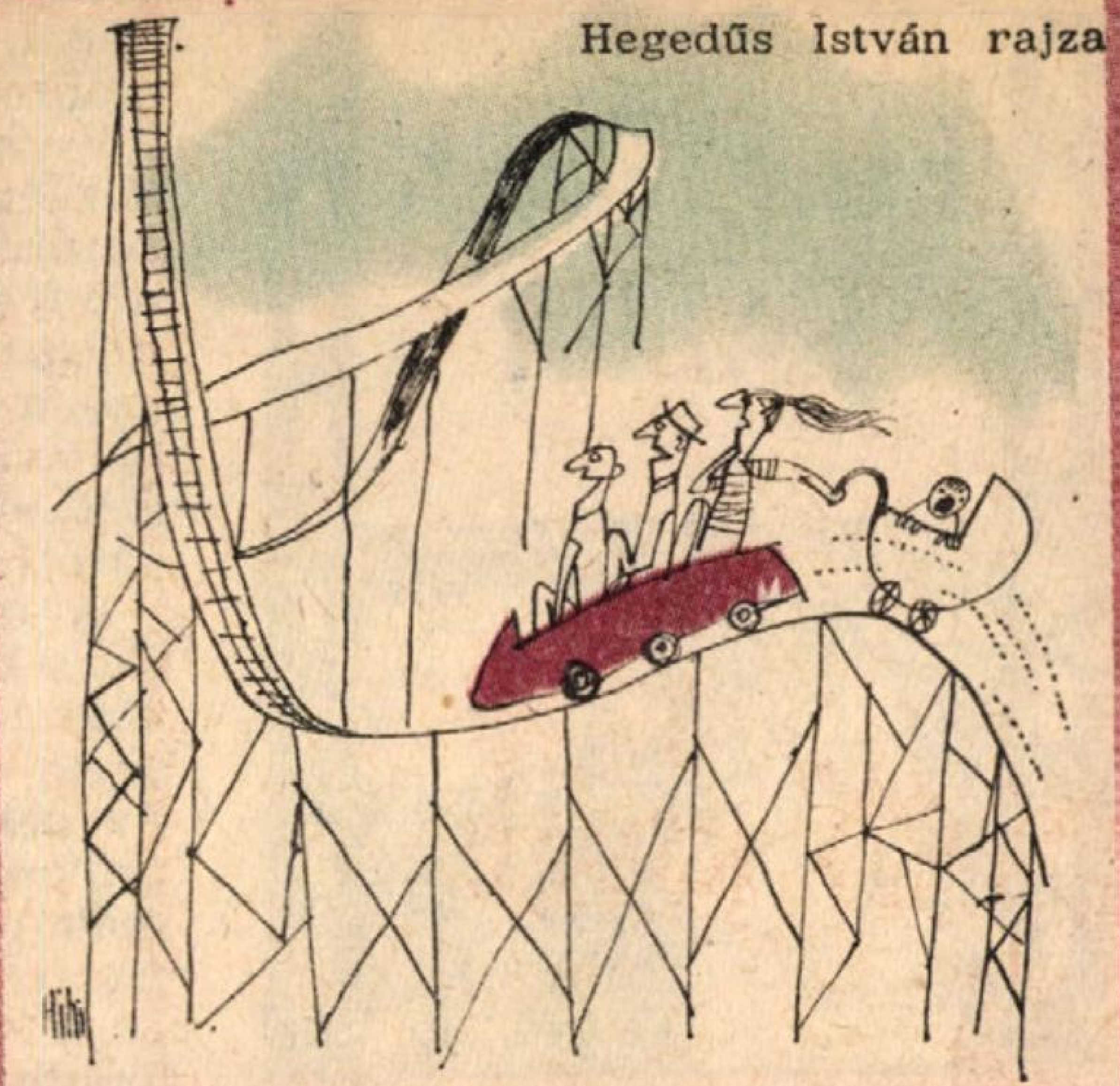

Nagyon anyás a Kicsike...

Itt a legkorszerűbb kifogás!

Sándor Károly rajza

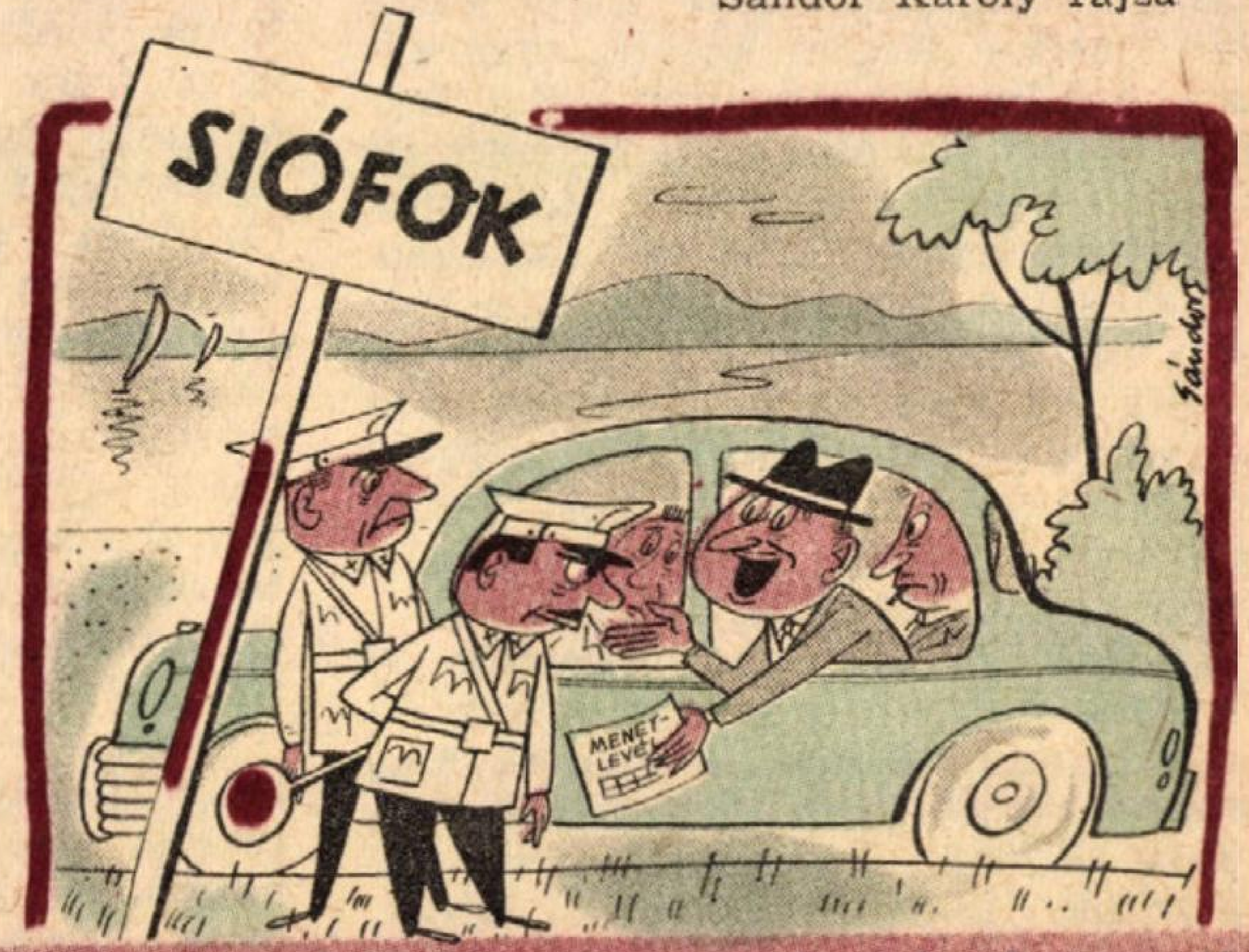
SIÓFOK
MENET-LEVÉL
Sándor

– A kőbányai gyártelepre igyekszünk, de muszáj volt egy kis kerülőt tennünk, mert a Körúton javítják az úttestet.

Szobor-javaslat

Kasso rajza

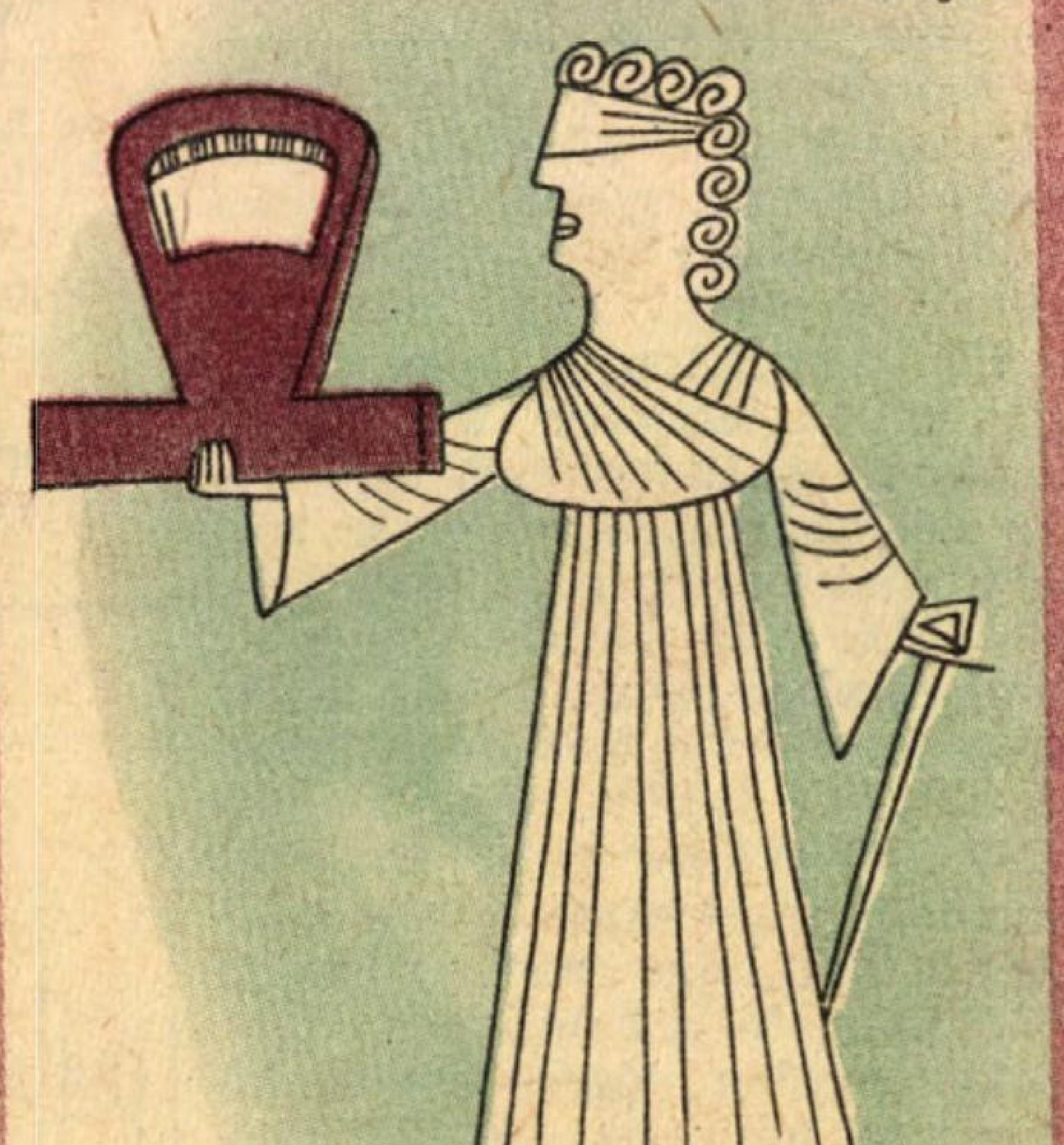
JUSTITIA
KASSO

FILMESEK FALUN

Hadd mondjam el röviden és tárgyilagosan, hogyan vették fel a „Szárazbetegség” című magyar film egyik leghatásosabb jelenetét Kecölházán, háromszáz kilométerre Budapesttől. Amint később megtudtam, a filmesek figyelme azért fordult éppen Kecölháza felé, mert itt találták meg a „motívum”-ot, Terjék József gazduram házának képében. Takaros kis ház volt ez a falu szélén, nádfedéllel, árnyaslombú fák között. Az udvarán minden volt, ami kell: gémes kút, galambdúc, trágyadomb, eperfa és árnyékszék. Faragott tornác is volt, meg egy lóca a tornácon, valódi lóca.

Amikor én a faluba érkeztem, a filmesek már két hete ott voltak és várták, hogy kisüssön a nap. Olykor, amikor kisütött, hirtelen felbolydult a falu. Autók száguldoztak, emberek rohantak ide-oda, terelvén a népet, overallos egyének szaladgáltak ordítozva, vastag gumikábelekkel a kezükben, az agregátor dübörögve megindult, a varrodában csapkodták az ajtót, és az elegáns pesti színészek rongyos nadrágban, borostásan rohantak Terjék József gazduram háza irányába. Mire odaértek és minden együtt volt, megeredt az eső.

Két felvételt mégis csináltak eddig. Az egyik nem sikerült valami jól, mert a szénás szekér, amelyet a híres jellemszínész béresnek öltözve irányított, ahelyett, hogy befordult volna Terjékék kapuján, a szomszéd Balogh István kerítését dűtötte ki. Azóta mindenki Baloghékat irigyelte, mert a kerítés már úgyis rossz volt, legalább újat húzatnak a helyébe a filmesek. De még jobban irigyelték Terjékéket, akik megcsinálták a szerencséjüket, mert a helikopter, amelyik a ház felé repült, hogy madártávlatból fényképezzen, a huzattal, amit csinált, félrecsapta a ház tetejét. Úgy hírlett, hogy szép, új cseréptetőt ad helyette a Film.

Másnap, amikor végre tényleg kisütött a nap, mindenki ott volt Terjékék háza körül, aki csak él és mozog. A házikó valóban hangulatos volt, sőt vidám is, mert félrecsapott fedelével úgy nézett ki, mint egy huncut, vén korhely. A filmesek, adott jelre megrohanták a házat és némi átcsoportosítást vittek véghez. A galambdúcot előbbre hozták vagy két méterrel, a trágyadombot hátrább tolták és a tornácról leszaggatták a vadszőlőt, hogy jobban látszódjék a lóca. A gémeskútból is le akartak vágni egy darabot, de ettől később elálltak. A jelenet, amit felvettek, a következő volt. Özv. Bösze Gábrisné hazaérkezik, két görögdinnyével a kezében. Végigmegy a tornácon, a dinnyéket leteszi a lócára, aztán felmászik a galambdúchoz, hogy enni adjon a galamboknak. E pillanatban belép a kiskapun rég nem látott fia. Örömében felsikolt, lemászik a létráról, a fiához szalad és megöleli.

A jelenet próbái elkezdődtek. A Terjék-család apraja nagyja fel-alá száguldott az udvarban, hogy a szükséges baromfikat a gép elé terelje. Ez persze, nem ment simán. Hol a tyúkok szaladtak szét, hol a kakas makacsolta meg magát. Ecserikém, a fiatal kellékes vért izzadott, mert pesti fiú lévén, nem tudta megkülönböztetni a tyúkot a kakastól, amellett félt is tőlük. Szerencsétlenségükre, a rendezőnek eszébe jutott, hogy libára is szüksége volna, de az nem volt az udvarban. Ecserikém rövid idő múlva megjelent két libával a hóna alatt, akik úgy csapkodtak, hogy majd kiverték szárnyukkal a szemét. Egy-két órás libaidomítás után végre sikerült a megrémült baromfikat úgy elfárasztani, hogy apatikusan a gép elé vánszorogtak és a felvétel megtörtént. Jöhetett Bösze néni a dinnyékkel. Jött is, de pehhünkre, a rendezőnek ismét támadt egy ötlete: tehenet akart. Menjen el a kapu előtt egy tehén, mondta, és bámuljon be az udvarba. Ecserikém felhajtott a szomszédban egy tehenet és megkezdődött újabb kálváriája. A tehén hol menni nem akart, hol bámulni nem akart. Ez eltartott vagy két óra hosszat. A színészek pilledten aludtak a gyepen, a trágyadomb mellett, a Terjék-család üveges szemekkel bámult maga elé, csak Ecseri dolgozott, mint egy megszállott, úszónadrágban is csuromvizesre izzadt testtel. Végre a tehén megemberelte magát, ment is bámult is és mi is hazamentünk, mert közben este lett.

Másnap Bösze néni letette a dinnyéket a lócára, semmi baj sem volt. A baj csak a galambdúc körül kezdődött. A galambos ember, aki a szomszéd faluból hozta át a galambokat, mert Terjékéknek nem volt, már két napja ült a ládája mellett és dicsérte a galambjait. Amikor azonban sor került rájuk, kiderült, hogy mégsem olyan intelligensek. A dúcba még bementek ugyan, de neadjisten, hogy egy is kijött volna. Bösze néninek ugyanis, a forgatókönyv szerint, meg kellett csókolnia az egyik galambot. De csak nem dughatja be a fejét a dúcba! A rendező ordítozott, a galambos ember sértődötten felmászott a létrán és hívogatta galambjait. „Tubi-tubi”, búgta egy jó félóráig, de egy sem akadt, aki hajlandó lett volna fellendíteni a magyar filmipart. A rendező dühösen elkergette a galambos embert és intelligensebb galambok beszerzésére adott utasítást. Este aztán hazamentünk, mert az újabb galambos ember nem érkezett meg.

Harmadnap ment minden, mint a karikacsapás. Bösze néne felmászott a létrán, a galamb kijött, csak a létra szakadt le Bösze néne alatt. Ezek után nem akart újabb létrára mászni. Hosszas kapacitálás után, a munkások összeeszkábáltak egy megbízható, masszív lépcsőházat, Bösze néni felmászott, megcsókolta a galambot, meglátta fiát a kertajtóban, felé repesett és meleg, anyai szókkal üdvözölte. Még egy darabig beszélgettek, ölelve csókolva egymást, aztán ismét hazamentünk.

Én a következő napon elutaztam. A film bemutatóján óriási izgalommal vártam a jelenetet, az én jelenetemet, amelynek születésénél jelen voltam. Amikor elérkeztünk oda, a következőt láttam. A fiú feltűnt a kertajtóban, rögtön utána felbukkant mellette Bösze néne is.

— Hát meggyüttél, édes fiam?

— Meg, idösanyám...

Snitt. Ennyi volt az egész. A többit kivágták a filmből.

Gádor Béla

Jártas a sajtó berkeiben

Mészáros András rajza

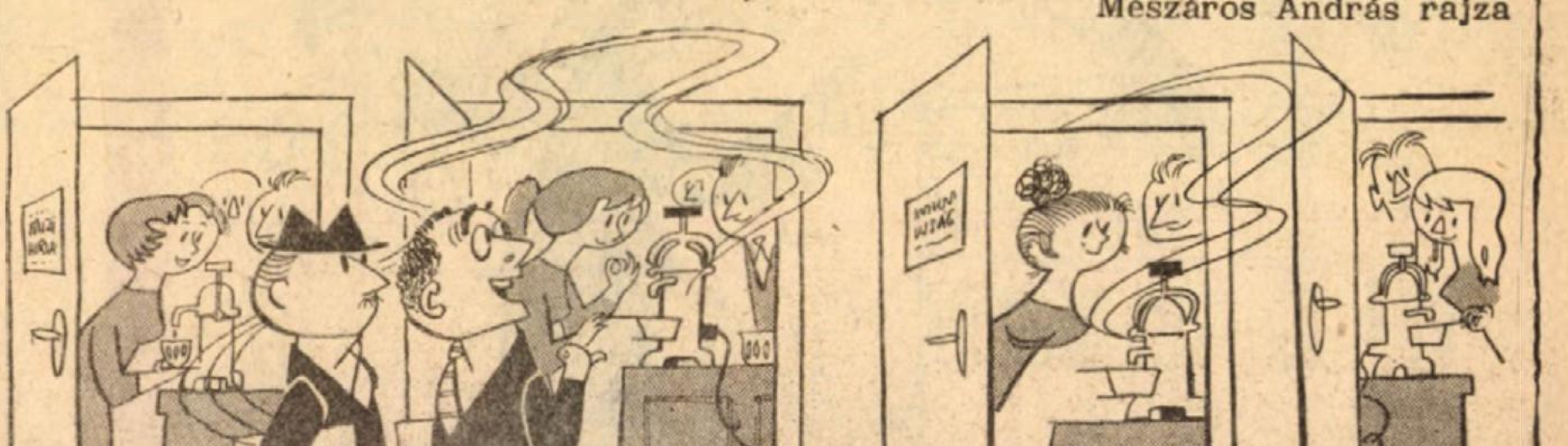

– Ez a „Délelőtti Hírek” szerkesztősége. Megismerem az aromájáról...

kicsi a keret

Pócsai (lihegve befut a Pénzügyi Főnök titkárságára, rekedten az izgalomtól): Bent van Gortvai kartárs?

Titkárnő (a szájára teszi az ujját): Nem zavarhatjuk! Hallgassa csak! *(Gortvai szobájából finom kocogó nesz hallatszik.)*

Pócsai (idegesen): Mi az a kocogás?

Titkárnő: Most veri fogához a garast.

Pócsai (idegesen megtörli a homlokát): Lesz, ami lesz! *(Határozottan benyit Gortvaihoz.)* Bocsánat, Gortvai kartárs, arról van szó . . .

Gortvai (ingerülten): Sajnos, nem érek rá! Ilonka kérem, nem megmondtam, hogy . . .

Pócsai (elkeseredetten): Ő megmondta, de én rendkívüli ügyben keresem! Már a hét elején is említettem, hogy tűzoltó-készülék kellene a . . .

Gortvai (közbevág): Úgy emlékszem, azt is megmondtam, hogy nincs rá keret!

Pócsai (izgatottan): Akkor is elő kell teremteni! Azonnal, mert . . .

Gortvai (dühösen): Mutassa meg, hogy miből! *(Csillapodottabb hangon.)* Tudom, megígértem magának. Dehát éppen most vettünk 400 darab aranyozott halbontó kést a mérgespusztai üdülőnkbe. És színes szökőkutat építettünk a lichthófudvarba. Van fogalma, milyen nehéz volt vizet beszerezni a vállalkozáshoz?

Pócsai (kétségbeesetten): Értem kérem, de most arról van szó, hogy . . .

Gortvai (közbevág): Tudom kérem. Nálam minden fel van jegyezve. Amint túl leszünk a fő bevásárlásokon, megnézzük, mennyi pénzünk maradt. Most vettem háromezer papírtrombitát és ötszáz huszárcsákót az üzemi bálra. Ez is komoly összeg volt. Platina hamutálcákat helyeztünk el a mosdóban. Jelenleg teljesen kimerült a keret. Vettem negyvenkét darab aranyhalat az üzemi ebédlő részére és a múlt héten avattuk az új drótkötélpályát a kultúrteremben. Sajnos, kartársam, most nem tudom teljesíteni a kérését. Nézzen be a jövő hét közepén.

Pócsai (a kezeit tördeli): Vége! Akkor már akár be sem jövök!

Gortvai: Türelem, drága szaktársam. Kicsiny ország vagyunk. Alaposan meg kell fontolnunk, hogy mire adjuk ki a pénzt. És különben is, mért olyan sürgős magának az a vacak fecskendő?

Pócsai: Mert egy negyedórája ég a földszinti raktár!

Függöny.

(galambos)

Akiknek szívesen tapsolunk

Sándor Károly rajzai

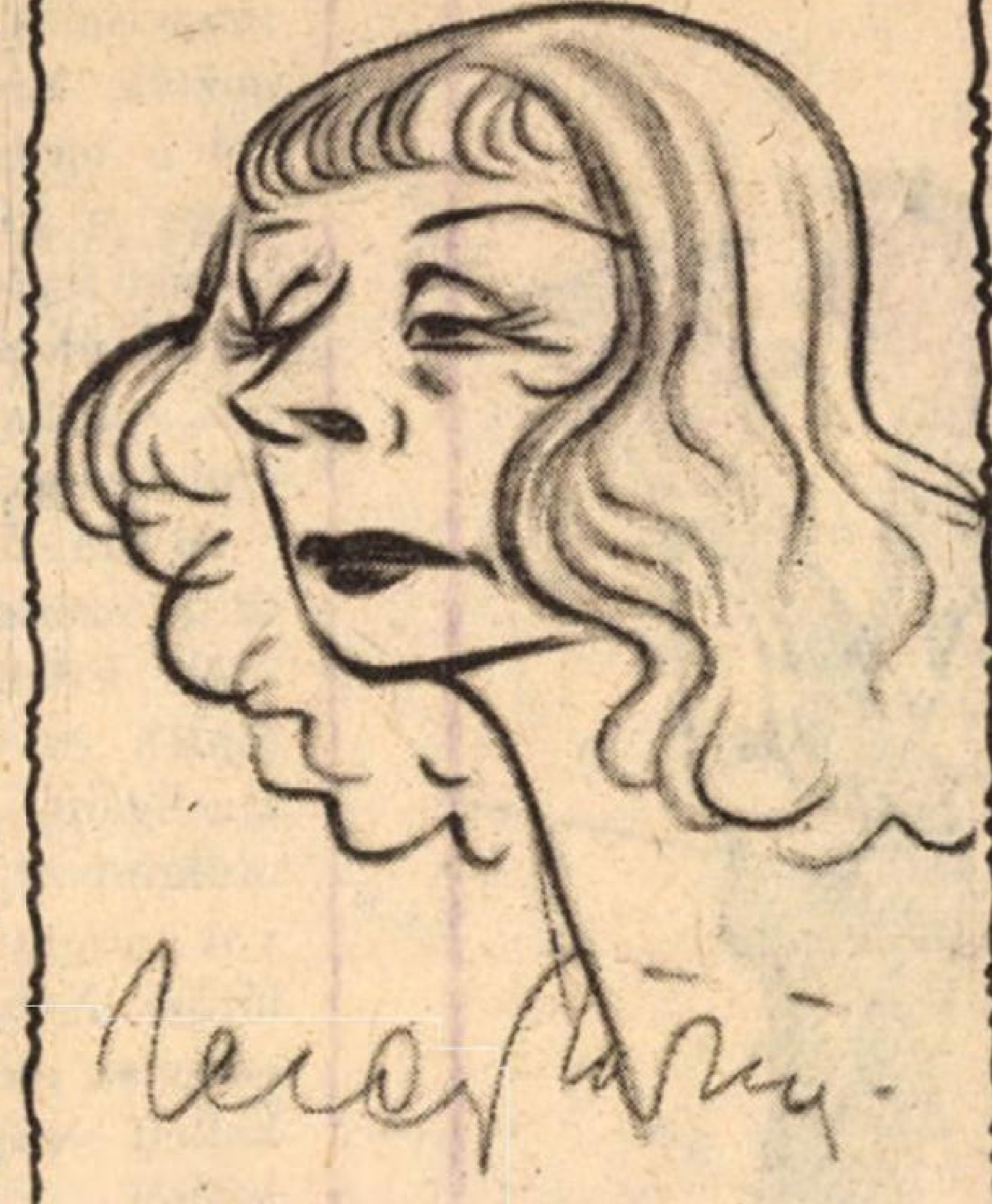

MEZEY MÁRIÁNAK,
a „Nem az én fejem”-ben

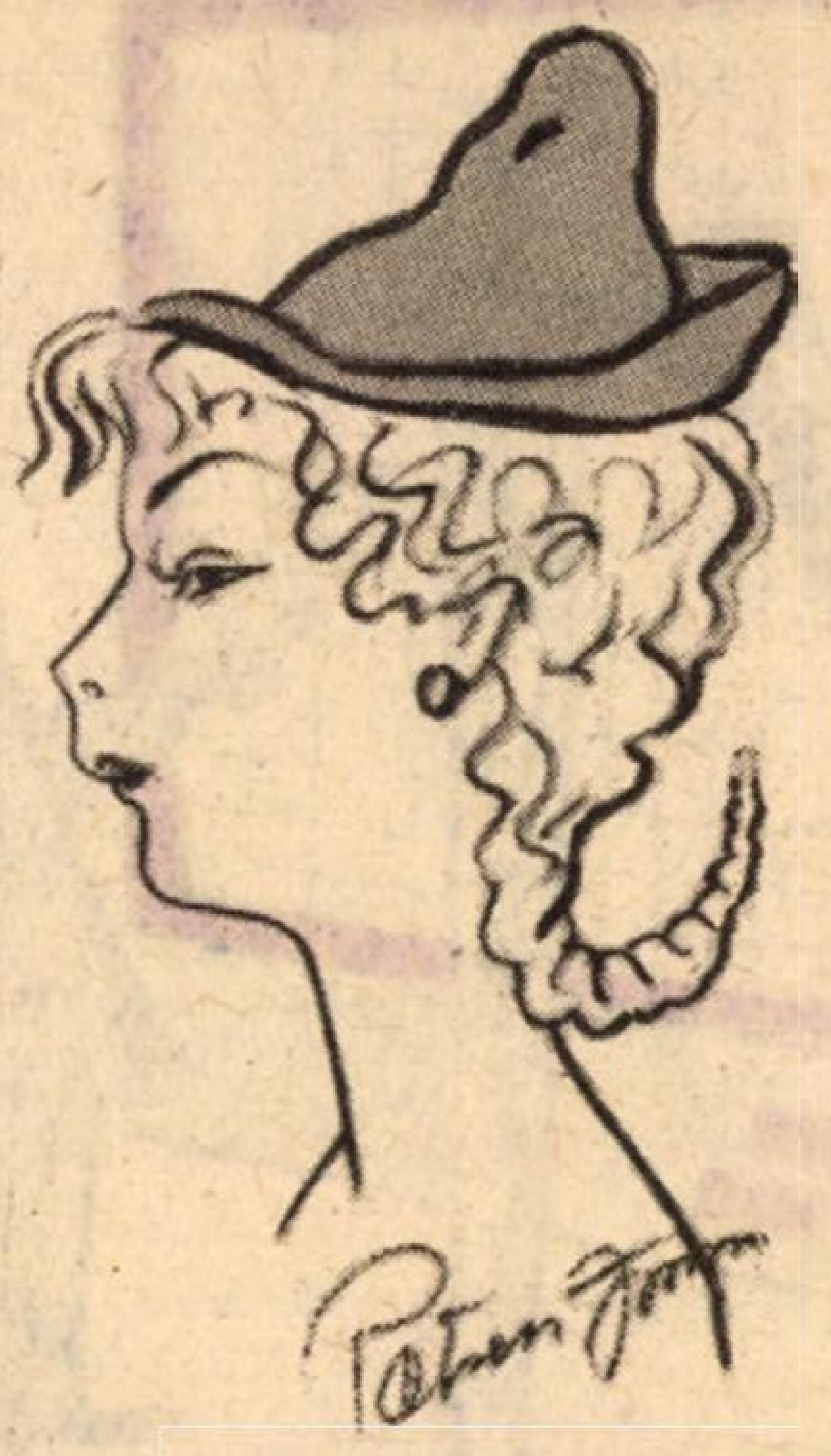

PETRESS ZSUZSÁNAK,
bravúros beugrásáért, a „Három tavasz” főszerepében

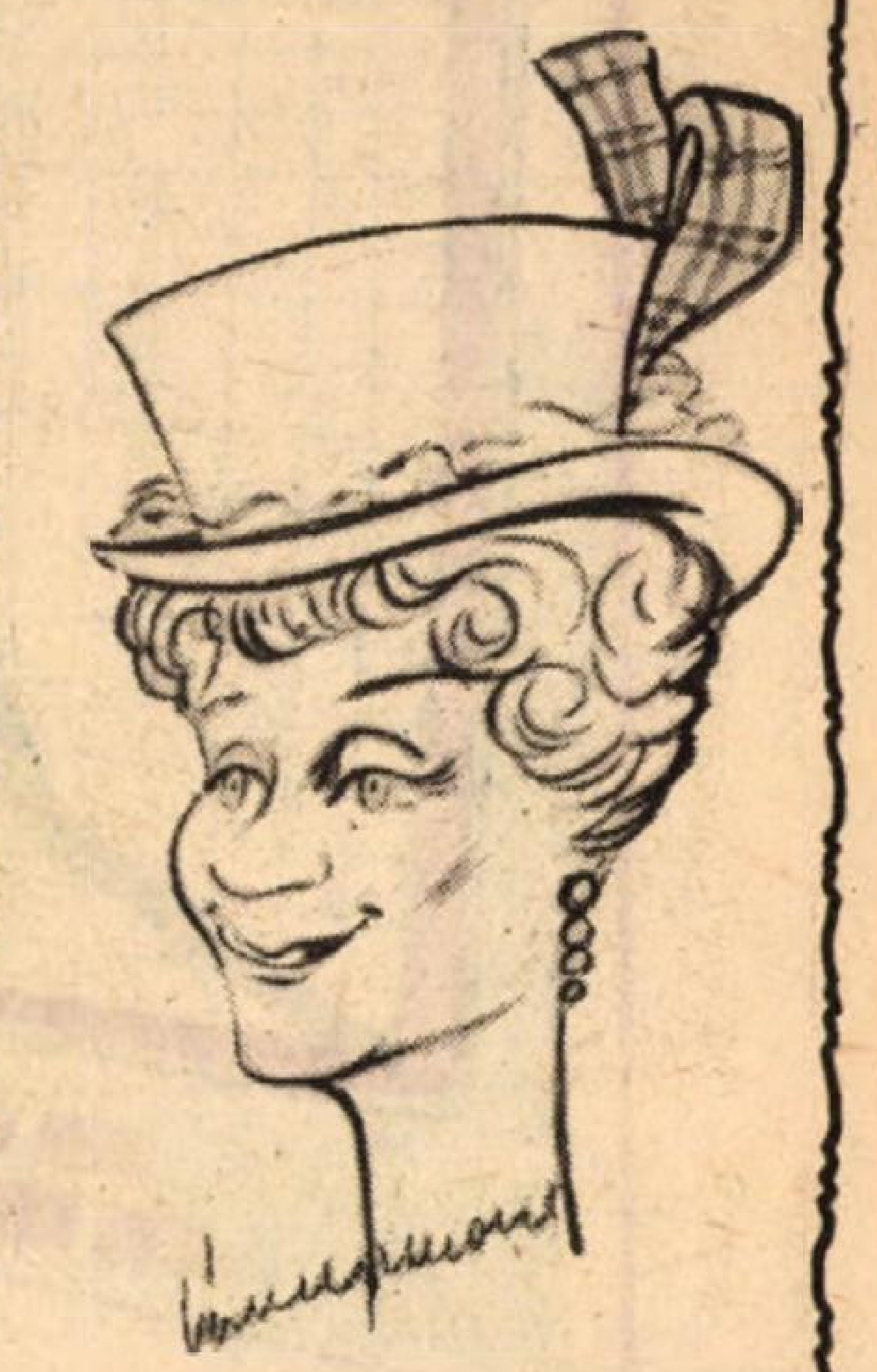

SÁNDOR JUDITNAK,
a „Fra Diavolo”-ban

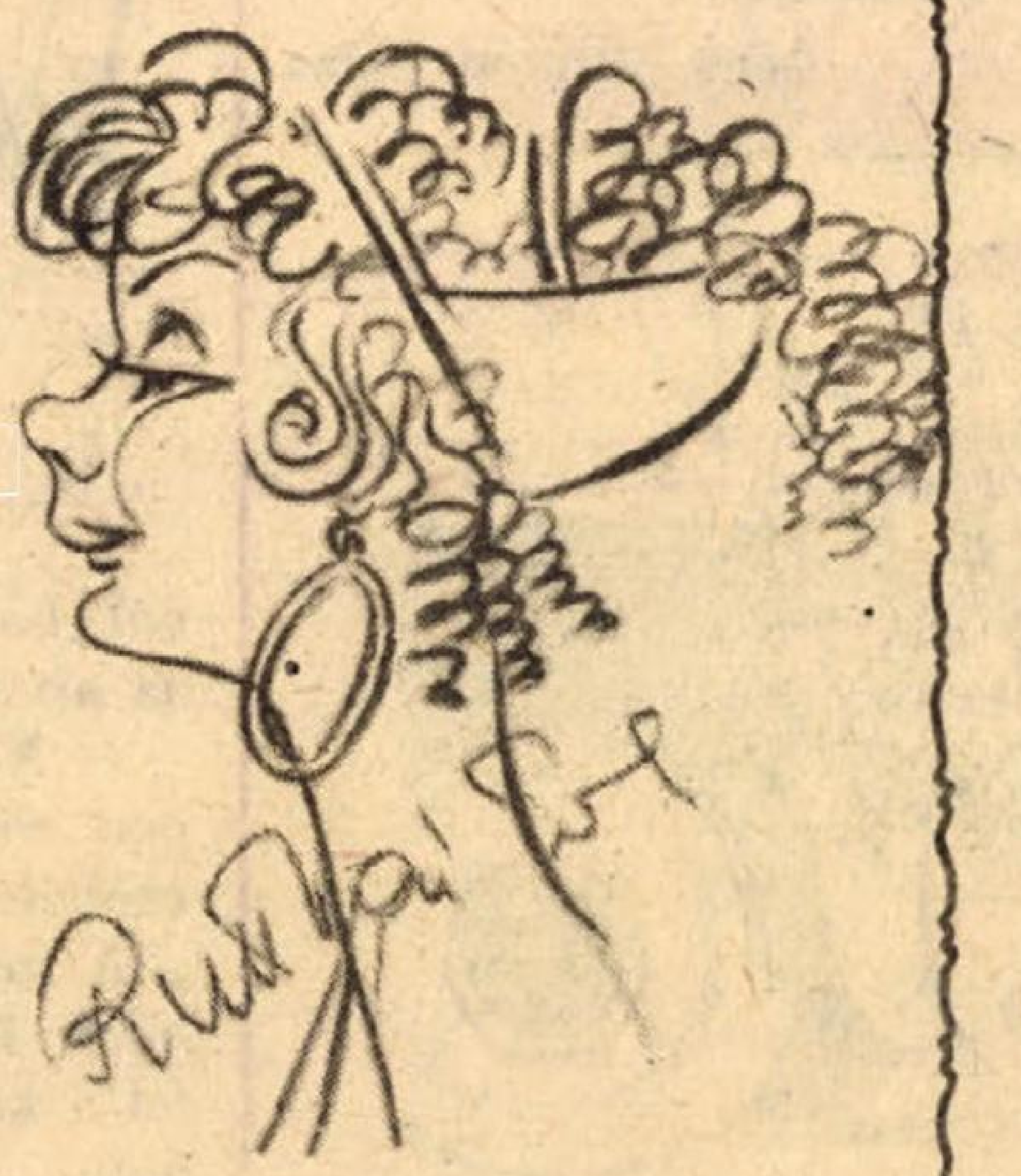

RUTTKAY ÉVÁNAK,
a „Lysistrate”-ban

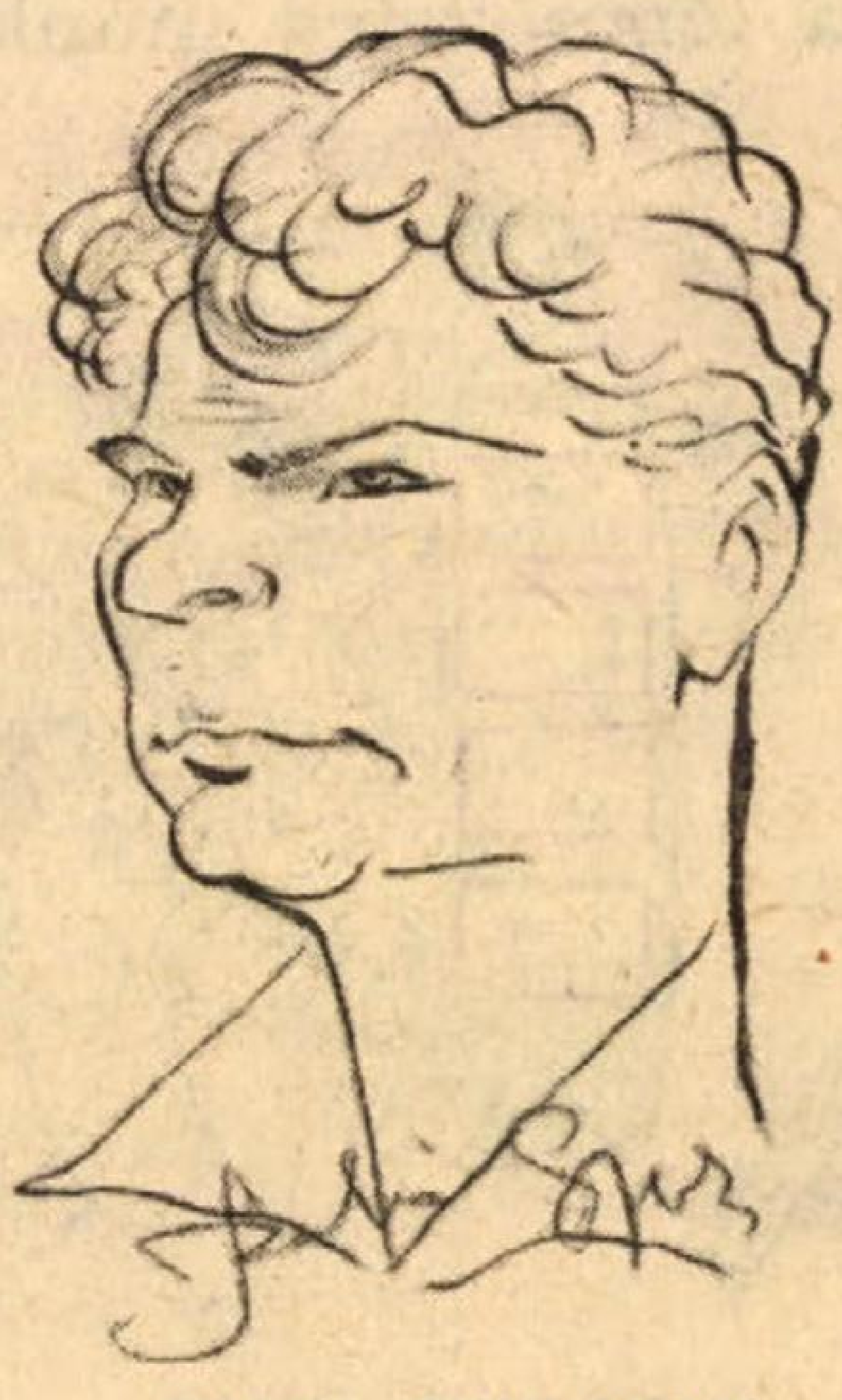

SZABÓ GYULÁNAK,
a „Vörös és feketé”-ben

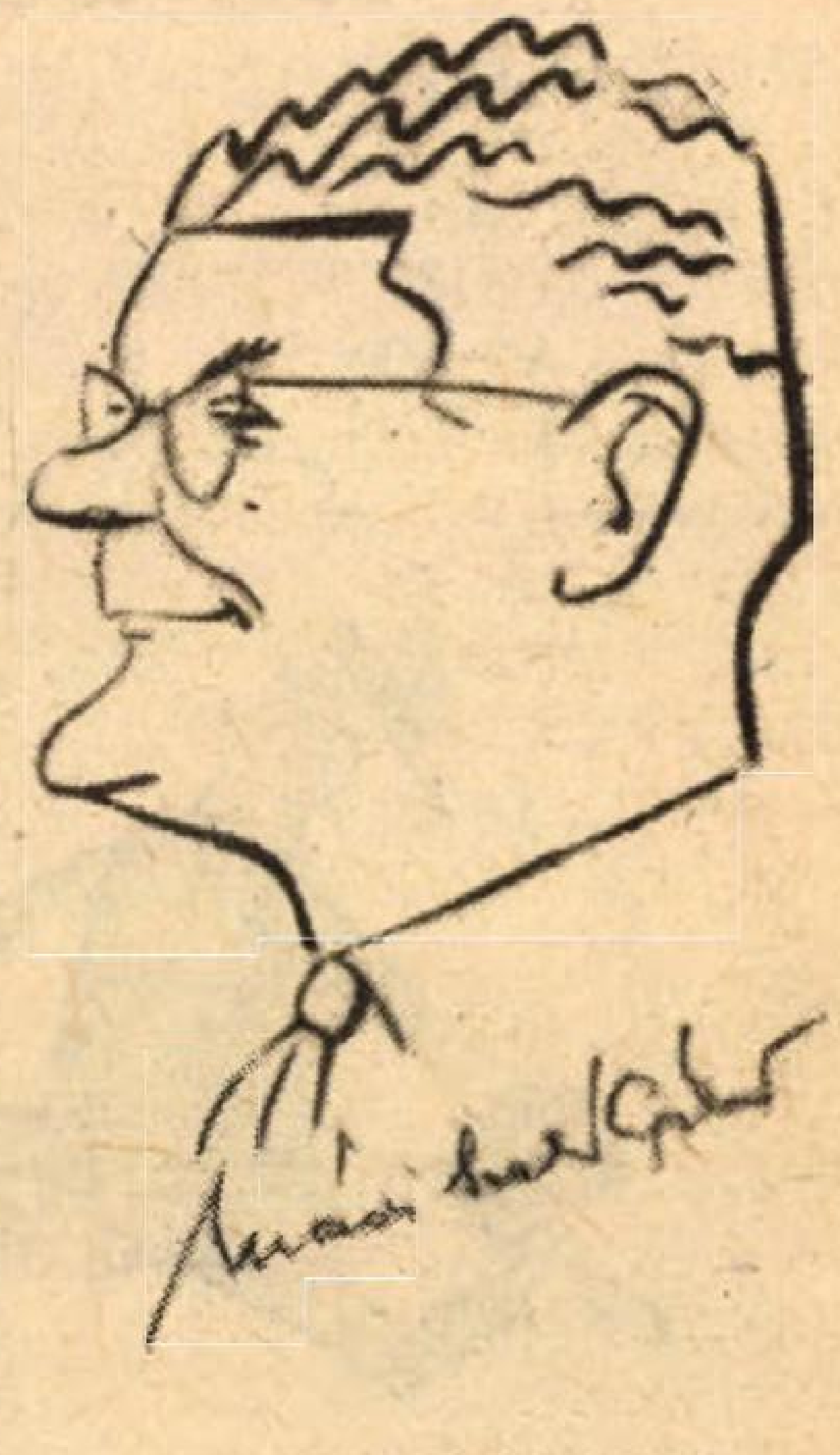

MÁDI-SZABÓ GÁBORNAK,
„A teremtés koronájá”-ban

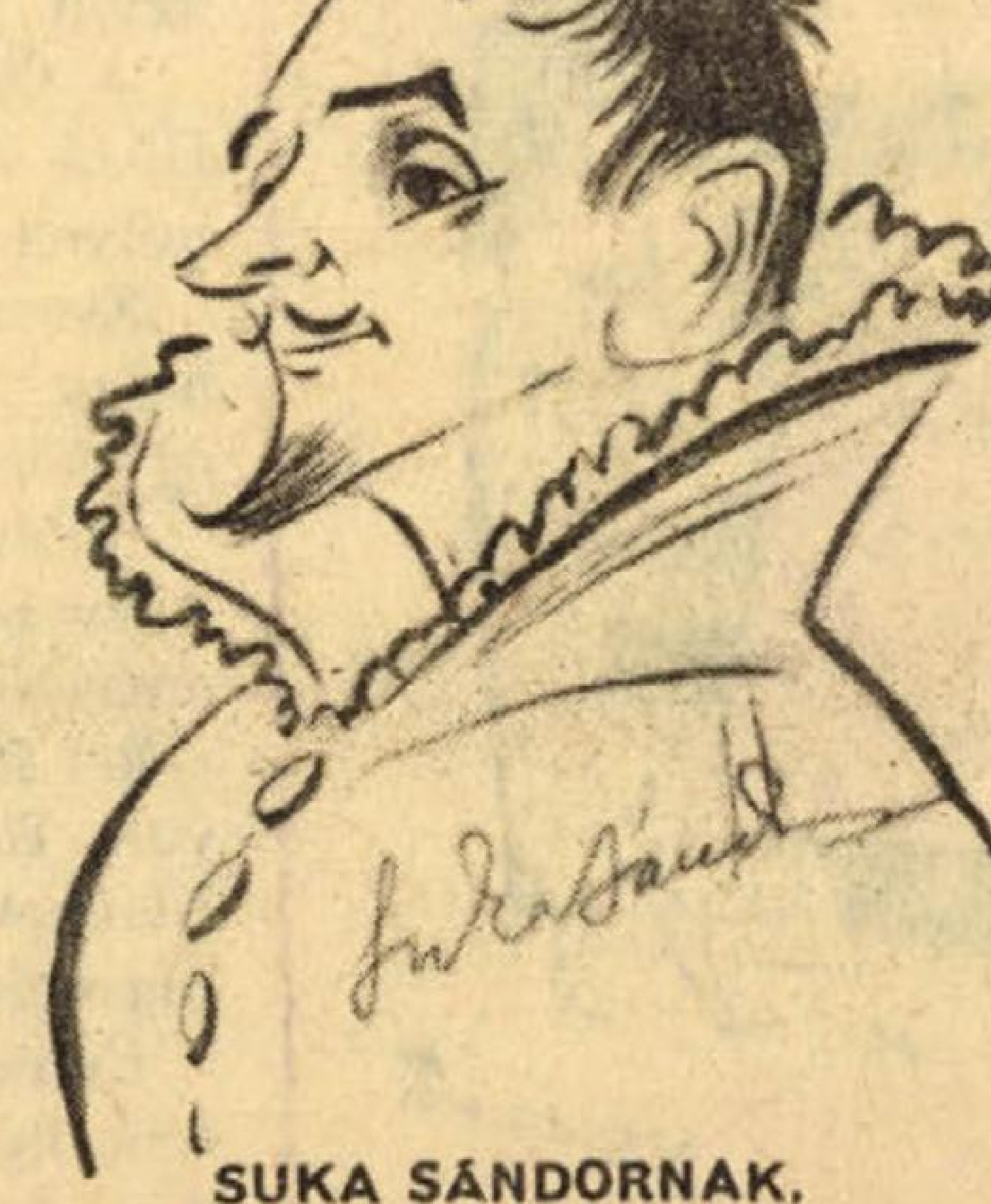

SUKA SÁNDORNAK,
„A Windsori víg nők”-ben

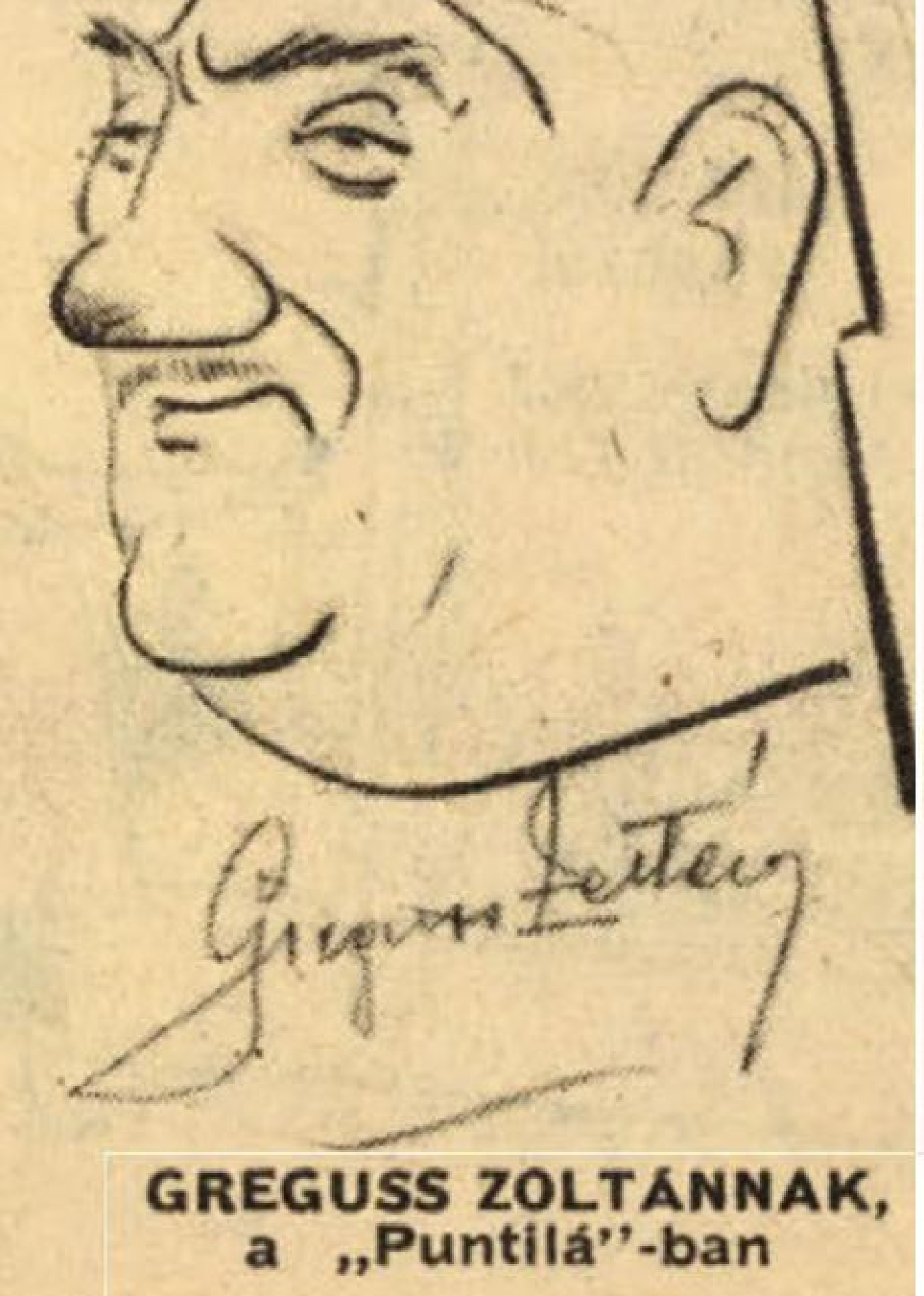

GREGUSS ZOLTÁNNAK,
a „Puntilá”-ban

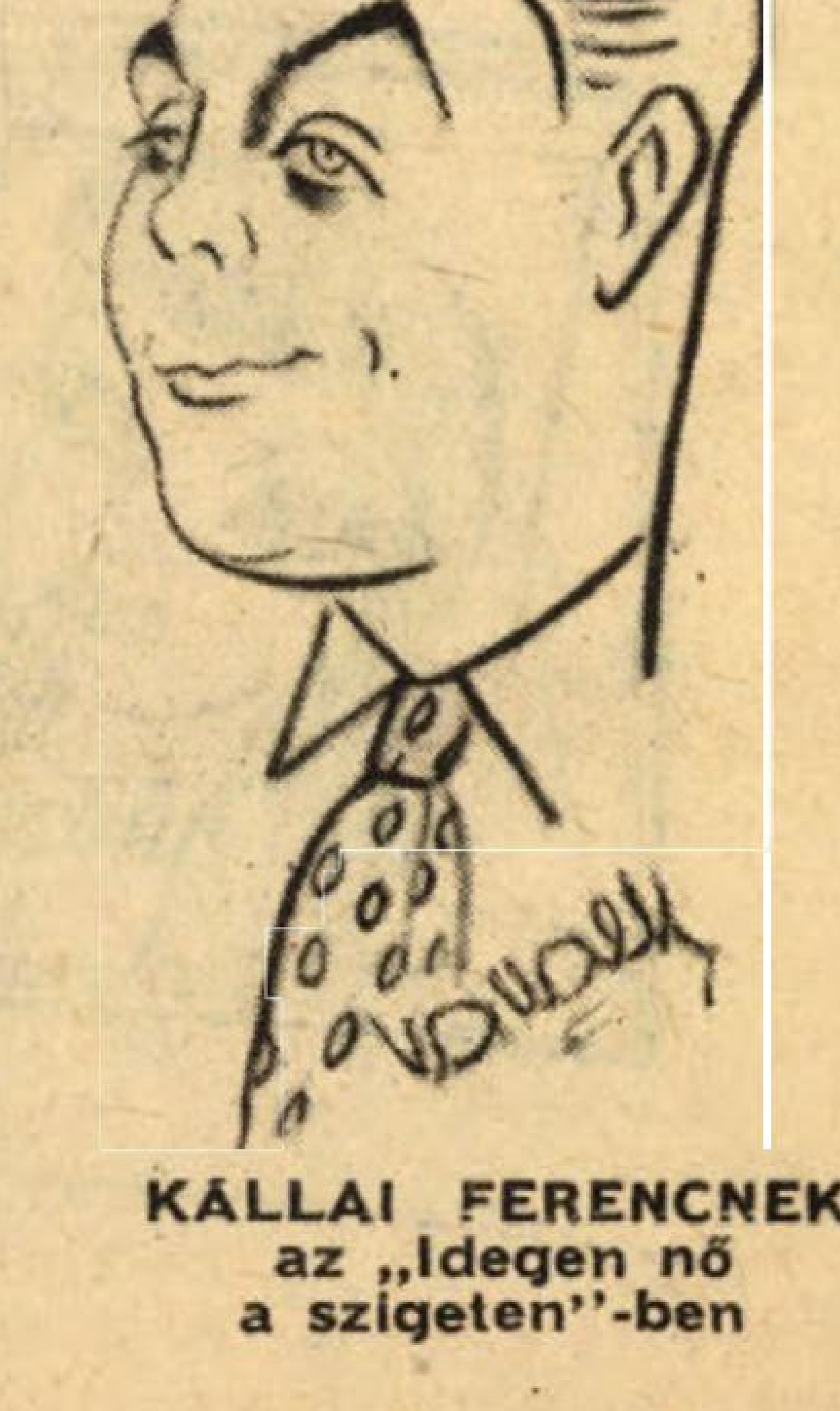

KÁLLAI FERENCNEK,
az „Idegen nő a szigeten”-ben

Egy gyárban

Schwott Lajos rajza

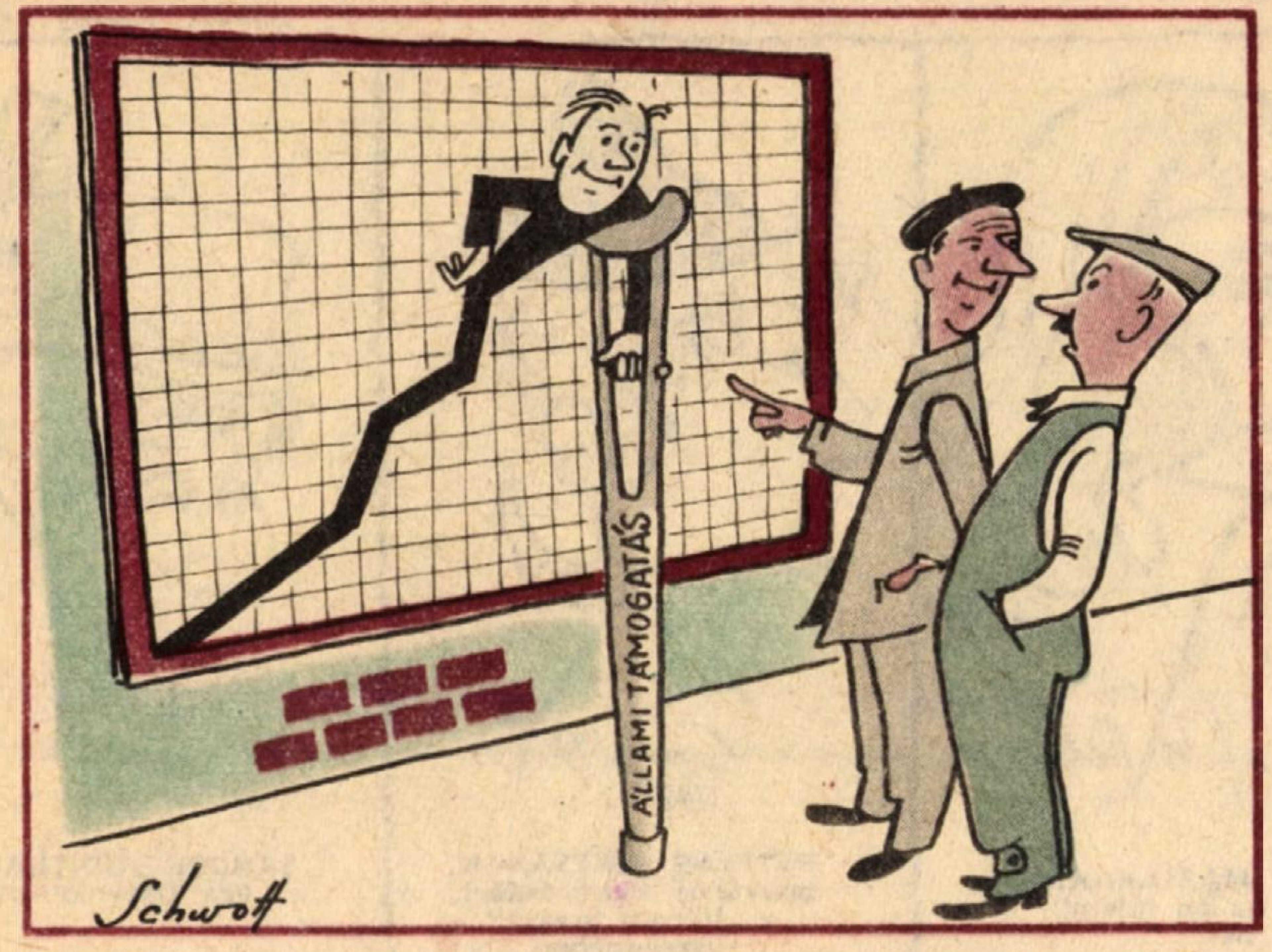

– Tudod, mennyivel szebb lenne ez mankó nélkül?!

Szervezik a lépcsőzetes munkakezdést

Gerő Sándor rajza

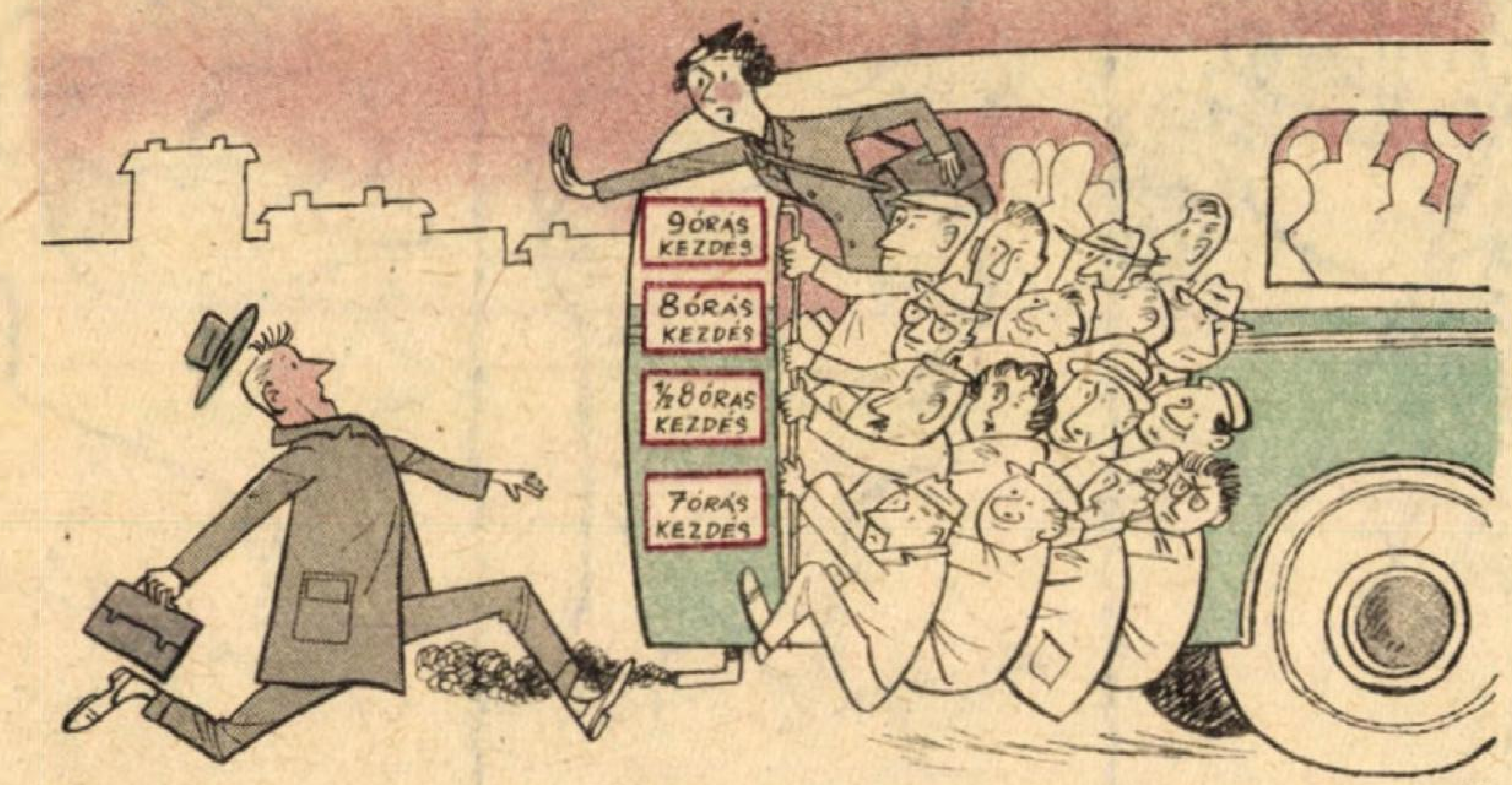

Hozzák az anyagot...

Várnai György rajza

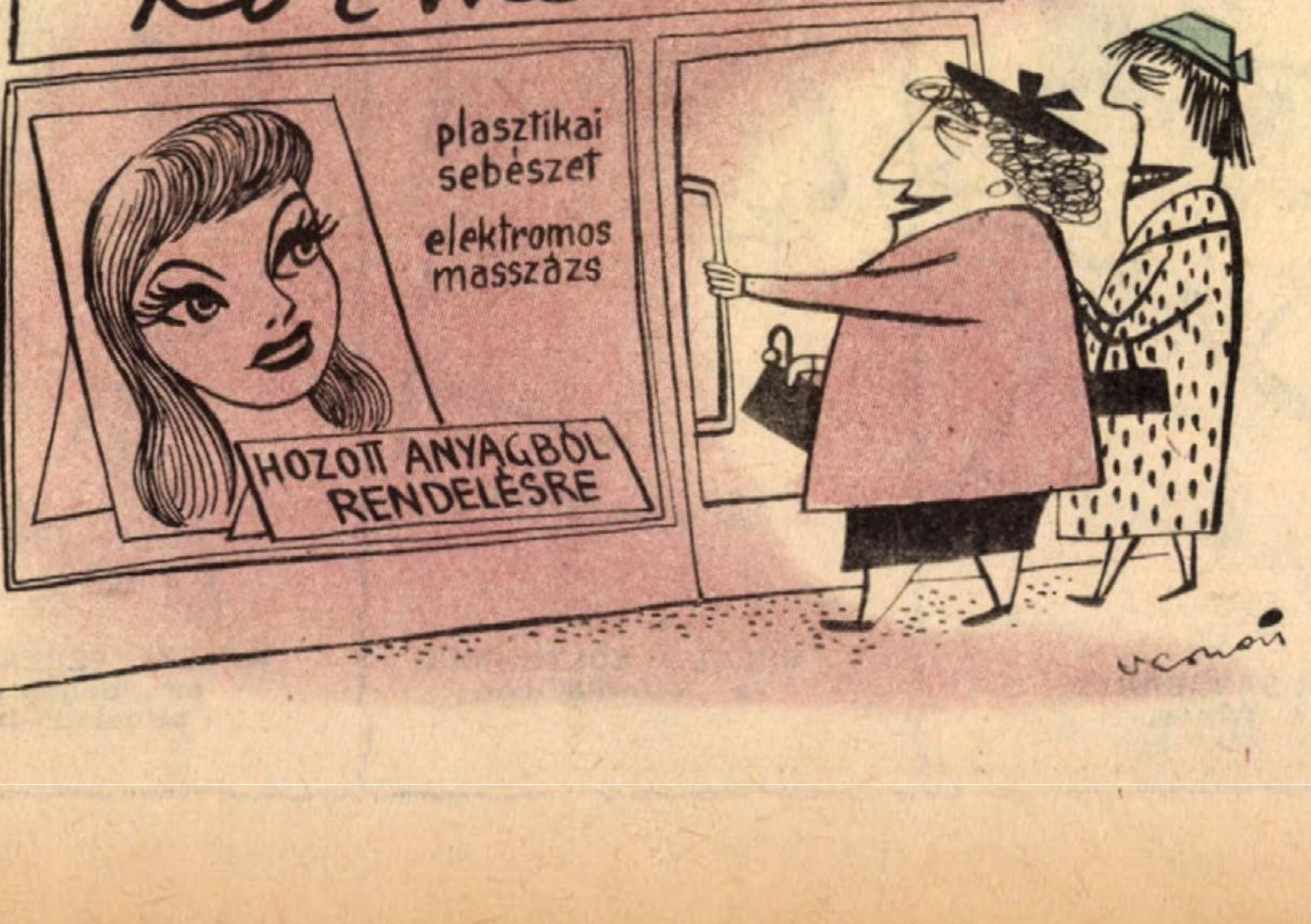

Botrány A HIVATALBAN

Rovátkai és Blankettai excentrikus tisztviselők voltak. Munkaidő alatt dolgoztak. Ez a lehetetlen viselkedésük azzal a természetes következménnyel járt, hogy a hivatali szobában rajtuk kívül helyet foglaló négy normális női dolgozó olyan idegenkedő irtózattal tekintett rájuk, mint a gyógyíthatatlan vérbaj okozta elmebetegség szerencsétlen áldozataira.

Márta, Zsuzsi, Kati és Éva sem töltötte azonban semmittevéssel a munkaidőt. Ettek, kávét főztek, szemöldököt téptek és — próbáltak. Cipőt, kesztyűt, kardigánt, díszfésűt, rúzst, kalapot, sált, műkontyot, körömlakkot, övet — egyszóval mindent, amit csak egymáson megláttak. Néha még túlóráztak is, ha valami annyira megtetszett, hogy többször is fel kellett venni és nem futotta a hivatalos időből.

Rovátkai és Blankettai, a két kiközösített férfi egy napon szörnyű elhatározásra jutott. Megfelelő előkészületek és beszerzések után megtörtént a végrehajtás.

Reggel Rovátkai szándékosan valamivel későbben jött be, hogy a jelenet annál hatásosabb legyen. Ahogy belépett az ajtón, Blankettai felkiáltott:

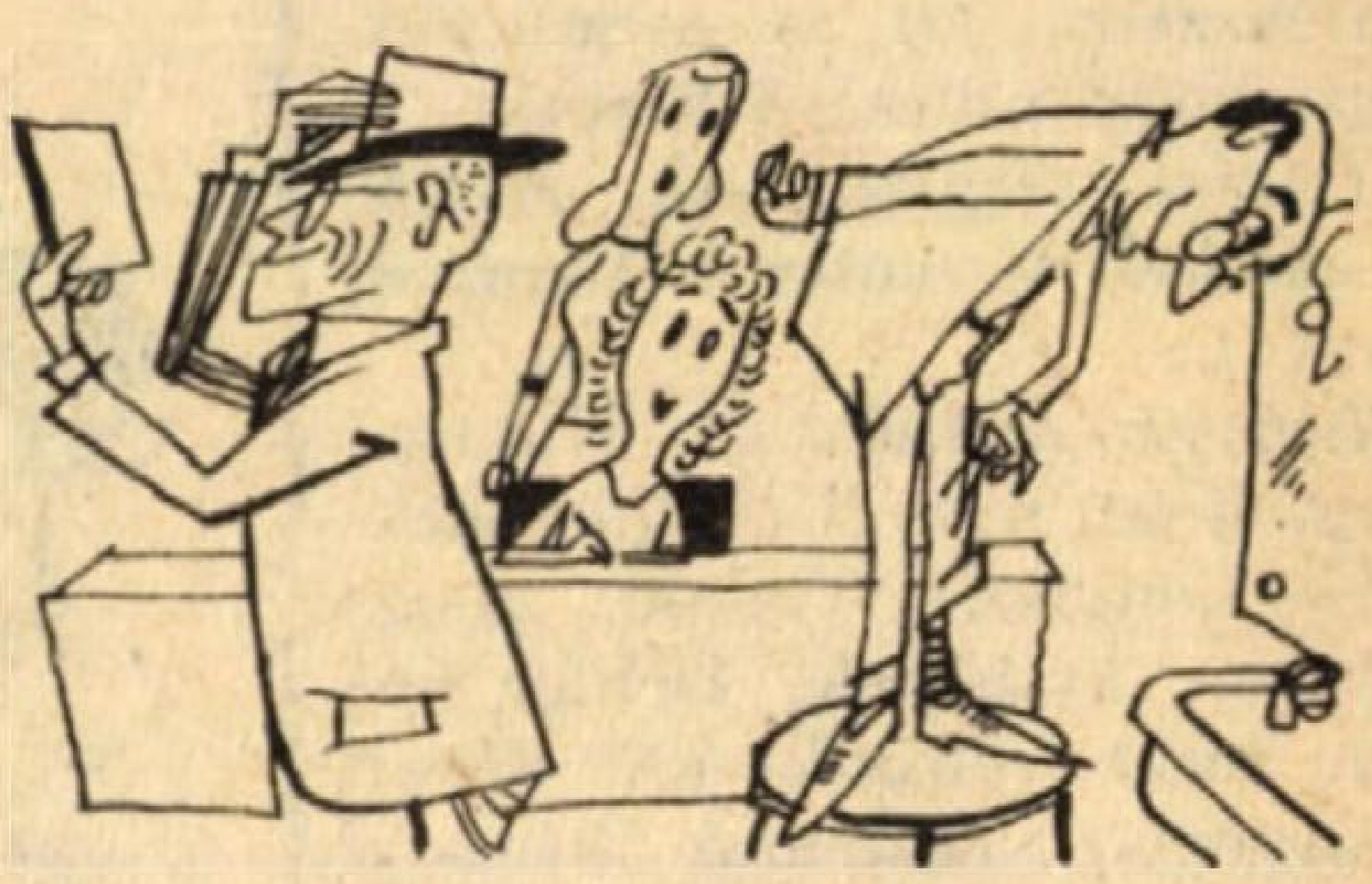

— Nohát Géza, milyen cuki új kalapod van! Hol vetted? Add ide, hadd próbáljam fel!

A tükör elé állt és harminckét különböző formában és elhelyezésben rakta fel a kalapot. De Rovátkai sem lustálkodott.

— Nagyon édes a nyakkendőd, Elek! Mutasd, hogy áll nekem!

Nyakkendőt cseréltek. Aztán zoknit és cipőt. Aztán kabátot. A négy nő megdermedve bámulta a szűnni nem akaró divatrevüt. Nem ettek, nem kávéztak, nem rúzsoztak és egy hang sem jött ki összeszorult torkukból.

Végül is Rovátkai elsütötte az utolsó ágyút.

— Őrült fess a nadrágod, Elekem! Húzd csak le gyorsan, kíváncsi vagyok, milyen lesz rajtam.

Zsuzsi felsikoltott, a másik három hölgy is felugrott és hanyatt-homlok, egymást tiporva rohant az ajtóhoz.

Ebben a pillanatban lépett be az osztályvezető. Ügyesen félreugrott a vágtató amazonok elől, majd bámuló pillantása a két férfiúra esett. Mindkettő ingujjban volt, Rovátkai a nadrágtartóján babrált, Blankettai kezében búsan lengett a nadrágszíjja.

Ennek két éve, de a főnök mai napig sem fogadta el a két szerencsétlen, pedáns beosztott magyarázatát.

Vidrányi István

A humor könyvéből

EÖTVÖS KÁROLYT egy társaságban anekdotikus élményeinek elmondására kérték fel. A „vajda” nem sokáig kérette magát.

— Fiatal legénykoromban reggelenként meztelenül úsztam be a Balatonba — kezdett rá az első anekdotára. — Egy ilyen alkalommal kétméteres harcsa tűnt fel a vízben és egyenesen felém tartott. Én sem voltam rest: kést rántottam és neki a harcsának . . .

— Honnan vette a kést? — vetette közbe a társaság egy tagja. — Hiszen meztelen volt . . .

Eötvös sértődötten kapta fel a fejét:

— Anekdótát akarnak, vagy vitát?!

SJÖRGEN svéd püspököt megkérdezte egyik híve: csakugyan a cethal gyomrában volt-e Jónás?

— Ha a mennyországba jutok, magától Jónástól fogom ezt megkérdezni — hangzott a felelet.

— És ha Jónást nem találná otthon? — érdeklődött tovább a hivő.

— Akkor magára bízom a kérdezést.

BORSOS JÓZSEF, a múlt század kitűnő portréfestője, az egyik kétes hírű nagyvállalkozó képmásának elkészítésére kapott megbízást. A nagyvállalkozó az első modellülésnél megkérdezte:

— Mit csináljak a kezemmel, hogy természetes legyen?

— Dugja az én zsebembe! — hangzott a festő válasza.

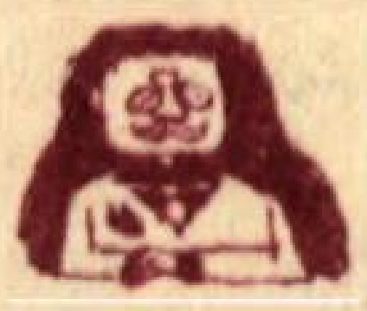

PABLO PICASSO Vallaurisból egy nemrég megvásárolt franciaországi kastélyba költözött, ahová óvintézkedés nélkül szállította rengeteg képét.

— Nem fél a tolvajoktól? — érdeklődött egy ismerőse, aki jelen volt a képek kicsomagolásánál.

— A tolvajoknak több eszük van, semhogy ezeket az értéktelen mázolmányokat eltulajdonítsák — legyintett Picasso. — Ők tudják, hogy én nem szignálom a képeimet, csak a vételár lefizetése ellenében. Addig egy fabatkát sem érnek, azután pedig már nem tőlem lopják el a képeket!

Végzetes szenvedély

Híres emberek nadrágjait
Gyűjti hévvel egy furcsa angol,
Egy-egy patinás pantallóért
Messze földeket bebarangol.

A sajátságos műgyűjtőnek
Nem lehet más gondja csak tán egy:
Hogy nadrággyűjtő hóbortjára
Utolsó nadrágja is rámegy.

H. F.

Új vetés — régi maggal

Szegő Gizi rajza

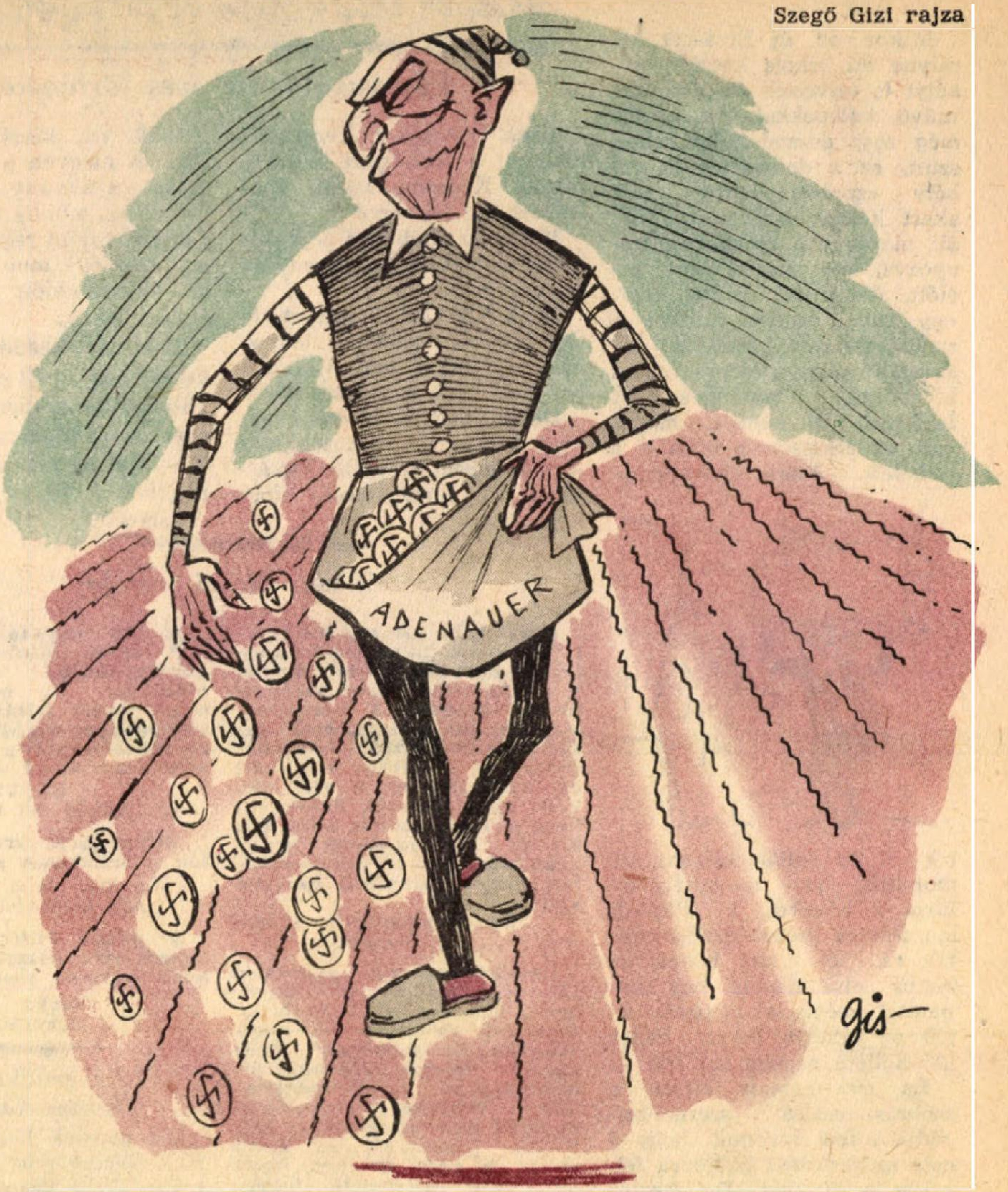

E heti hirdetésünk

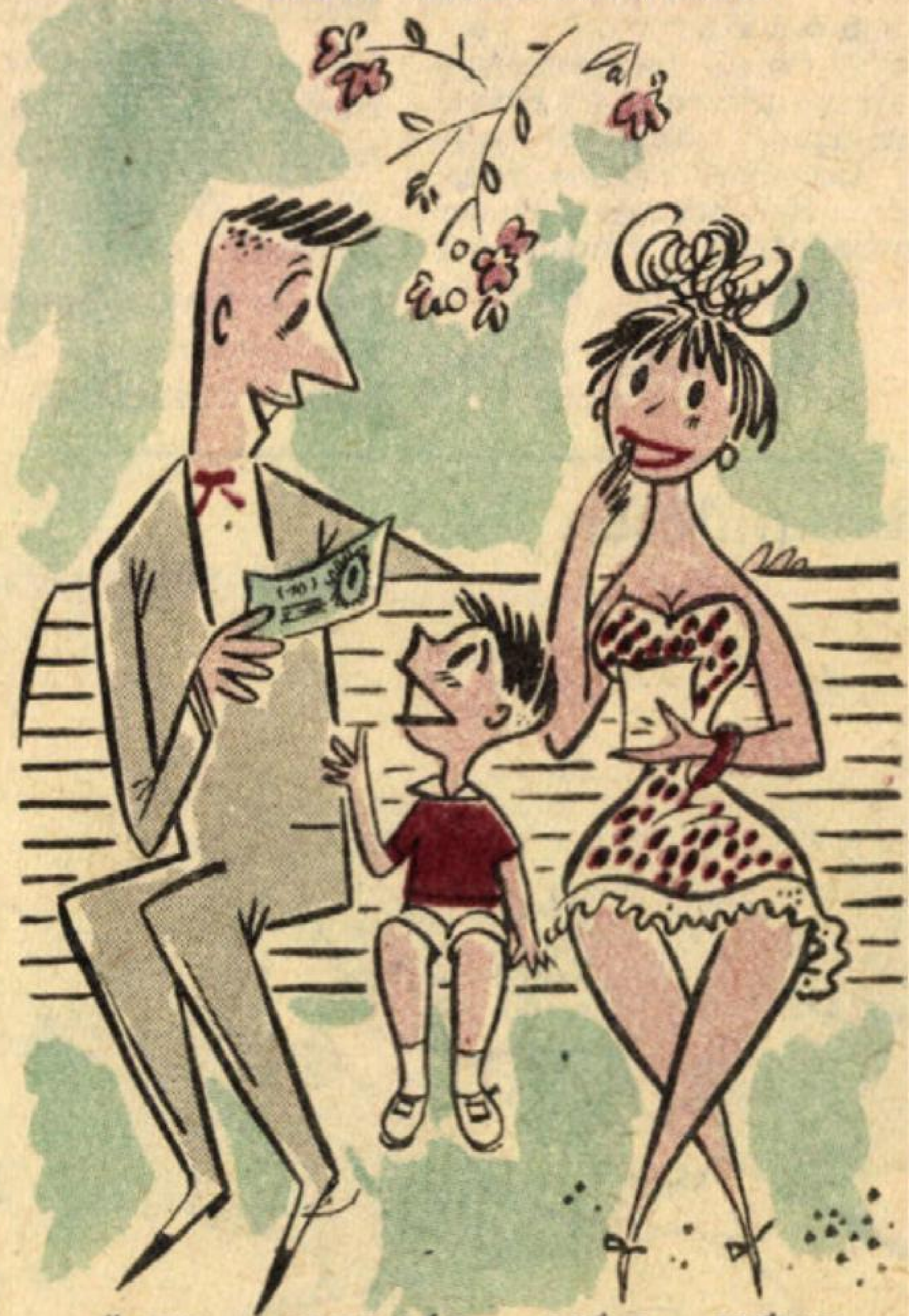

– ÖCSI, HOZZÁL MÉG HÚSZ DEKA PRALINÉT A KÖZÉRT ÉDESSÉGBOLTBÓL!
– ÉS HA NEM TALÁLOK VISSZA HOZZÁTOK, AZ ENYÉM AZ EGÉSZ? . . .

Kép szöveg nélkül

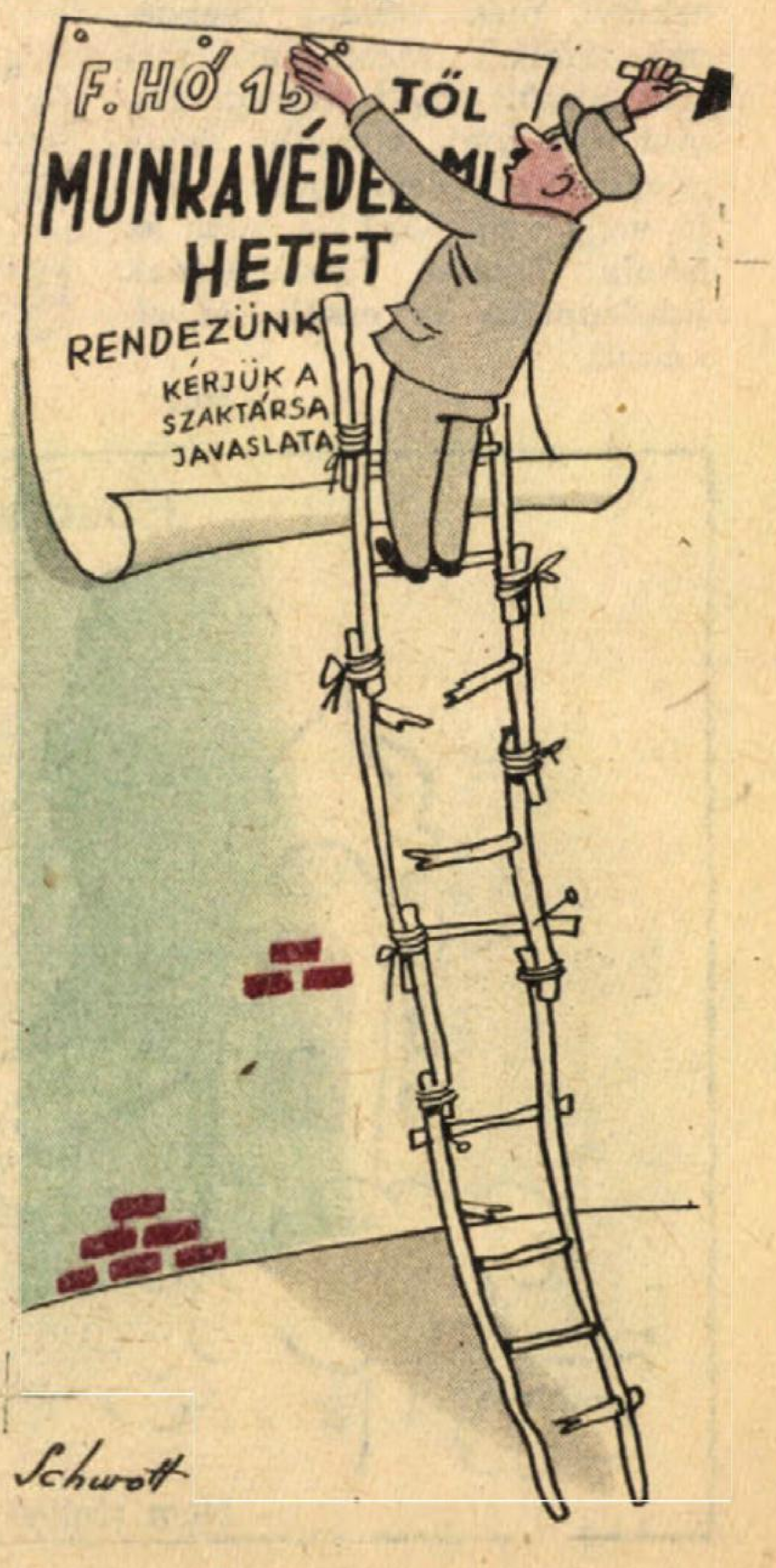

Erkély rejtély

Mikor az új Erzsébet királyné úti iskola készült, erkélyt is terveztek rá, domborművű kőlapokkal. Az iskola még 1957 decemberében elkészült, ez a domborműves erkély azonban sehogy sem akart készre domborodni. Úgy áll ma is alá- és mellé-állványozva, mint másfél évvel ezelőtt. Azért van ez így, mert egy évvel ezelőtt, amikor a szobrászrészleg szerelői fel akarták rakni a domborművű kőlapokat, brigádvezetőjük leállította a munkát, mondván: az erkély nem bírja el a terhelést. Aztán visszavonultak… Az építők viszont azt mondták, hogy az erkély elbírja a köveket, s állításuk igazolására próbaterhelést raktak rá. Sőt, „ami biztos, az biztos" elve alapján egy vaspánttal mégiscsak megerősítették az erkélyt. Persze, ehhez idő kellett, nagyon sok idő…

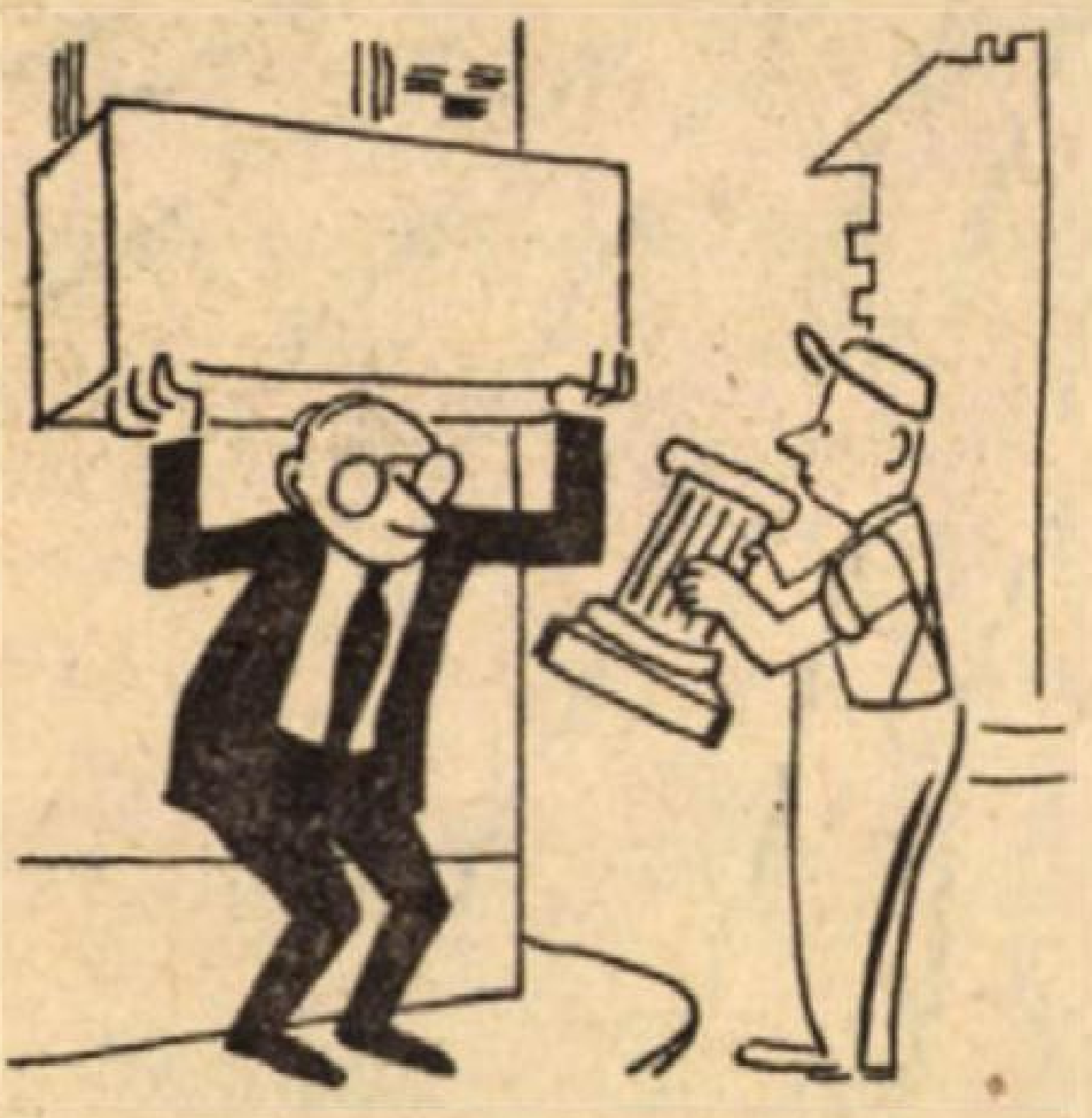

Ez év március elején a szobrász-részleg szerelő-brigádja újfent kivonult, hogy a már megerősített balkonra felrakja a köveket. De megint csak nem rakták fel, mert az erkélyt még mindig gyengének találták. Most majd megint kiszáll egy bizottság, megint meg fogja vizsgálni, hogy gyenge vagy nem gyenge, bírja vagy nem bírja, és talán az iskola kétéves fennállásának jubileumára az erkély is elkészül.

(b.)

Le a bürokráciával!

Egy vakolás tíz éves története

1949. Tervezik a „Tervezőt". Elkészül a Kohóipari Tervező Intézet Krisztina körúti épületének építési terve

1950. Az építőipar a kohóiparon dolgozik, megkezdődik az építkezés.

1952. Elkészül az Intézet, de bár látástól vakolásig dolgoznak, a falakat nem vakolják be, mert arra már nincs keret.

1953—1958. Az Intézet évenként kéri a vakolást, többször meg is ígérik, de hiába kapacitálják az illetékeseket, nincs kapacitás.

1959. Van keret, van kapacitás és megvan a vakoláshoz szükséges állvány is, csak éppen lázas munka nincs. 1959. december 6-án reggel 9 órakor egy, csak egy munkás dolgozik az állványerdőn. Alig lehet észrevenni…

Találós kérdés: Hogyan ússza meg a 42-es Építőipari Vállalat a kötbérfizetést, ha nem szaporítják a munkások létszámát és nem készülnek el idejében a 10 év óta húzódó vakolással?

Ludas Matyi postája

Köszönjük „A magaslaton" című cikk bíráló hangját. A bárszék kivitelezésénél a lábtámasztót nem készítették el idejében. A hiányosságot pótoltuk, a támasztót azóta felszereltettük. A megygyesrétes készítése nem vált be, ezért sütését a VII. ker. V. V. megszüntette. Reméljük, hogy a Kis Lucullus a kezdeti kisebb hiányosságok megszüntetésével a vendéglátóipar egyik népszerű helyévé válik.

Bp. Vendéglátóip. Tröszt Igazgató

Levelet kaptunk ugyancsak „A magaslaton" ügyében a VII. kerületi V. V.-től is, amelyből az tűnik ki, hogy véleményük egyáltalán nem egyezik felettes szervük álláspontjával. A Vendéglátóipari Tröszttel ellentétben ugyanis nem ismerték el kritikánk jogosságát és építő voltát, és azzal érveltek, hogy vállalatuk kistermetű dolgozói is fel tudtak kapaszkodni a bárszékekre. Gratulálunk…

*

A „Kaposvárról jelentem" című közleménnyel kapcsolatban közlöm, hogy a megyei könyvtár bővítésének ügyével régen foglalkozunk. Két-három éven belül, megfelelő nagyságú könyvtár felépítését tervezzük.

Dr. László István
VB-elnök

A „Le vagy fel az alkohollal?" című cikkünkben bírált borfogyasztási propaganda módjával mi sem értünk egyet, ezért felhívjuk a Borsod megyei MESZÖV-et, hogy ne reklámozzák a fizetési napokon a borokat a gyárakban.

SZÖVOSZ
Dr. László Pál ig. oszt. vez.

Közbenjárásukra megkaptuk a szükséges munkaruhát.

A Landler Jenő Járműjavító
hét kocsirendezője

A pápai FÉNYSZÖV-től, a nekem járó összeget a Ludas közbelépésére megkaptam.

Magyar Endre vájár,
Ajkacsingervölgy

Az érdekeltek hozzászólnak

„A győriek kérdezik" című cikk néhány pontjával kapcsolatban Győr Város Tanácsa VB közölte szerkesztőségünkkel, hogy a Kandó utcai autóbuszmegállót a végállomásra fogják áthelyezni. Az Ipar utca és Puskás T. utca sarkán levő úttestet a közeljövőben megjavítják. A VB tudomása szerint a MÁV már régóta foglalkozik a Győr Ipartelep állomáson létesítendő nagyobb váróterem építésével.

Néhány sor — mozi ügyben

Meddig tart még a mozihiány? – kérdi mindenki, aki jegy nélkül kénytelen távozni a filmszínházak pénztára elől.

– Addig, – hangzik a Fővárosi Tanács Mozgóképüzemi Vállalata vezetőségének válasza, – amíg nem kapjuk vissza a más célra használt volt mozik egy részét.

Hosszú lenne felsorolni az „elsodort" mozikat. Csak néhányat említünk meg. Azoknak a filmszínházaknak a nevét, amelyekre a környék mozilátogatóinak kérésére a legnagyobb szükség lenne.

A 19 megszűnt mozi között van a Belvárosi mozi (Irányi u. 21.), ahol most raktár van. A Lenin körúti Nyugat mozgó laboratórium, a Nagymező utcai Turán mozi díszletraktár, a Bartók Béla úti Nap filmszínház TEFU-kirendeltség, a kispesti Üllői úti és a pesterzsébeti Dessewffy utcai Erzsébet mozi ugyancsak raktár.

Az Attila utcai Korona mozgóban most lakások vannak. Ha a lakókat elhelyezik, ismét mozi lehet abban a kerületben, ahol jelenleg egyetlenegy filmszínház sincs, mert a Diadalt, – mint megírtuk – tatarozzák.

Persze a mozikból lett raktárakra is szükség van, de a filmszínháznak épült és arra alkalmas helyiségeket talán mégis vissza lehetne adni rendeltetésüknek, – ha a raktárakat elhelyezik. Hogy hova? Azokba az üzlethelyiségekbe és betonozott pincékbe, amelyek még mindig szép számmal találhatók kihasználatlanul fővárosunkban. Ezeknek megfelelő célra való felhasználását – szakértők szerint – csak a szakmai sovinizmus akadályozza.

(p)

Ebadta sétarepülésen

Toncz Tibor rajza

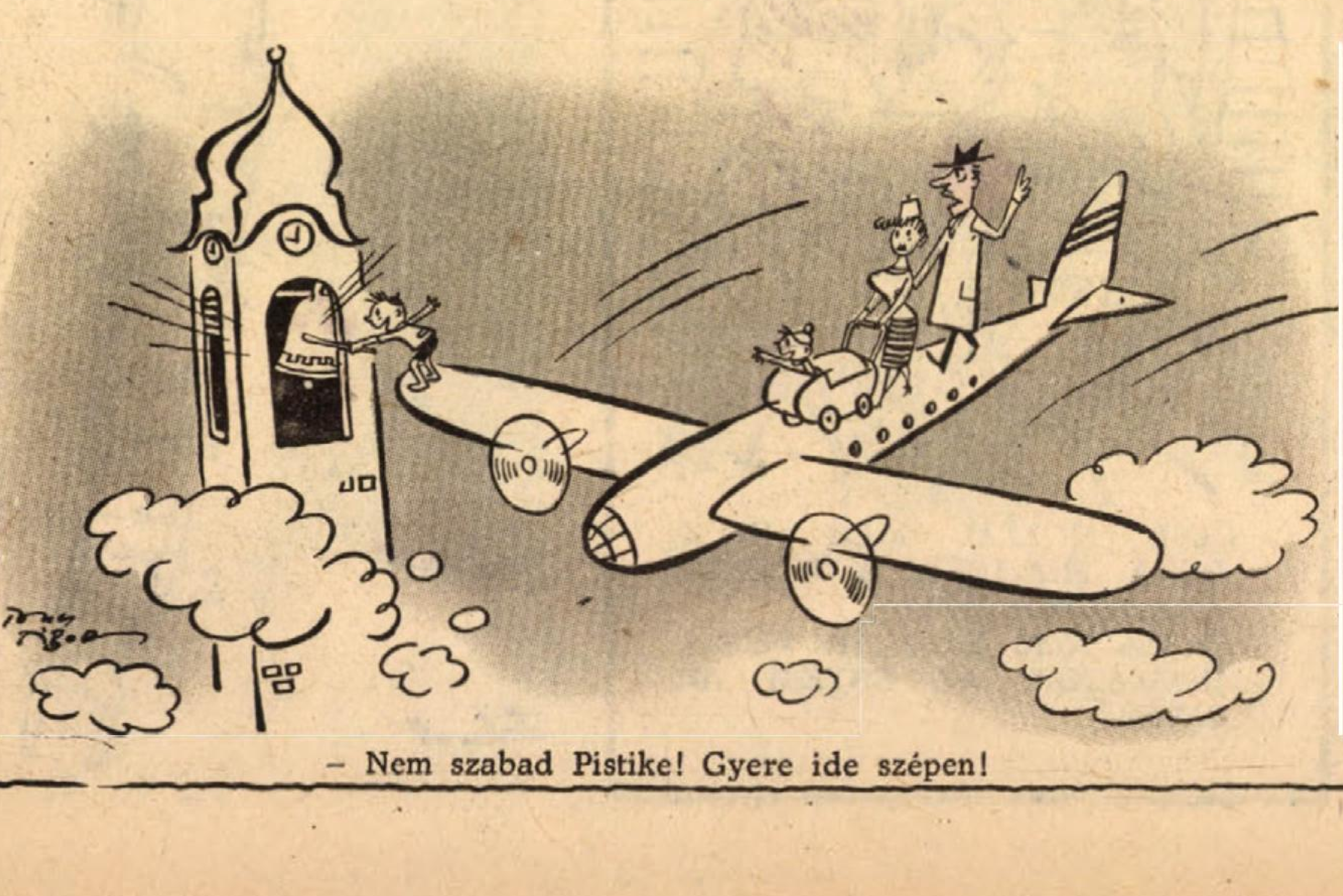

– Nem szabad Pistike! Gyere ide szépen!

Élet és tudomány

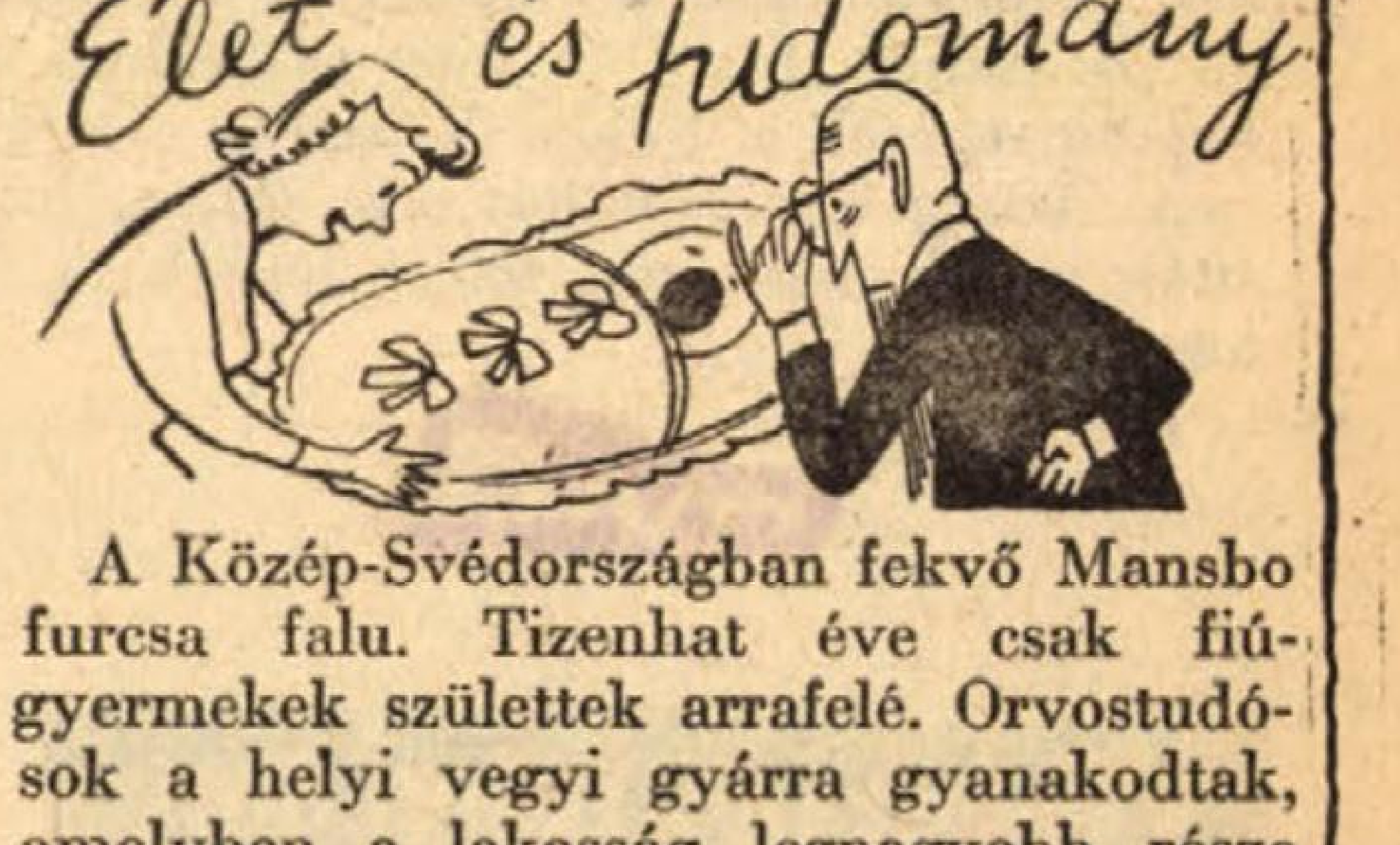

A Közép-Svédországban fekvő Mansbo furcsa falu. Tizenhat éve csak fiúgyermekek születtek arrafelé. Orvostudósok a helyi vegyi gyárra gyanakodtak, amelyben a lakosság legnagyobb része dolgozik. Arra gondoltak, hogy valamilyen ismeretlen, férfias anyag kényszeríti a gólyákat arra, hogy egynemű tevékenységet folytassanak. Egyes nyilatkozatok szerint már megközelítették a titok nyitját.

Erre becsapott a bomba. Tizenhat év után egy kislány született a faluban.

A szülők boldogok, a tudósok mérgesek.

Megállt a tudomány. Az élet szerencsére nem…

A férfi mindig jobbszívű

Toncz Tibor rajza

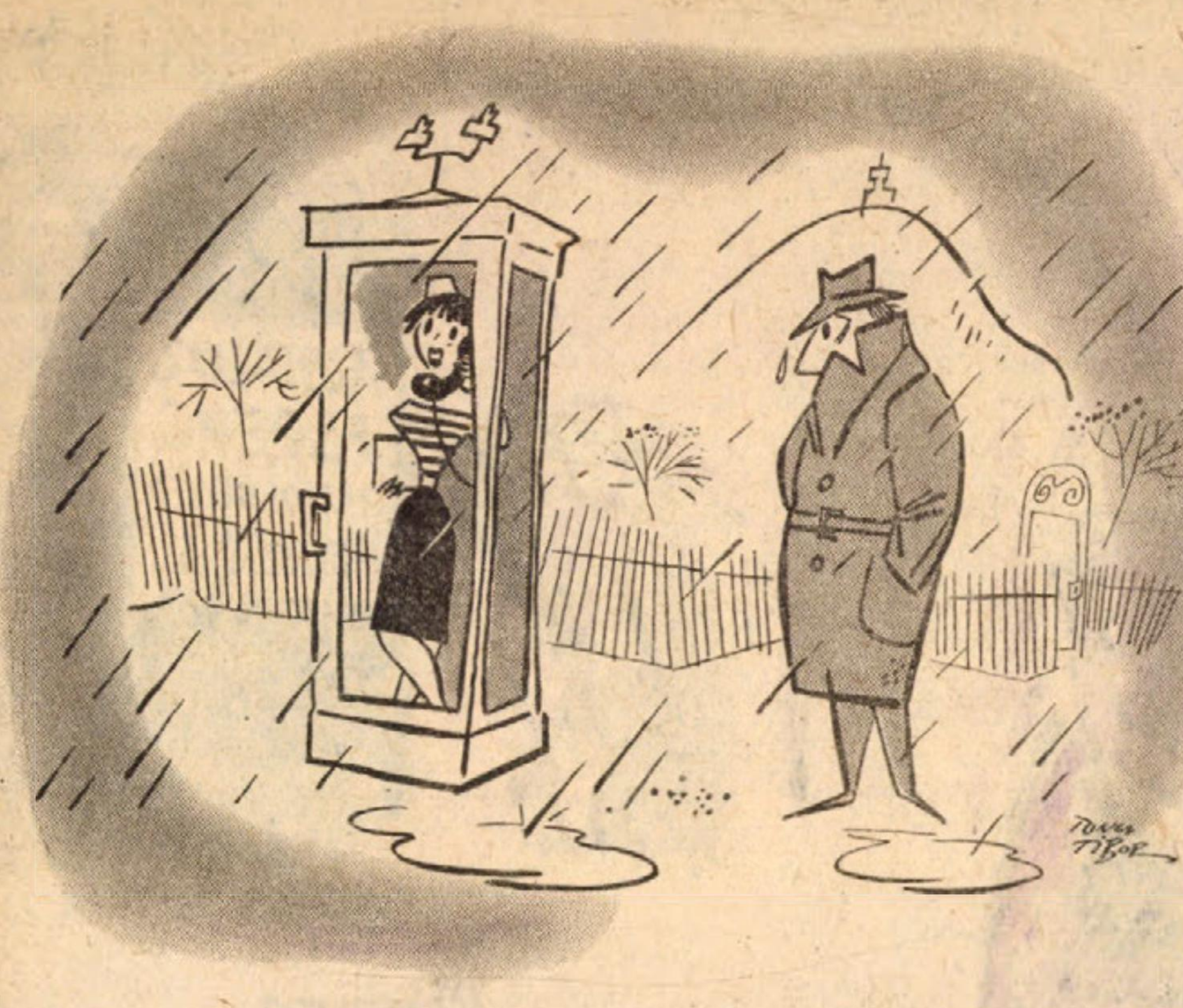

– Bezzeg, ha ő ázna, én behívnám! . . .

Huszonötféle fazonban készülnek női fürdőruhák

Szűr-Szabó József rajza

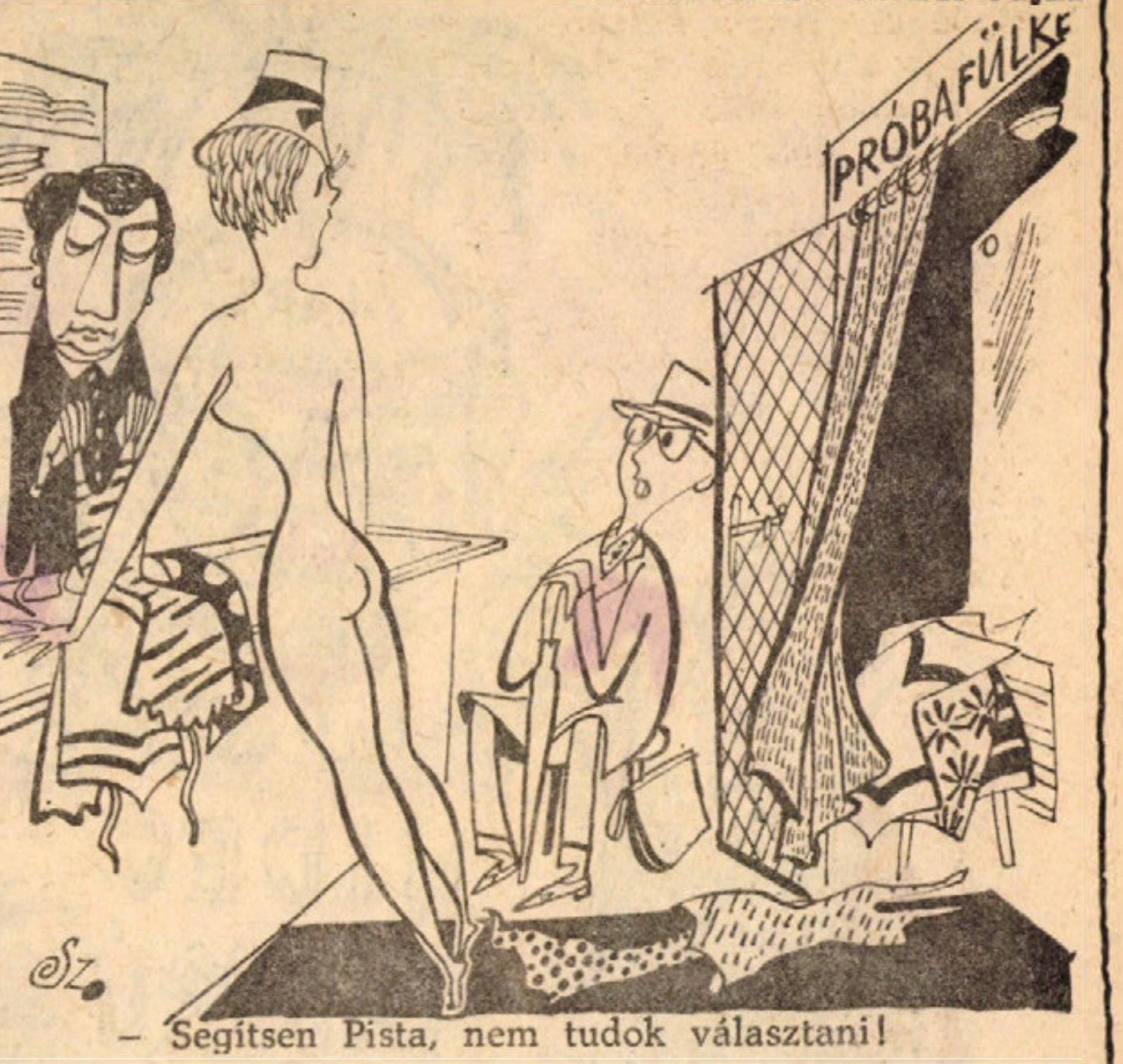

– Segítsen Pista, nem tudok választani!

Türelmetlen feleség

Pulhányi, az író részeg volt, mint a csap. Amikor hazafelé tartott a kocsmából, mindenütt a felesége rideg, vas-szürke szemét látta: idegen nők szemgödrében, a fák ágai között és odafenn az égen. Sokáig nem mert hazamenni. Egy elhanyagolt parkban kószált és ijesztgette a szerelmespárokat.

Éjfél körül ért haza. Lakásában vendégeket talált. A felesége két tiszteletre méltó külsejű férfi társaságában üldögélt, a családi porcelánnal megterített hatalmas ebédlőasztal mellett. Az egyik férfi kövér volt, nyaknélküli, aprószemű, a másik pedig sovány, boltozatos homlokú, szigorú orrú.

— Itt vagyok, ragyogok! — kukorékolta Pulhányi az ajtófélfának dőlve, zsebredugott kézzel, vigyorogva, hátracsapott kalappal a fején.

— Igen — mondta Pulhányiné elgondolkozva, egy pillantásra sem méltatva a férjét. — Pulhányi gyakran alászállt inni a pokol valamelyik bugyrába. Szegény felőrlődött a világ kétarcúságában és ital után kiáltott a külvilág fojtogató ölelésében. Pulhányi megpróbálta összeegyeztetni az embert és a kozmoszt, a társadalmat és a természetet, az eget és a földet, de még az ő géniusza sem tudta harmónizálni az ellentmondásokat. Olykor-olykor kutató és kétkedő cherubként merült alá a mocsárba szépet szomjúhozó lelkével . . .

— Dö . . . bö . . . mö — dadogta Pulhányi, nyakkendőjét tépegetve. Erre a kis esszére nem számított. Szidalmakat várt és repülő teáscsészéket.

— Nagyon érdekes, amit mond, asszonyom — morogta a nyaknélküli kövér. — Én még hozzátenném azt is, hogy a mester, aki szívében hordta az Univerzum csillagtérképét, nem az emberek és a társadalmi problémák elől menekült, hanem a saját maga által felállított normák és diszciplinák elől, és ez az exodusz démonivá absztrahálódott viaskodó egyedüllétében. Nincs igazam, kollégám?

A boltozatos homlokú méltóságteljesen bólintott.

— Kik ezek? — kérdezte elcsukló hangon Pulhányi, de nem kapott választ.

— Férjemnek egy Zsazsa nevű nő volt a szeretője — mondta az asszony közömbös, színtelen hangon.

— De szívecském, miket beszélsz! — nyöszörgött az író. — Esküszöm neked, hogy . . .

— Zsazsa előtt volt Lulu, Lulu előtt volt Matild, Matild előtt Hedvig . . . Sűrűn váltogatta a nőket. Nem e világra való lázas gyermeklelke gyakran eltévedt az élet törvényekkel kikövezett labirintusában és ilyenkor más nőknél keresett oltalmat, de Pulhányi a nőkben sohasem a nőt, hanem mindig egy testet öltött eszményt, egy hús-vér filozófiai rendszert, egy földreszállt arkangyalt keresett acél-korunk rideg traverzei között, az élet és a halál közti örök viszony miegymásaképpen . . .

— Lesz vacsora, vagy nem lesz vacsora? — bődült fel Pulhányi az ajtófélfába kapaszkodva. Az asszony azonban ügyet sem vetett rá, buzgón magyarázott valamit a vendégeknek és teával, süteménnyel kínálgatta őket.

— Olyan furcsán beszélnek rólam, mintha meghaltam volna — csodálkozott az író. — Lehet, hogy meghaltam?

— A kedves férje — rikácsolta a szigorú orrú — a porszemben is a végtelent kereste, a végtelenben a porszemet, a porszemben a porszemet, lelkében a Kisdiófa utcát, a Kisdiófa utcában a lelkét és az agya rádióadóvevőállomás volt, a szíve szeizmográf és az orra torziós inga . . .

Pulhányi csak most vette észre, hogy a felesége talpig feketében van és időnként kisírt szeméhez emeli csipkésszélű batiszt zsebkendőjét.

— Nincs mese, meghaltam — sóhajtotta szomorúan Pulhányi és dülöngélő léptekkel, szipogva kiment a szobából.

Elmenőben még hallotta, amint a felesége megígéri, hogy könyvet fog írni róla.

Mikes György

Precíz ember

Mészáros András rajza

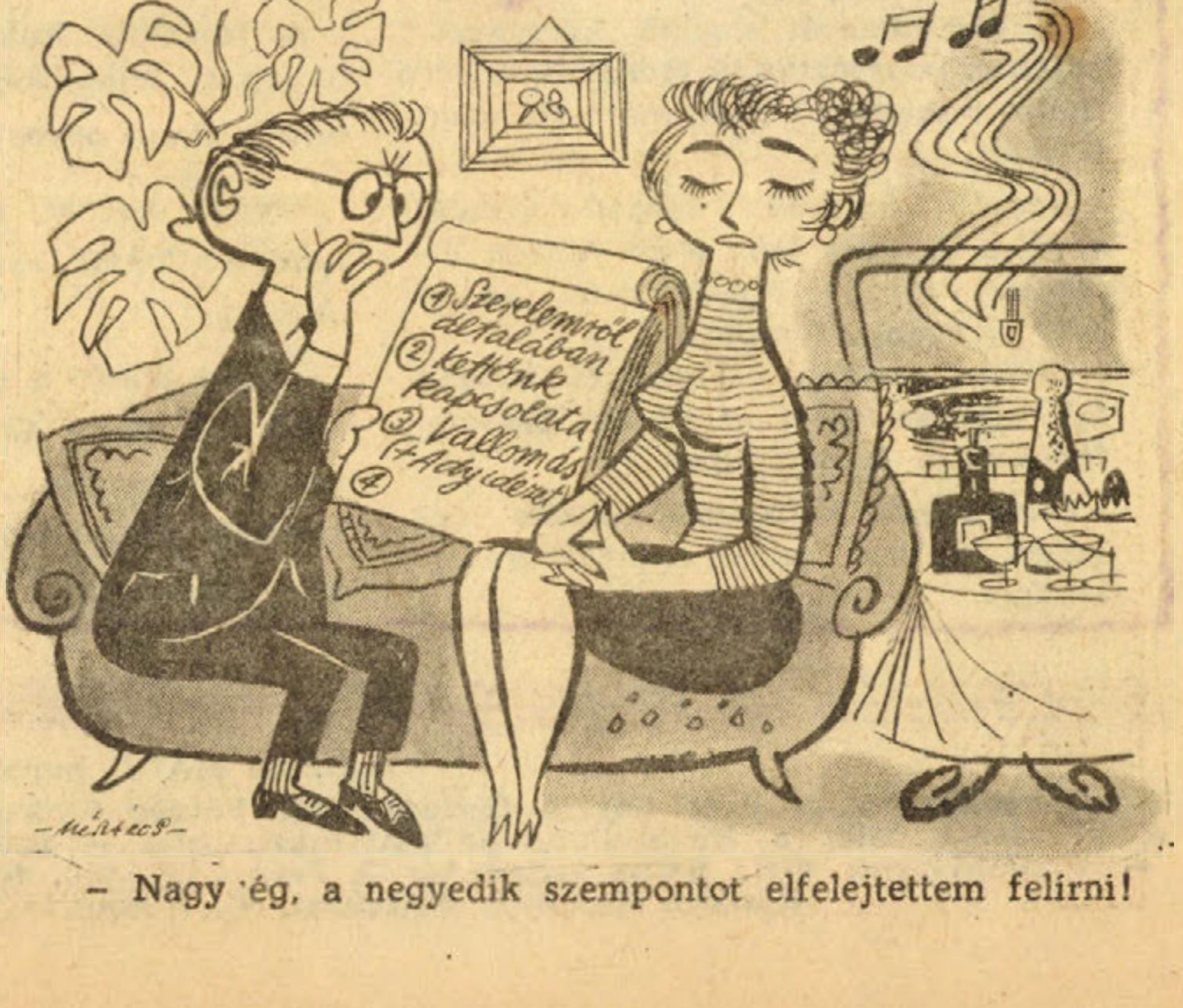

– Nagy ég, a negyedik szempontot elfelejtettem felírni!

Mindhalálig!

Szegő Gizi rajza

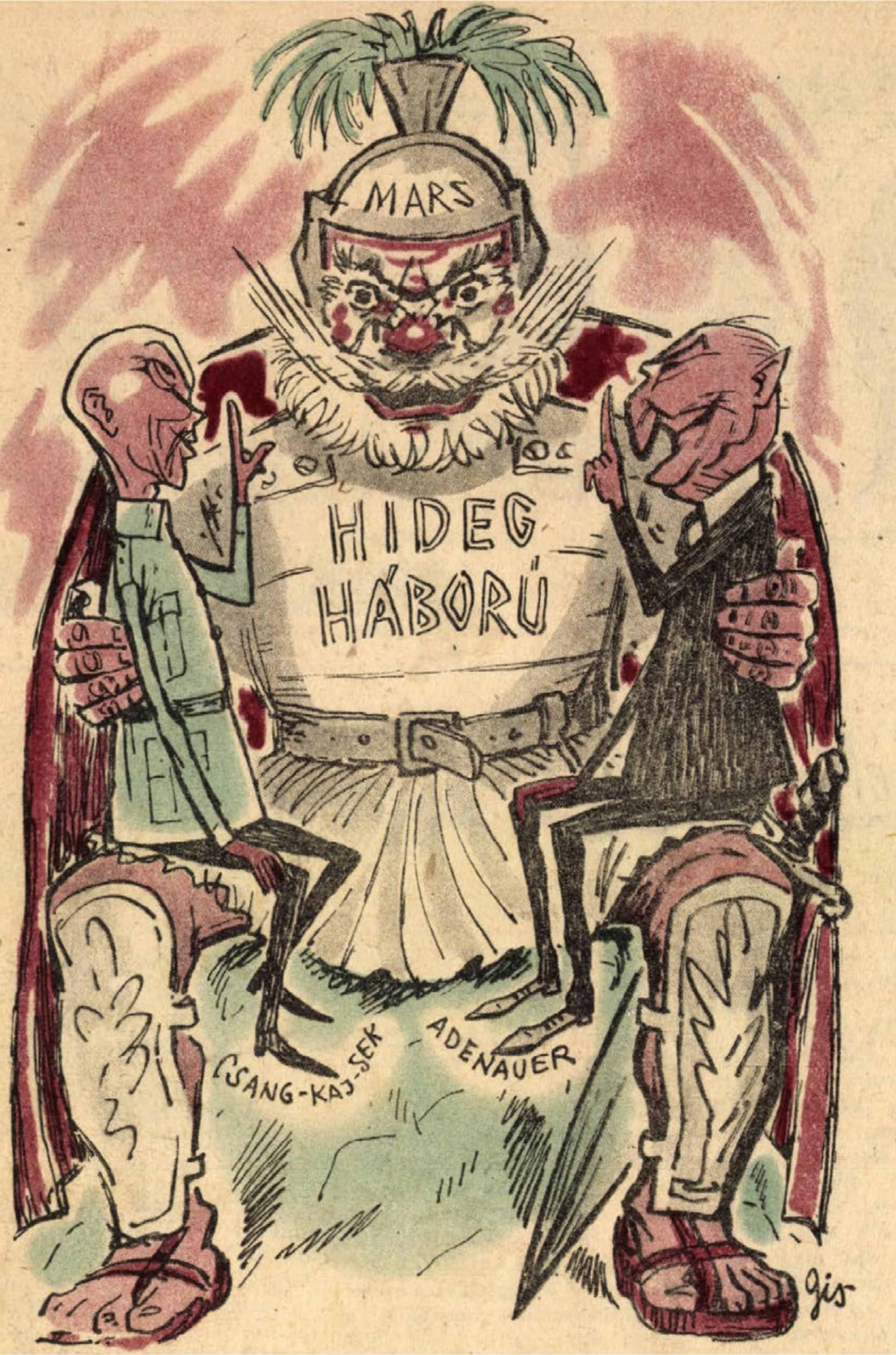

– Papa, mi az Eisenhower utolsó dollárjáig kitartunk melletted!

Az írás alapos ismerője

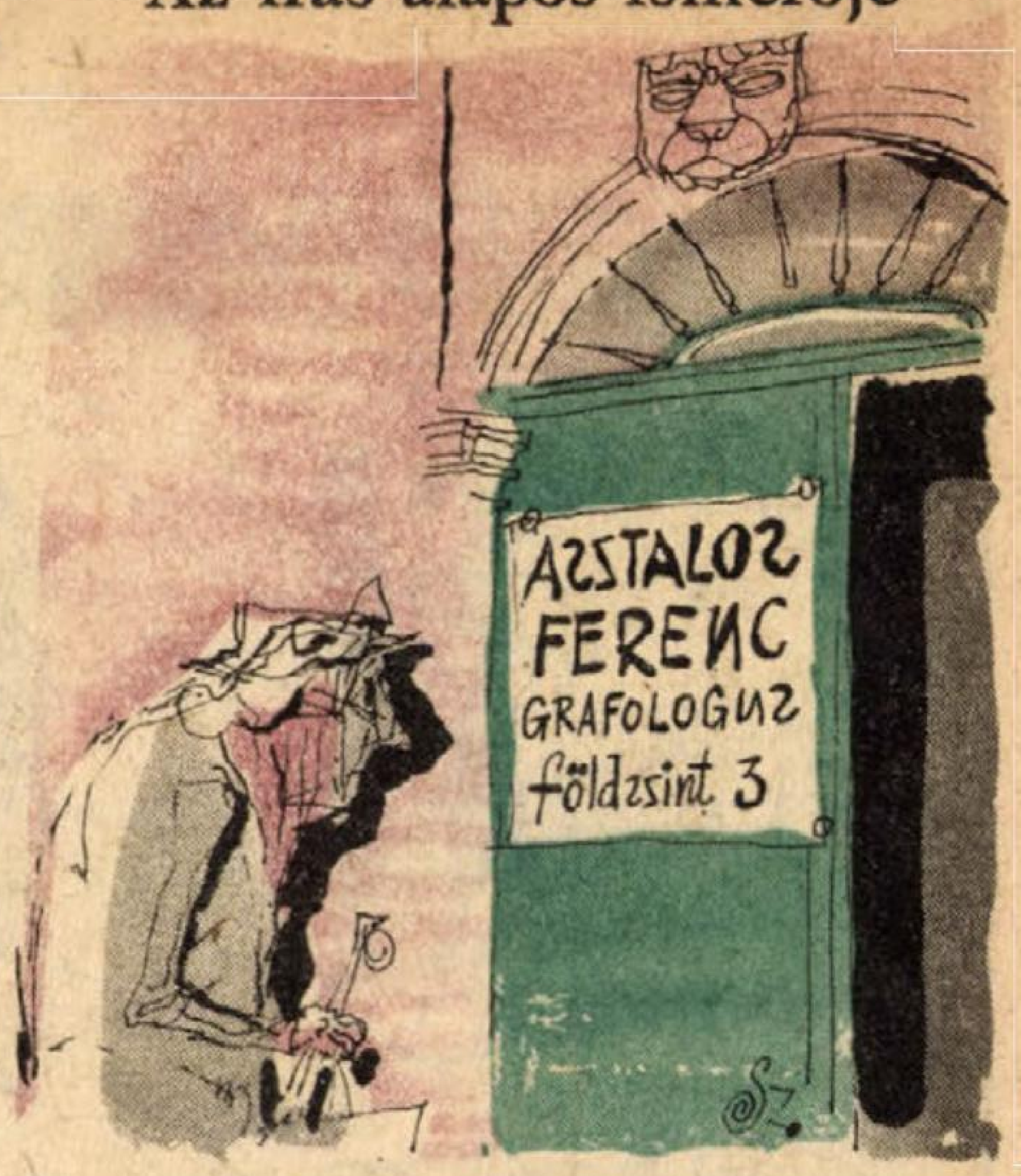

Plágium

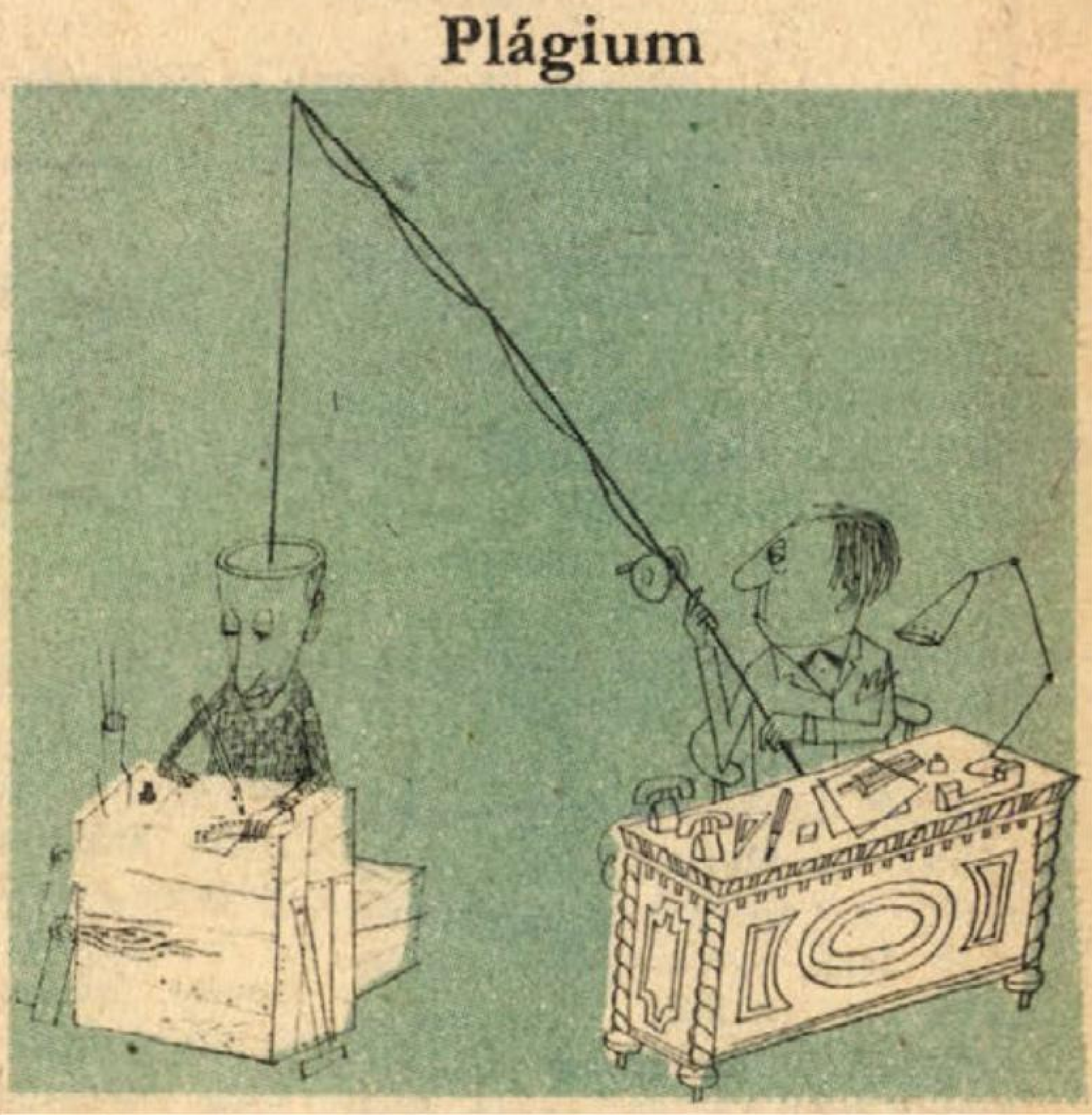

A napenergia felhasználása nagyban és kicsinyben

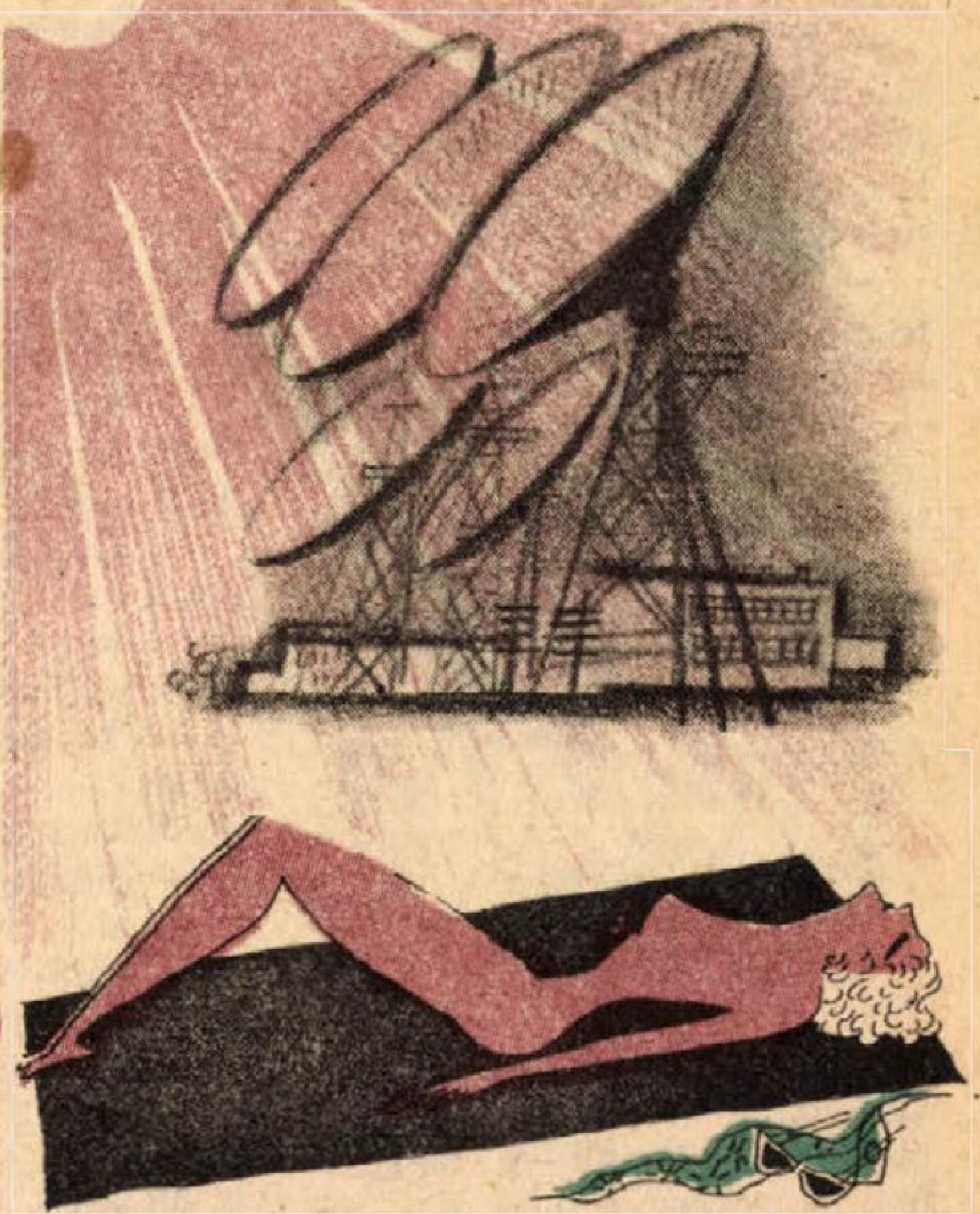

IZGALMAS HÍREK INNEN ONNAN

A Montecarlói Casinó kártyaszobájában letartóztatták Monsieur Pierre Duval hegedűművészt, mert hamisan játszott.

Angol tudósok megállapították, hogy a 70 éves kort elért férfiak általában tovább élnek, mint az 50 éves korban elhunytak.

Sjölm, norvég sarkkutató hatvan fok meleget mért az Északi Sarkon, folytonégő kályhájában.

Ünnepélyes külsőségek között leplezték le Max Staufer nemzetközi kalandort.

A fokozott kukoricafogyasztás is okozhat tengeribetegséget — írja egy holland orvosi lap.

Fényes nappal, a járókelők szeme láttára ellopták egy magyar író filmötletét.

„Szép Slim" a chikágói gengszter elrabolta Méry Glenyst a csúnyácska milliomosnőt. Az elvetemült nő 100 000 dollárt követel a banditától, szabadulásáért.

LUDAS MATYI humoros, szatirikus hetilap.
Szerkesztőbizottság: Tabi László főszerkesztő. Földes György felelős szerkesztő, Toncz Tibor művészeti szerkesztő. — A kiadásért felel a Hírlapkiadó Vállalat igazgatója. — Szerkesztőség: Budapest, VIII., Gyulai Pál utca 14. — Tel.: 335—718. — Kiadóhivatal: VIII., Blaha Lujza tér 3. Tel.: 343—100, 142—220. — Terjeszti a Posta Központi Hírlap Iroda 180—850. — Kossuth Nyomda, Budapest, V., Alkotmány u. 3. Felelős vezető: Lengyel Lajos igazgató.